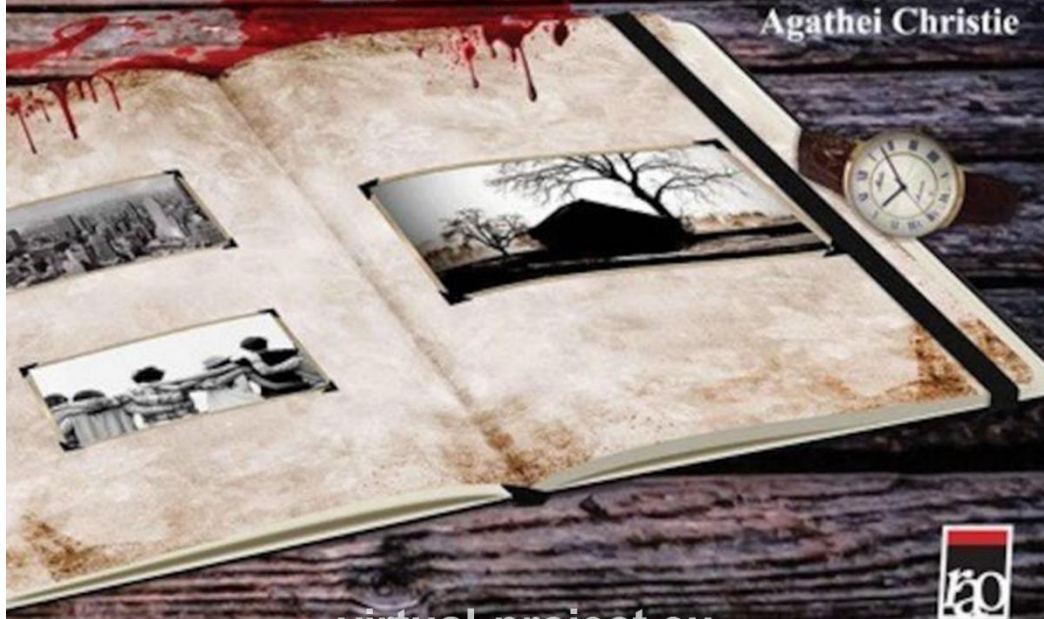

JARED CADE

RĂZBUNARE MORTALĂ

Un thriller pe urmele
Agathe Christie

virtual-project.eu

JARED CADE

RĂZBUNARE MORTALĂ

Original: *Deadly Vendetta* (2011)

Traducere din limba engleză de:
ANA ANDREESCU

virtual-project.eu

2014

DESPRE ACEASTĂ CARTE

Tânăra, ambițioasă și frumoasă, Madison Rogers părea a avea lumea la picioare, până când moartea multimilionarului ei tată, Andrew Rogers, o face vulnerabilă și o lasă pradă durerii. După funeralii, șocuri lovesc în valuri familia, când avocații acestuia dezvăluie că fiica sa cea mare, Madison, este singura moștenitoare, în detrimentul unicului său fiu, Tyler. Alungată de furia familiei, tânăra își găsește vremelnice liniște în căsătoria cu misteriosul și charismaticul Gregory Fifield – până când fratele înstrăinat al acestuia, Rex, iese din închisoare jurând să se răzbune pe Gregory și pe toți cei din jurul acestuia. Vindeta fraților amenință să distrugă căsnicia lui Madison, apoi ea dispare pe neașteptate în mare și unul dintre frați este găsit ucis cu brutalitate. E nevoie de inteligența Victoriei Hunt pentru dezlegarea misterului. Dar planul acesteia de a dezvălui înfricoșătoarele uneltiri ale ucigașului o pune în mare pericol. Derulându-se între puternica lume a New York-ului și ruralul Connecticut, *Răzbunare mortală* readuce întrebarea „cine” în tradiția romanului polițist, într-un mod în totalitate original și palpitant și culminează cu un final exploziv pe care nu-l veți uita... Povestea polițistă perfectă... Agatha Christie ar fi fost încântată de ingeniozitatea lui Jared Cade de a construi intrigi și de minunatul final-surpriză.

Graham Gardner, rudă a Agathe Christie

CAPITOLUL 1

Vineri dimineată, alarma sună la 5.30 și Madison Rogers își coborî picioarele zvelte pe podea. Se dădu jos din pat, înainte să oprească alarma ceasului de pe noptieră. Aștepta cu nerăbdare o nouă zi la Rogers Enterprises.

Telefonul începu să sune și ea se încruntă. Trebuie că se întâmplase ceva rău. Foarte puține persoane aveau numărul ei personal.

— Am luat-o înaintea alarmei?

— Tată, trebuia să fii în vacanță.

Andrew Rogers râse.

— Este greu să te rupi de obișnuințele de-o viață. M-am trezit devreme. Răsăritul pe Prospect Island îți taie răsuflarea.

— Mă așteaptă o zi încărcată, începui Madison, sperând să-l impresioneze cu programul ei.

— Termină-ți treburile devreme, pe la patru, în după-amiaza aceasta. Vreau să vii pe insulă și să-ți petreci weekendul cu mine. Muncești prea mult.

Aceasta chiar că era o laudă neașteptată, venind de la pretențiosul ei tată.

— La ce te așteptai? replică Madison. Sunt fiica lui Andrew Rogers și nimic nu va schimba vreodată acest lucru.

∴

O oră mai târziu, o limuzină parca în fața clădirii Rogers Towers de pe Fifth Avenue și șoferul deschidea portiera pentru Madison. Adora răcoarea aerului de la acest moment ai zilei, înainte de a fi alungată de fierbințeala soarelui. Intră în clădire cu pași sprinteni, nerăbdătoare să se confrunte cu provocările zilei.

Rogers Enterprises era o clădire de 85 de etaje, cu ferestre fumurii. Conducerea ocupa ultimele patru etaje, în vreme ce restul era închiriat altor companii.

Un bărbat într-un costum la două rânduri de nasturi traversa holul. Era cu ochii în niște hârtii pe care le avea în mână și se lovi de Madison.

— Scuze, spuse ea zâmbind politicos.

— Îmi pare rău, e vina mea.

Madison se îndreptă spre lifturi. Auzi două voci bărbătești în urma ei.

— Ted, știi cine era doamna?

— N-am recunoscut-o.

— Era fiica lui Andrew Rogers.

— Andrew Rogers?

— Uhh! Este unul dintre cei mai respectabili hotelieri din America.

— Nu mai spune!

— Are o vilă extraordinară în Morgan Bay, o echipă de fotbal și o casă în sudul Franței.

— Am citit despre el prin ziare. A câștigat Cupa Americii nu o dată, ci de două ori.

— Te-ai uitat un pic la fiica lui?

— Data viitoare am să mă uit pe unde merg. Este superbă. Este uimitor ce noroc au unii bărbați, nu-i așa?

Madison intră în lift și apăsă butonul pentru etajul 83. Ușile se închiseră și liftul începu să urce. Pe la etajul 32, tânăra simțea că emană un amestec de vulnerabilitate și cutezanță irezistibil. Era considerată de mulți o femeie frumoasă, dar nu reușea să înțeleagă de ce se agitau toți așa. Buclele negre i se revărsau în jurul capului, în formă de clopot, ochii îi erau calzi, de un căprui seducător, iar buzele cărnoase și senzuale. Numai fermitatea maxilarului inferior trăda caracterul de oțel. Purta un costum bine croit care îi pune în valoare trupul subțire, bine proporționat. Era capabilă să seducă un bărbat numai zâmbindu-i și să dojenească un angajat numai prin asprimea privirii.

Madison era conștientă că nu numai norocul conta în succesul tatălui ei. Andrew Rogers devenise miliardar prin propriile-i forțe, prin perspicacitatea excepțională în afaceri, muncă serioasă și fără a evita oportunismul lipsit de scrupule. Ea lucrase întotdeauna pentru companie și era mândră de realizările lui.

Liftul se opri la etajul 83 și Madison ieși din lift. Asistenta ei personală, Jacqui, își ridică privirile de pe birou.

— Bună dimineața, domnișoară Rogers.

— Bună, Jacqui.

Madison intră în luxosul ei birou, care consta din sala de consiliu, living, bucătărie, baie și sală de gimnastică. Își consultă programul pentru întreaga zi și decise că putea să-și anuleze ultimele două-trei întâlniri. Le va reprograma pentru luni. Câteva minute mai târziu, Jacqui intră și îi puse în față o ceașcă cu ceai verde.

— Jacqui, poți, te rog, să îmi pregătești elicopterul la ora patru? Mă duc la Prospect Island să-mi petrec weekendul cu tata pe iahtul lui.

— Da, doamnă Rogers.

Madison luă o sorbitură de ceai și privi pe fereastră. Imaginea Manhattanului nu încetase niciodată s-o impresioneze. Câți oameni au norocul să poată vedea Empire State Building de la biroul lor? se întrebă ea.

Putea vedea două dintre cele mai faimoase hoteluri ale tatălui ei, Rogers Plaza și Rogers Royale; celelalte 69 de hoteluri și proprietăți din imperiul Andrew Rogers se aflau în zone importante din America și Canada.

După mai multe întâlniri, ziua lui Madison trecu repede. La trei și jumătate se întoarse în birou. Aștepta nerăbdătoare să se facă patru și decise să-și umple timpul citind un raport.

Se auzi soneria interfonului și apoi vocea lui Jacqui:

— Pe linia unu este domnul Bartholomew, care vrea să vă vorbească, domnișoară Rogers.

Madison și-l imaginează pe distinsul avocat cu părul alb. Firma de avocatură Bartholomew și Walker se ocupa de tranzacțiile lui Andrew Rogers de peste patruzeci de ani. Îl aprecia foarte mult pe Paul Bartholomew și îi respecta perspicacitatea în afaceri.

Vocea lui Paul Bartholomew era încărcată de emoție.

— Madison, am primit niște vești proaste pentru tine...

— Ce s-a întâmplat? Tânăra simțea cum îi crește încordarea.

— Îmi doresc să fi existat un mod mai ușor de a-ți spune lucrul acesta. Tatăl tău este mort.

— Mort? Sângele îi îngheță și lumea se întoarse brusc cu susul în jos. Nu înțeleg. Se simțea foarte bine când am vorbit cu el de dimineață.

— A murit acum mai puțin de jumătate de oră...

— Oh, Doamne. Nu pot să cred. Spune-mi că visez...

— Madison, îmi pare rău că sunt nevoit să îți dau vești atât de groaznice. Andrew era mai mult decât un client. Mi-a fost prieten bun. Știu cum trebuie să te simți în acest moment.

Lui Madison i se uscă gâtul, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Ce s-a întâmplat?

— Andrew a murit la bordul iahtului. Trupul lui este în drum spre morga din Kettering Harbor, chiar în timp ce vorbim. Vom afla mai multe după autopsie.

Mâna lui Madison se încleștase pe telefon.

— Mai știe cineva?

— Ne-am străduit să păstrăm discreția. Moartea lui Andrew Rogers va fi o informație de răsunet.

Madison simți că îi vine să urle. „Nu vreau ca tatăl meu să devină știrea numărul unu la CBS în seara aceasta”, se gândi ea. „Aș vrea să intre în acest moment în biroul meu, frecându-și mâinile cu emoție și preocupare pentru afacerea de câteva milioane pe care o pune la cale”.

Îi clănțăneau dinții, deși temperatura aparatului de aer condiționat era programată la mediu.

— Ați mai vorbit cu altcineva în afară de mine?

— Nu, tu ești prima persoană pe care am contactat-o, răspunse Paul Bartholomew. Am considerat că vei dori să anunți tu restul familiei.

— Nu, aș prefera să o faci tu, spuse Madison, străduindu-se să-și păstreze concentrarea. Unchiul meu este în Canada. Nu mă întreba unde este fratele meu Tyler. Pe undeva prin Anglia cred.

— Ce te gândești să faci? Întrebă Paul Bartholomew.

Ochii lui Madison se umplură de lacrimi.

— Voi lua avionul spre Connecticut. Îndată ce autoritățile din Kettering Harbor îmi dau trupul tatei, îl aduc la New York pentru funeralii. Nu vreau... nu vreau să fie singur. Are nevoie de mine acum mai mult ca niciodată.

∴

Asistentul de la morgă trase cearșaful de pe fața lui Andrew Rogers. Strălucirea și vitalitatea lipseau acum de pe trăsăturile lui.

Madison spuse șoptind:

— Arată ca un leu adormit...

Tremura și cu greu stătea în picioare. Auzise că este mai ușor să accepți moartea unei persoane pe care o iubești dacă ai văzut-o în repaosul final, dar nu era adevărat. Voia să strige la Dumnezeu pentru că l-a lăsat pe tatăl ei să moară. *Ce fel de farsă sinistră a fost asta?*

Asistentul se încruntă.

— Mă iertați, domnișoară Rogers, ce ați spus?

Vocea lui Madison era răgușită din cauza emoției.

— Este tata – Andrew Rogers...

Asistentul acoperi din nou fața tatălui ei. Masa pe care zăcea trupul lui neînsuflețit fu împinsă la loc în nișa din perete. Sunetul ușii de oțel care se închise se propagă ca un torent prin trupul lui Madison.

— Vreți să semnați formularul acesta, doamnă Rogers, confirmând astfel că este trupul tatălui dumneavoastră...?

∴

Madison stătea în cabina iahtului luxos al lui Andrew Rogers. Căpitanul Foster, un bărbat autoritar, impunător, îi povestea ce se întâmplase.

— Eu și tatăl dumneavoastră am luat prânzul împreună. Era într-o stare de spirit bună, cum nu-l mai văzusem de ceva timp. Și-a petrecut după-amiaza în cabina lui, citind o carte.

— Când a început să se simtă rău?

— În jur de trei și un sfert. Eram pe punte când am primit un apel de la el. Madison avea un nod în gât de emoție.

— Ce-a spus mai exact?

— S-a plâns de dureri în piept. Echipajul a alergat în ajutorul lui. L-au

găsit zăcând aici, pe podea. Au încercat să-l resusciteze, dar a fost prea târziu. Atacul de cord i-a fost fatal.

— Sunt sigură că ați făcut tot ce ați putut. Vă mulțumesc că l-ați ajutat.

Căpitanul Foster spuse:

— Moartea lui este un șoc teribil. A fost admirat și respectat de către echipaj. Nu vă putem spune ce rău ne pare că a murit. Mai aveți nevoie de ceva pentru moment, domnișoară Madison?

Era conștientă că durerea pricinuită de moartea tatălui ei era abia la început. Se simțea amețită și se clătina puțin, ca și cum băuse ceva. Nu pusese însă nimic în gură.

— Voi rămâne la bord până când autoritățile din Kettering Harbor îmi vor da trupul tatei. Vă deranjează să-mi arătați cabina? Vreau... vreau să fiu singură.

∴

Era ora trei dimineața. Madison nu putuse dormi. Stătea întinsă pe-o parte în întinericul cabinei personale. Gândurile îi erau copleșite de amintiri despre tatăl ei și o durea inima.

Își spunea: „Dumnezeu nu are nevoie de tata atât de mult cât am eu... De ce mi l-a luat? Îl vreau înapoi...”

Andrew Rogers fusese rațiunea ei de a trăi. Acum era constrânsă să se descurce singură în iad. Era convinsă că i-ar fi fost mai bine să moară.

Ea era unul dintre puținii oameni în care Andrew Rogers avusese încredere. Pe când era numai o fetiță, făcuse un jurământ că va face orice era posibil pentru a umple golul lăsat în viața tatălui de moartea prematură a mamei ei. Treptat, peste ani, își asumase mai întâi grija casei lui și apoi fața de viața lui. Într-un interviu recent dat la televiziune, la emisiunea *șaiszeci de minute*, Andrew Rogers admisese că era un văduv neconsolat preocupat de familie. Dar Madison știa bine că înainte de orice, în prioritățile lui, primul loc îl ocupase imperiul de afaceri pe care-l crease.

Madison simți lacrimile calde ce i se prelingeau pe obraji, îl iubise pe Andrew Rogers necondiționat, dar oare el o iubise?

Sau o luase pur și simplu de bună, cum făcea cu toți ceilalți?

∴

Resimți soneria telefonului ca pe o explozie și îl apucă chiar înainte de a fi pe de-a-ntregul trează. Razele soarelui ricoșau de pe suprafețele cabinei și Madison își ținea ochii pe jumătate deschiși, lumina puternică deranjând-o.

La telefon era avocatul tatălui ei.

— Madison, sunt Paul Bartholomew. Îmi pare rău că a durat atât de mult până am revenit. Am dat de Tyler.

— Unde este?

— La Londra. Va lua primul avion la care găsește loc.

∴

Madison se gândi: „Tyler mi-a lipsit mai mult decât mi-am dat seama. Îmi va face bine să-l văd”.

Tyler era un om de nădejde, ca și tatăl lor. De aceea Andrew Rogers îi lăsase lui totul, prin testament.

— Madison, ești bine? Pari puțin obosită.

— Sunt bine, serios.

Două zile mai târziu, Madison se îmbarcă pe jetul particular al tatălui ei – Gulf-Stream V – și începu dureroasa călătorie dinspre Connecticut înapoi la New York.

Durase o eternitate până ce autoritățile din Kettering Harbor îi dăduseră trupul și o cuprinsese disperarea că nu se va descurca cu birocrăția.

La 9.33, jetul ateriză pe aeroportul La Guardia și rulă pe sol până la un hangar privat. Madison se uită pe fereastră și îl văzu pe fratele ei Tyler așteptând-o lângă limuzina tatălui lor. Se simți revigorată. „Acum că Tyler era acasă, totul va fi din nou bine”, își spuse ea.

∴

Madison coborî și îl îmbrățișă.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ești acasă, spuse ea suspinând.

— Îmi pare rău că am stat departe atât de mult timp, surioară. Tata avea numai șaiszeci și trei de ani. Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

— Vor urma multe schimbări în viața ta, îl avertiză ea. Sper că ești pregătit.

Îl privea pe Tyler, calmată de prezența lui masculină. La douăzeci și cinci de ani, emana același aer de autoritate ca și tatăl lor. Arătos, cu păr negru, ochi verzi și barbă de o zi. Era încruntat din cauza șocului și durerii, dar, în esență, era același frate pe care-l iubea și în care avusese încredere întotdeauna. În ultimii doi ani, el călătorise și muncise mult în America și în Europa.

— Tata spunea că voi conduce cândva imperiul lui, dar nu am crezut că aceasta se va întâmpla atât de repede. Tyler făcu un gest înspre furgonul mortuar și spre asistentul care stătea lângă el. Mai avem de așteptat?

Madison scutură din cap. Nu dorea să vadă coșciugul tatălui ei scos din jet și transferat în mașina mortuară. Andrew Rogers urma să fie dus la Casa Funerară Pinewood, unde rămânea până la înhumare.

Madison și Tyler se așezară pe locurile din spatele șoferului care conducea limuzina ce ieșea din hangar, pentru a se întoarce la vila tatălui lor, care domina Morgan Bay.

— Unchiul Badger s-a ocupat de companie în lipsa noastră, spuse

Madison. Trebuie să îți arăt ceva care nu îți va plăcea. Își deschise servieta și scoase un tabloid. Aruncă o privire și fă-ți singur o părere.

Titlul de pe prima pagină anunța: *Charlene Rogers își uimește oaspeții. Petrecerile penibile ce-au urmat după moartea tatălui ei.*

Madison era amărâtă că între Charlene și tatăl lor nu mai rămăsese nici pic de dragoste. Andrew Rogers nu fusese pregătit pentru a o consola pe Charlene după moartea mamei, care avusese loc cu mulți ani în urmă, și atitudinea lui permanent distantă îi dăduse adesea sentimentul că este exclusă din propria familie.

În ultimii ani, Madison îl îndemnase pe Andrew Rogers să găsească o cale pentru a repara ruptura de Charlene. Avusese o reținere în a face acest lucru, spunând că nu are timp pentru melodramele lui Charlene, dar, în ultima vreme, se simțise o atitudine mai puțin tranșantă și-i acordase fiicei lui mai mici permisiunea de a-și sărbători împlinirea celor 30 de ani în grădina vilei familiei.

Acum, Madison își dorea să nu fi fost niciodată intermediar între cei doi. După vestea morții tatălui ei, Charlene procedase inimaginabil. Mulțimea de paparazzi îngrămădiți pe iahturi în Morgan Bay acționase cu sălbăticie pentru a o surprinde pe Charlene sărutând un chelner și împingându-l spre piscină, în timp ce oaspeții ei o priveau, aplaudând-o.

— L-am văzut deja, spuse Tyler și îi dădu înapoi ziarul. Este o mizerie – aruncă-l.

Madison spuse repede:

— Înainte de a-l blama pe unchiul Badger, ar trebui să știi că a fost în Canada, într-o călătorie de afaceri. Nu aveam de unde ști că Charlene urma să ne umilească și să ne facă de râs în acest fel.

Tyler spuse cu nerăbdare:

— Liniștește-te, surioară. Pe prima pagină a acestei mizerii este fața lui Charlene, nu a ta.

Madison se uită la el surprinsă:

— Sunt momente în care mă simt stânjenită să admit că este sora noastră.

— Charlene și tata nu s-au înțeles niciodată. Ea s-a maturizat mult mai greu decât tine și decât mine.

Rănită de replica lui Tyler, Madison spuse:

— Charlene nu se poate condamna decât pe ea pentru asta. Țin minte majoratul ei, când a pus mâna pe renta anuală pe care i-o lăsase mama. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și cumpere un apartament. Apoi și-a luat o slujbă într-o rețea de hoteluri rivală, pentru a-i face în ciudă tatei. A fost un act deliberat și premeditat de trădare.

Tyler o întrerupse.

— Mi-l amintesc pe tata spunându-mi că și el ar fi făcut exact același lucru dacă ar fi fost în locul ei. Eu am vorbit deja cu Charlene. Spunea că a aflat de moartea tatei după ce s-a terminat petrecerea.

— Dar Paul Bartholomew...

— Paul Bartholomew greșește când spune că a vorbit cu Charlene înainte de petrecere, spuse Tyler cu fermitate. Probabil că altcineva din vilă a răspuns la telefon.

Madison își întoarse capul.

— Întotdeauna i-ai găsit scuze lui Charlene.

Vocea lui Tyler se înmuie.

— Suferința este prețul pe care îl plătim pentru iubire. Greșești dacă îți verși necazul pe Charlene pentru că nu i-a fost devotată tatei. Încearcă să dai uitării povestea asta.

Funeraliile lui Andrew Rogers au avut loc cinci zile mai târziu, la catedrala Sf. Patrick, loc istoric în New York, în centrul Manhattanului. Peste șapte sute de persoane îndoliate, inclusiv vicepreședintele Americii, guvernatorul New York-ului, primarul și figuri faimoase din lumea politică, finanțe, entertainment și sport au venit să-și aducă omagiul.

În ciuda atitudinii de stoicism, Madison simțea că inima îi sângerează. „Dacă aș fi sigură că tata m-a iubit, aș suporta mai ușor durerea”.

S-a rugat pentru un semn tardiv de la tatăl ei, înainte de sfârșitul zilei. Ceva care să o ajute să înțeleagă ce a însemnat ea pentru el.

Când slujba s-a sfârșit, preotul i-a informat pe participanți că la înhumare sunt așteptați, alături de familie, numai cei invitați. Un cortegiu de mașini a condus trupul și persoanele invitate la cimitirul Green-Wood din Brooklyn.

Madison aruncă pieziș o privire critică spre sora ei. Charlene purta o rochie Dior neagră. Transformarea ei dintr-o adolescentă lălăie într-o femeie stilată era o surpriză pentru familie. Bucle blonde, lungi încadrau o față atractivă, cu pomeți înalți și ochi albaștri. Când sicriul lui Andrew Rogers a fost coborât în pământ, alături de sicriul mamei lor, Charlene se simți complet devastată.

„Charlene face teatru pentru că vrea simpatia tuturor”, se gândi Madison, hotărâtă să-și păstreze cu orice preț atitudinea rece.

Bănuî că lacrimile lui Charlene aveau mai puțin de-a face cu durerea pentru tatăl lor decât cu furia înăbușită de a nu-i fi fost permis să participe la funeraliile mamei lor, cu atât de mulți ani în urmă, din cauza unei crize de astm; o surprinse că după atâta timp, Charlene încă suferea după pierderea mamei lor.

Cortegiul se întoarse la Morgan Bay pentru pomană. Vila familiei devenise un loc trist pentru Madison, acum că tatăl ei dispăruse. Chiar și așa,

nu s-a putut abține să nu-i admire ideile.

Vila georgiană, din cărămidă roșie, de 46 de camere, cu porticul alb cu coloane, era așezată pe o proprietate de 88.000 m², pe malul apei. Terase largi cu gazon înconjurau casa și o balustradă o delimita de straturile de flori, de arbuștii ornamentali și de grădina de trandafiri. Proprietatea cuprindea un studio artistic, piscine, teren de tenis, diverse alte construcții și un debarcader privat.

∴

Dallaglio, majordomul de mulți ani al familiei, supraveghea personalul casei care se asigura că toți oaspeții au băuturi. Prânzul – un bufet rece – era servit în livingul cu lambriuri din lemn de cedru, care putea adăposti numărul mare de persoane îndoliate. Se aflau numai membri ai înaltei societăți.

După o oră și jumătate, când ultimii oaspeți au plecat, Paul Bartholomew spuse familiei că ar fi momentul potrivit pentru citirea testamentului. Partenerul lui, Seth Walker, un bărbat scund și gras, cu o față de vulpe, sugera că livingul ar fi potrivit pentru citirea testamentului.

Acesta era momentul de care se temuse Madison toată ziua. Încă se simțea amorțită de durere și ideea de a se ocupa de rezolvarea problemelor legate de afaceri așa de curând, după funeralii, era ceva oribil pentru ea. Era o atmosferă de așteptare tăcută, în timp ce fiecare se îndrepta spre living. Familia se așază în jurul mesei Chippendale și așteaptă ca avocații să înceapă.

Tyler părea remarcabil de calm pentru cineva pe punctul de a deveni președintele Rogers Enterprises și de a moșteni un imperiu financiar enorm. Madison era hotărâtă să îl ajute cât de mult putea pentru a face tranziția cât mai ușoară. Era ceea ce și-ar fi dorit tatăl lor, dar se simțea oarecum nemulțumită.

„Dacă aș fi fost bărbat, Andrew Rogers mi-ar fi lăsat mie imperiul lui, pentru că eu sunt cel mai mare dintre copii, se gândea Madison. Prea mult din ce se întâmplă în viață depinde de soartă”. De dincolo de masă, Madison auzi un sunet jalnic. Era unchiul ei, care ofta. Badger Bridges avea o mutră de vulpe cu nasul cârn, ochi albaștri și părul argintiu, ondulat. Era ciudat să-și amintească acum că părul lui fusese cândva negru. Îi păru rău pentru el, pentru că toată viața lui fusese vioara a doua pe lângă tatăl ei. Ca frate vitreg al lui Andrew Rogers și consilier-șef în probleme financiare la Rogers și consilier-șef în probleme financiare la Rogers Enterprises, Badger lucrase neobosit pentru tatăl lui Madison, dar acesta din urmă luase loialitatea și seriozitatea celui alt ca pe ceva ce i se cuvenea. Pentru unchiul ei, era o zi incredibil de tristă și, cunoscându-l, ea știa că era probabil disperat să bea un gin.

Paul Bartholomew preluă sarcina procedurală.

— „Testamentul Andrew Rogers” este un document de 18 pagini, începuse el.

— Știm deja că tata i-a lăsat lui Tyler imperiul său financiar, pentru că ne-a spus adesea lucrul acesta, interveni Madison, încercând din greu să-și ascundă dezamăgirea. Există alte hotărâri testamentare?

— Sora mea vrea să renunți la introducere, îi spuse Charlene lui Paul Bartholomew. Este nerăbdătoare să afle dacă tata i-a lăsat și ei ceva.

Madison scrâșni din dinți. Ar fi trebuit să știe că Charlene nu se va stăpâni.

Rolul de mediator i-a revenit, desigur, lui Tyler, pentru că avea o dispoziție bună și o perspectivă generoasă. Spuse repede:

— Intenționez să am grijă de fiecare membru al familiei. Charlene, am decis să-ți ofer un salariu avantajos. Vreau să renunți la slujba ta actuală și să vii să lucrezi pentru mine.

Zâmbind recunoscătoare spre Tyler și jucându-se cu brățara purtătoare de noroc, pe care i-o dăruise cândva mama lor, Charlene spuse:

— Tyler, cred că vei fi un președinte minunat pentru Rogers Enterprises. Umiliința ei nu îi scăpă lui Madison, care izbucni:

— Este un lucru înțelept? Se întrerupse și roși. Vreau să spun că Charlene are deja o slujbă care-i place.

„La un lanț de hoteluri rival”.

Cuvintele rostite atârnav greu în aer. Madison prinse privirea unchiului Badger care parcă o avertiza. Dacă voia să-și asigure o poziție înaltă în compania Andrew Rogers, și-ar servi mai bine scopul dacă nu l-ar enerva pe Tyler denigrând-o pe sora lor. Lui nu-i plăceau contrazicerile și avea slăbiciune pentru Charlene.

— Mai sunt 12 dispoziții minore pentru acțiunile caritabile pe care Andrew Rogers le susținea de mulți ani, spuse Paul Bartholomew. Suma totală destinată acestor acțiuni este de cinci milioane de dolari.

Tyler întrebă cu interes vădit:

— Care este valoarea proprietății?

Seth Walker replică:

— Averea personală a lui Andrew Rogers este evaluată la 27 milioane de dolari. O evaluare integrală a proprietăților și a companiilor lui are loc chiar în timp ce vorbim. Anticipăm că va trece ușor peste șase miliarde de dolari.

— Există o singură dispoziție testamentară majoră, interveni Paul Bartholomew. Andrew Rogers lasă controlul averii lui personale și imperiul lui de afaceri fiicei mai mari, Madison.

La început, Madison a crezut că nu a auzit bine.

A urmat un moment de tăcere buimacă, apoi șocul, neîncrederea, sentimentul de ultraj au ieșit treptat la suprafață.

— Nu cred! spuse Tyler, bătând cu pumnul în masă. Tata mi-a promis că îmi lasă totul.

— Cred că glumești! Cuvintele acestea veniră de la Badger, care se uita la Madison pe sub sprâncenele lui stufoase.

Charlene se întoarse spre Madison:

— Cum îndrăznești să uzurpi moștenirea lui Tyler? șuieră ea.

— Tyler, trebuie să fie o greșeală, spuse Madison. Nu... nu pot să cred că tata ți-a făcut așa ceva. Nu înțeleg nimic.

— Nici eu, murmură cu vehemență Tyler. Totul trebuia să fie al meu.

Paul Bartholomew interveni din nou:

— Domnișoară Rogers, nu este nicio greșeală. Tatăl dumneavoastră v-a lăsat această scrisoare. Conținutul ei nu este cunoscut nici domnului Walker, nici mie. Sper că va furniza oarece informații care să explice motivul tatălui dumneavoastră de a vă lăsa imperiul lui.

Madison ezită, apoi luă scrisoarea de la avocat.

— Este nevoie de al dracului de multă experiență pentru a conduce un asemenea imperiu, replică unchiul Badger. Trebuie să te gândești de două ori înainte de a lua dreptul lui prin naștere. Fiind un om reținut care prefera tăcerea, orice remarcă făcută de Badger avea invariabil greutate pentru familia lui – în special când era vorba de finanțe.

Madison simți lacrimi în ochi la atacul unchiului ei, dar și le reținu. Va fi destul timp pentru explicații cu Badger mai târziu. Chiar și așa, cuvintele lui o răneau; îl iubea mai mult decât pe restul familiei, pentru că el fusese un fel de tată surogat pentru ea, în multe situații, în trecut, când Andrew Rogers fusese prea ocupat cu afacerile pentru a realiza că ea era fiica lui.

— Când a fost întocmit testamentul? întrebă Tyler.

— În urmă cu două luni, răspunse Seth Walker.

„În urmă cu două luni?” Tyler se simțea ca lovit în moalele capului.

— A ținut asta sub tăcere, mormăi Badger.

Paul Bartholomew spuse:

— Domnișoară Rogers, testamentul trebuie deschis în intervalul de o lună-șase săptămâni. Domnul Walker și cu mine am dori să vă felicităm pentru moștenire.

— Vom fi fericiți să vă oferim expertiza noastră profesională în viitoarele dumneavoastră afaceri, adăugă Seth Walker.

— Vă mulțumesc, spuse Madison, recăpătându-și culoarea din obraji. Vreau... vreau să subliniez că nu am știut că tata și-a schimbat testamentul. Această remarcă stârni interesul lui Tyler, iar Madison se grăbi să continue:

Andrew Rogers avea un respect enorm pentru firma Bartholomew și Walker, și la fel și eu.

Madison ar fi dorit ca ei să nu plece, dar în același timp recunosc că nu avea niciun rost să amâne momentul în care să rămână singură cu familia ei. Era uluită de privirile furioase ale rudelor și putea să jure că și ele se întrebau aceleași lucruri ca și ea.

„De ce-și lăsase Andrew Rogers imperiul în mâinile ei?”

CAPITOLUL 2

Madison îi privi pe cei doi avocați ieșind din sufragerie și se întrebă ce ar trebui să spună familiei ei șocate și oripilate. Nimeni nu se așteptase ca Andrew Rogers să-și dezmoștenească unicul fiu, pe Tyler. Acum vor începe incriminările, întrebările, de ce-urile în legătură cu toată povestea. Nici ea nu putea înțelege – nu-și dădeau seama de lucrul acesta?

Tyler o privea pe Madison, fața lui exprimând un amestec de oroare și dezgust, ca și cum ea i-ar fi furat în mod deliberat moștenirea. O cunoștea el destul de bine pentru a ști că ea nu ar fi complotat pentru doborârea lui?

Era evident, după expresiile dure ale fețelor lui Badger și Charlene, că o suspectau că știuse dinainte, dacă nu cumva de duplicitate. Madison nu se gândise niciodată că va vedea ziua în care unchiul și sora ei, care de obicei nu suportau să stea în aceeași cameră, vor fi uniți prin ură împotriva ei.

Tatăl ei nu-i dezvăluise niciodată intenția de a-i lăsa averea. Cum îndrăznește Andrew Rogers să o pună în situația insuportabilă de a-i justifica acțiunile?

— Ce ai de spus în apărarea ta? întrebă Badger.

— Ce-ar fi să spui adevărul? continuă Tyler.

— Spune-ne ce metode ai folosit pentru a-l face pe tata să-și modifice testamentul în favoarea ta, spuse acuzator Charlene.

— Nu știu de unde să încep...

— Cred că l-ai obligat pe tata să-și schimbe testamentul, spuse Charlene cu răceală. Întotdeauna l-ai urât pe Tyler pentru că era singurul fiu și pentru că toată iubirea tatei se concentra asupra lui.

Madison roși.

— Charlene, lasă-ți imaginația la o parte. I-am fost o soră foarte bună lui Tyler, ceea ce nu se poate spune în ceea ce te privește.

— Ești singura persoană din familie care echivalează dragostea cu înjunghierea pe la spate, spuse batjocoritor Charlene.

— Trebuie să fi știut tu ceva despre ce avea în minte tatăl vostru, spuse Badger. Era mai apropiat de tine decât de oricare dintre noi.

Madison se lupta să-și stăpânească emoțiile.

— Încrederea lui Andrew Rogers în abilitățile mele înseamnă mult pentru mine. Am lucrat pentru el mai mult decât oricare din această încăpere – cu excepția unchiului Badger.

Scuturând din cap șocat și neîncrezător, Tyler întrebă:

— Asta-i tot ce poți spune în apărarea ta?

— Ce se întâmplă cu voi? Tatăl nostru este mort. Acuzațiile acestea nu mai pot oare aștepta?

— Rogers Enterprises este al meu prin naștere, spuse furios Tyler. Aștept să mi-l dai.

Badger tuși, curățându-și gâtul.

— Niciodată nu m-am gândit că voi vedea ziua în care Andrew Rogers își va dezmoșteni unicul fiu. Trebuie că și-a pierdut mințile.

Rănită de cuvintele unchiului ei, Madison se ridică brusc, spunând că are nevoie să fie singură ca să citească scrisoarea pe care i-o lăsase tatăl ei.

— Nu ne-ai spus ce cuprinde scrisoarea de la tata. Vino înapoi...

••

Tyler urla, în timp ce ușa se închidea în urma lui Madison. În tensiunea momentului, uitaseră de scrisoare. S-ar putea să nu conțină întreaga explicație a acțiunilor lui Andrew Rogers sau s-ar putea să ofere cel puțin un indiciu.

Simțindu-se frustrați și înșelați, ceilalți membri ai familiei rămaseră în living, vorbind. Dezbătută diverse teorii cu privire la motivul lui Andrew Rogers de a-și schimba testamentul, dar, în cele din urmă, se ajunsese la concluzia că nimeni nu știa ce fusese în mintea lui. Charlene și Badger se purtară cu simpatie față de Tyler, care arăta devastat.

— Ar trebui ca voi doi s-o lăsați mai moale cu Madison, spuse el. Nu aș vrea să refuze să ne spună ce a scris tata în scrisoare.

Charlene se uită neîncrezătoare la Tyler.

— Probabil că Madison a știut de mult de testament. Acum încearcă să-ți câștige simpatia fugind din cameră în lacrimi.

— Madison nu face așa ceva, spuse Badger. Ești prea geloasă pe ea să o vezi luându-ți-o înainte. Are mai multă minte decât vei avea tu vreodată.

— Eh, de ce nu mă mir să te aud cântându-i osanale lui Madison? Întrebă Charlene. Ea este nepoata ta favorită. Ai făcut destul de clar acest lucru, adeseori, prin comportamentul tău grosolan față de mine.

Badger se holbă la ea încruntat.

— Tatăl tău și cu mine am fost nemulțumiți din cauza caracterului tău superficial, nesăbuit.

— Povestea ta de iubire cu sticla de gin face să fie dificil să ajungă cineva să te cunoască, atacă Charlene.

— Terminați cu cearta, strigă Tyler. Știu că amândoi vreți să mă ajutați, dar nu aceasta este calea cea bună.

Ochii îi erau umbriți de durere și confuzie. La aniversarea lui de 10 ani, grădinile vilei fuseseră transpuse într-un bălci: aduseseră carusele,

mașinuțe, clovni, magicieni, baloane cu heliu și vată de zahăr ars. Pe deasupra zburase un aeroplan de care era legat un text scris cu litere mari de tipar – LA MULȚI ANI, TYLER. Își amintea că tatăl lui îi spusese: „Vreau să nu uiți că ești special pentru că ești fiul meu și pentru că, într-o zi, îmi vei conduce imperiul”.

Scuturând din cap cu uluire, Tyler spuse:

— Când am crescut, tata mi-a spus adesea că el este cel mai bun prieten pe care-l voi avea vreodată. Nu numai că l-am crezut, dar l-am iubit și am avut încredere în el. Se pare că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Ce fel de nebun mi-a putut face una ca asta?

∴

În dimineața următoare, Madison știa că familia o urmărea și aștepta ca ea să facă prima mișcare. Avusese o noapte de nesomn, după ce citise scrisoarea lui Andrew Rogers – care îi aducea aminte de el și o făcea să se întrebe cum va reuși să-i îndeplinească dorințele –, iar dimineața devreme, perna ei era udă de lacrimi. Își iubea familia, dar asta în niciun caz nu-i slăbea decizia de a face ceea ce aștepta tatăl ei de la ea.

— Moștenirea tatei a ridicat o serie de probleme, spuse ea, ridicându-se de la micul dejun. Vă invit pe toți la o întâlnire în bibliotecă, într-o jumătate de oră.

Familia era deja acolo, când intră Madison. Avea stomacul ghem de emoții. Le simțea ostilitatea nerostită și cunoștea motivul acesteia.

„Unchiul Badger nu este de acord ca eu să conduc Rogers Enterprises, pentru că sunt femeie. Tyler este furios deoarece crede că am un amestec în dezmoștenirea lui. Charlene este geloasă pe mine și-l va sprijini pe Tyler pentru a-mi face în ciudă”.

— Vă mulțumesc că ați ven...

— Ce intenționezi să faci cu compania? o întrerupse Badger.

— Eu cred că ar trebui să mi-o dai mie, surioară. Tyler avea niște cercăne negre și arăta mizerabil.

— Tyler are dreptate. Fața mult prea fardată a lui Charlene nu mai purta niciun semn de durere. Ce spune scrisoarea tatei?

Madison se așează autoritară la biroul tatălui ei. Simți cum o cuprindea un val neașteptat de putere. Va conduce această întâlnire cu aceeași abilitate pe care o văzuse la tatăl ei în situațiile incomode. Nu va permite familiei ei certărețe să o domine.

— Am avut nevoie de mult curaj pentru a citi scrisoarea tatei, începu Madison. Mă temeam că aș fi făcut ceva care, oricât de neînsemnat, l-ar fi putut încuraja pe Andrew Rogers să-și dezmoștenească fiul. Sunteți invitați să faceți comentarii, după ce voi citi scrisoarea.

Familia o privea cu prudență – pentru moment, își țineau suspiciunile sub control.

Madison trase adânc aer în piept, apoi începu să citească cu voce tare scrisoarea tatălui ei, subliniind lucrurile flatante pe care Andrew Rogers le spusese despre fiecare membru al familiei și încercând, unde era posibil, să atenueze comentariile lui dure, citind cu voce blândă.

Draga mea Madison,

Te vei întreba de ce te-am făcut pe tine unica mea moștenitoare. Am avut intenția să-i las imperiul meu lui Tyler. Fratele tău are multe calități. Este un fiu afectuos și îl iubesc. Tu și Charlene veți vedea ce frate bun vă este. E extrem de respectuos față de femei. Dar este, de asemenea, ușor de condus și foarte fericit când o femeie îi spune ce să facă. Ceea ce mă îngrijorează cel mai mult în legătură cu fratele tău este faptul că Tyler este pasionat de jocurile de noroc. Oricine câștigă un milion de dolari jucând în circuitele de poker europene și americane, cum a făcut el în ultimii doi ani, îl poate, de asemenea, irosi rapid. Nu am niciun chef ca el să risipească imperiul pentru care am lucrat toată viața, pentru că emoția jocului de noroc înseamnă pentru el mai mult decât perspicacitatea în afaceri.

— Este adevărat? Întrebă Charlene, fixându-și surprinsă fratele. Chiar ți-ai câștigat banii jucând poker?

— Am avut o înțelegere cu tata, bătu el în retragere. Înainte de a mă alătura companiei lui, trebuia să merg în străinătate și să câștig un milion de dolari prin propria mea întreprindere. Cu șase luni în urmă, i-am trimis un cec cu întreaga sumă.

— Dumnezeule atotputernic, spuse Badger, scuturându-și capul cu dezgust. Ar fi trebuit să știi că nu-l vei putea păcăli niciodată pe tatăl tău.

Vocea lui Madison era plină de dispreț:

— Tyler, tata se aștepta să găsești un mod respectabil de a câștiga un milion de dolari. Ți-a creat condițiile necesare să-i câștigi respectul și tu ai ruinat totul.

Se întoarse la scrisoare și reluă lectura:

Ce pot spune despre sora ta Charlene, ceva ce voi să nu știi deja? Nu este făcută pentru afaceri. Ne-a pus pe toți pe jar, în numeroase ocazii, cu ciudățeniile ei și a manifestat dispreț total față de felul în care îi afecta pe ceilalți. Este important să amintesc că a fost sensibilă cât a fost copil, din cauza astmului, și probabil că asta a făcut-o să se simtă așa importantă.

— Tatăl tău îi citea foarte bine pe oameni, spuse Badger nepoatei lui mai mici.

— N-am de ce să ascult lucrurile acestea! spuse Charlene. Tata era un ipocrit arogant. Și-a folosit bogăția și puterea, crucificând pe oricine se opunea dorințelor lui. Eu îl citeam și m-a urât pentru asta. A încercat să-mi zdrobească spiritul după ce a murit mama, dar am jurat că nu va avea niciun succes.

— Tata nu a fost niciodată atent la sentimentele lui Charlene, așa cum a fost față de ale noastre, murmură Tyler.

Badger își trăise cea mai mare parte a vieții în umbra fratelui său vitreg Andrew Rogers și lui Madison îi era extrem de greu să dea citire cu voce tare la următoarea parte a scrisorii tatălui ei; iubindu-l atât de mult pe Badger, se temea că sentimentele acestuia vor fi rănite.

Unchiul vostru Badger te va ajuta să administrezi Rogers Enterprises în absența mea. La început, s-ar putea să consideri că este necooperant, pentru că mândria lui va fi rănită să primească ordine de la tine, deoarece ești femeie. Se va întreba de ce nu i-am lăsat lui imperiul meu. De când s-a întors din războiul din Vietnam, cu atât de mulți ani în urmă, viața lui a fost umbrată de amărăciune. Nervii îl chinuie, nu îl ascultă și presiunea conducerii acestei companii, care este enormă, nu va face decât să se adauge la stresul considerabil sub care se află deja. Vreau să-l menții cât de mult timp este posibil consilier-șef pe probleme financiare. Are talent la cifre, dar nu și la oameni.

Madison făcu o pauză pentru a-și recăpăta respirația, știind că fiecare cuvânt pe care-l scrisese tatăl ei era adevărat și dorindu-și să existe ceva ce ea să poată spune pentru a diminua efectul cuvintelor.

Badger bombăni:

— Dacă aș fi știut că aceasta era gratitudinea lui Andrew Rogers, nu aș fi lucrat pentru el toți acești ani!

Madison continuă să citească, stânjenită puțin de comentariile lui Andrew Rogers la adresa ei înseși.

Madison, îți încredințez Rogers Enterprises pentru că noi doi avem aceleași abilități. Tu ai căpătat charisma mea și ceea ce unii ar numi un simț al oportunismului lipsit de orice remușcare. De vreme ce suntem amândoi binecuvântați cu această calitate, o luăm așa cum este: un fler sclipitor pentru afaceri. Oamenii care nu mă plac o numesc aroganță, cei care mă plac îi spun siguranță de sine. Unei femei puternice, capabile în afaceri, i se spune curvă. Să nu uiți niciodată că asta înseamnă frumoasă, inteligentă, ambițioasă, șireată și cu o minte bună. Tu ai toate aceste calități. Este nevoie de hotărâre pentru a conduce o companie. Să nu cedezi niciodată controlul altcuiva. Acesta este cel mai bun sfat pe care ți-l dau.

Mi-am spus opiniile despre ceilalți destul de direct, pentru că banii aduc ce este mai rău în familii. Vei avea nevoie de acest document ca dovadă a intențiilor mele bune și oneste față de tine, în situația lipsită de înțelepciune în care vreun membru al familiei încearcă să-mi conteste dorințele. Sunt ființe umane slabe care merită dragostea, compasiunea și îndrumarea ta.

Ca fiică, m-ai făcut să fiu mândru de tine, dar sentimentalismul nu mi-a influențat în niciun fel decizia. Te-am numit singurul meu beneficiar, pentru că tu ești persoana potrivită să-mi conduci imperiul. Am încredere că, după ce plec la Dumnezeu, mândria mea va spori.

Tatăl tău iubitor, Andrew Rogers.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Madison simți privirile întregii familii ațintite asupra ei. Le înțelese furia și dezamăgirea în legătură cu testamentul, dar nu avea de gând să tolereze nicio prostie din partea lor.

— Acum că am citit scrisoarea lui Andrew Rogers, spuse ea pe un ton liniștit, este clar că nu am făcut nimic ca să-ți uzurp moștenirea, Tyler. Voi administra Rogers Enterprises în acord cu dorințele tatei, pe care sunt hotărâtă să le respect.

— Eh, de ce nu sunt surprinsă? spuse Charlene.

Tyler părea furios:

— Nu pot crede că mi-ai făcut asta.

Madison adoptă un ton înțelegător.

— Tyler, îmi pasă de tine și de sentimentele tale. Dar, în același timp, sunt cu totul de acord cu ceea ce a spus tata despre tine. Am cu mult mai multă experiență în afaceri decât tine.

Tyler își ridică brațele, agitat:

— Îți mulțumesc pentru nimic, surioară. Nu sunt sigur că Charlene nu a pus punctul pe i când te-a acuzat că ești geloasă pe mine. Așa au stat lucrurile întotdeauna între noi? Am fost eu prea orb ca să observ?

— Charlene vede numai o parte a lucrurilor, spuse Madison. De-asta este așa mulțumită de ea.

Madison bănuia că relațiile ei cu Tyler urmau să fie dificile pentru o vreme. S-ar putea să nu o ierte niciodată că i-a luat locul în testamentul tatălui lor. Gândul acesta o întristă.

— Vă rog, ascultați cu atenție ce vă voi spune în continuare, zise ea. Vreau să vă ofer tuturor poziții potrivite cu abilitățile voastre, în Rogers Enterprises. Unchiule Badger, aș vrea să-ți continui munca, să fii consilierul-șef pe probleme financiare. Am multe de învățat de la tine.

— Mulți bărbați vor vrea acum, că ești femeie bogată, să-ți fie soți, spuse brusc Badger. Ești sigură că ești în stare să primești provocarea de a

conduce Rogers Enterprises și de a te apăra de oportuniști?

Madison se înroși.

— Amintește-mi să-mi angajez un bodyguard, spuse ea cu răceală.

— Nu te supăra pe mine pentru că spun adevărul. Vei avea nevoie de protecția familiei tale. Este ceva ce trebuia să analizezi bine înainte de a-i lua moștenirea lui Tyler.

Madison trase adânc aer în piept și continuă:

— Tyler, aș vrea să-ți ofer poziția de manager general teritorial. Aceasta va implica o mulțime de călătorii prin America și Canada. Sarcina ta va fi să implementezi strategii de vânzări și alte politici cu managerii generali ai hotelurilor noastre. Ei ți se vor subordona.

Tyler se lupta să-și stăpânească emoțiile.

— Mă voi gândi la ofertă, spuse el. Pot avea o copie după scrisoarea tatei? Au fost multe lucruri interesante în ea.

Madison dădu copii după scrisoare tuturor membrilor familiei, apoi se întoarse către sora ei mai mică.

— Charlene, îți ofer poziția de manager pentru relații publice la unul dintre hotelurile noastre de aici, din New York...

— Insist să-l faci pe Tyler președinte al Rogers Enterprises.

Madison înțelese că-și subestimase familia; nu va fi așa de ușor, cum sperase ea, să-i convingă să o sprijine. „Voi încerca psihologia inversă, se gândi ea. O să le sugerez să amâne să-mi comunice o decizie în această chestiune. Le va fi teamă că mă voi răzgândi, dacă nu acceptă oferta imediat”.

— Să nu fiți tentați să-mi dați răspuns pe loc, spuse Madison. Dacă îmi comunicați la sfârșitul săptămânii viitoare, va fi în regulă.

În ochii lui Tyler apăru o sclipire de neliniște și, rapid, adoptă un ton conciliator.

— Este timpul să ne apucăm de treabă. Tata a greșit când s-a îndoit de mine.

— Pensionarea mea este depășită, spuse Badger, cu reținere. Voi mai rămâne în companie, pentru moment. Nu îți pot promite mai mult decât atât.

— Sunt singura persoană din familie cu integritate? Întrebă Charlene cu indignare. Madison nu va fi în stare să conducă singură compania. Are nevoie de ajutorul nostru. Haideți să folosim asta împotriva ei și să o obligăm să dea Rogers Enterprises lui Tyler.

— Charlene, trebuie să-ți amintesc că am moștenit temperamentul tatei? spuse cu răceală Madison. Nu voi mai tolera o altă izbucnire din partea ta. Andrew Rogers și-a pus încrederea în mine. Am de gând să fac orice este necesar pentru a mă dovedi un succesor de valoare, ca președinte al Rogers

Enterprises. Oricine îmi stă în cale se va afla în conflict cu mine. Întorcându-se spre unchiul și fratele ei, adăugă: Vă aștept pe amândoi în biroul meu, luni dimineață, la opt fix.

CAPITOLUL 3

Luni dimineață, Madison își asumă rolul de președinte al Rogers Enterprises.

Atitudinea lui Badger și a lui Tyler era civilizată, în timp ce își beau cafelele. Cei doi trecuseră primul test pregătit de ea, întâlnindu-se aici astăzi, dar Madison bănuia că urma să fie o întâlnire grea. I-a numit pe Badger și pe Tyler al doilea și, respectiv, al treilea la comandă și, când ei au acceptat, a avut grijă să amâne momentul în care să răsuflă ușurată.

— Unchiul Badger ne va face acum un raport financiar detaliat, spuse ea.

În familie, Badger era cunoscut pentru modul lui direct de a pune problema când era vorba de finanțe.

— Au fost costuri de producție neprevăzute și întârzieri în construcția noului hotel din Boston, spuse el fără menajamente. Facem echilibristică pe marginea prăpastiei. Cu două săptămâni în urmă, am convins băncile să ne reeșaloneze împrumuturile pe încă șase luni. Le datorăm 95 milioane de dolari, plus dobânda aferentă. Pot garanta că nu ne vor mai acorda încă o reeșalonare.

Tyler era uluit.

— Cum au ajuns afacerile într-o stare atât de deplorabilă? întrebă el.

Badger îl scrută cu privirea.

— Compania nu ar mai fi existat de mult, dacă era în mâinile tale.

Madison strânse din dinți.

— Trebuie să găsim o cale să convertim câteva din acțiunile companiei în cash, spuse ea, părând mai calmă decât era.

— Nu trebuie să vinzi prea repede pentru a plăti împrumuturile, o preveni Badger. Ar putea afecta serios reputația companiei. Partenerii noștri de afaceri își vor pierde respectul și încrederea în tine.

— Sunt de acord cu unchiul Badger, spuse Tyler repede. Ești în pericol să reacționezi prea agresiv.

— Nu prea avem de ales, răspunse Madison, ignorând tentativa fratelui ei de a o submina. Trebuie să facem ceva sau compania pentru care Andrew Rogers a muncit din greu s-o construiască, toată viața lui, se va prăbuși ca un castel de nisip în momentul în care băncile vor solicita rambursarea împrumuturilor.

Tyler deveni ostil și i se împotrivi în toate felurile. A fost greu, dar ea întocmi o listă de proprietăți de scos la vânzare, inclusiv vila lui Andrew

Rogers din sudul Franței, clubul lui de fotbal, colecția de pictură și trei hoteluri mai mici, care nu merseseră așa de bine cum se prevăzuse.

— Dacă putem dispune de câteva dintre aceste proprietăți, spuse Madison, problema cash-ului ar trebui ameliorată. Sper că nu se va ajunge la asta, dar s-ar putea, de asemenea, să vând Prospect Island.

— Ești nebună dacă faci asta, spuse Tyler. Prospect Island se mândrește cu două dintre cele mai bune cursuri de golf din țară. Tata și cu mine obișnuiam să jucăm acolo.

Răbdarea lui Madison se consumase deja.

— Tyler, sunt sătulă până peste cap de obiecțiile tale. Dacă nu te hotărăști să-mi acorzi respectul și cooperarea pe care le merit, voi face din Prospect Island prima proprietate de pus la vânzare. M-am făcut înțeleasă?

Tyler se uită la ea și tăcu.

Madison simți că atitudinea ei dură are aprobarea unchiului lor. Era conștientă că Tyler trebuia să se fi simțit de o mie de ori mai rău decât ea, pentru că nimic nu avea să schimbe vreodată faptul că Andrew Rogers nu avusese destulă încredere în propriul fiu pentru a-i lăsa compania. Se simți ușurată când întâlnirea se sfârși și Tyler ieși din birou. Nu îi plăcea ideea că cineva o urăște și o trecu un frison.

∴

Întorcându-se la locuința din Morgan Bay, în noaptea aceea, Tyler își turnă un pahar cu scotch. Se simțea depășit de situație. Rogers Enterprises trebuie să fie al lui, nu al lui Madison.

Se gândi să plece din nou în străinătate. Circuitul internațional de poker și stilul lui de viață playboy se completaseră foarte bine în trecut. Fluxul de adrenalină venea din ambele părți. Îi plăcuse să aibă o blondă la braț, oriunde se ducea. Numele blondelor variaseră, dar exista una pe care nu o putea uita – fosta lui soție, Victoria Hunt.

Erau momente în care dădea uitării eșecul divorțului și înfrunta provocările, în loc să fugă de ele. Dar oare își dorea cu adevărat să continue lucrând pentru Madison?

Când crescuse, fusese ambiția lui Tyler să se căsătorească cu o femeie frumoasă, dintr-o familie bogată, pe care s-o iubească la fel de mult pe cât îl iubea și ea, să se așeze la casa lui, să aibă mulți copii, mulți câini și să moștenească, într-o zi, averea tatălui lui, iar când va veni vremea, să i-o lase fiului său cel mare. Andrew Rogers îi insuflase ideea că familia este totul.

Considerat cândva un optimist incorigibil de familia sa, Tyler se simțea deprimat când se gândea la viitorul său. Vedea în fața lui ani de servitute față de Madison – și el ce câștiga în schimb? Voia să fie propriul lui stăpân – să-și ia viața în mâini și să și-o trăiască cu intensitate. Acum că, prin

testamentul tatălui lor, puterea în familie trecuse la Madison, Tyler se simțea pierdut, pentru prima dată în viață. Mândria lui primise o lovitură.

Femeile vor continua să se arunce asupra lui atâta timp cât va arăta bine și vor crede că este bogat. Dar asta își dorea?

Trebuie să existe ceva mai mult. Întorcându-se în America, unde numele familiei era sinonim cu bogăția, puterea și strălucirea, era cu atât mai mult în gardă împotriva oportuniștilor și vânătorilor de avere.

Dacă Madison avea vreun pic de bun simț, și ea trebuia să fie, de asemenea, în gardă. Banii aduc ce este mai rău în familie – și oamenilor din jurul ei.

Sora lor, Charlene, care îi simțise grozav lipsa cât timp fusese plecat, îl sfătuisese: „Lasă-l în pace pe tatăl tău. Nu vei realiza nimic dacă ești înverșunat”, dar pentru ea era ușor să spună lucrul acesta.

Madison îl depășise. Ce prost a fost – nu intuise pericolul.

Își dorea el cu adevărat să se afle după ea și să i se subordoneze tot restul vieții? Se transformase repede într-un monstru al controlului. Nu avea nimic de făcut decât să-și ignore mândria – dacă nu cumva...

Presupunând că Madison moare...

∴

În ziua următoare, Madison fu surprinsă să primească vizita surorii ei Charlene. Îi dăduse instrucțiuni asistentei personale, Jacqui, să îi rețină toate apelurile.

— Charlene, imediat începe întâlnirea comitetului de sănătate și siguranță al companiei, pe care trebuie să-l conduc. Ți pot acorda cinci minute.

— M-am hotărât să-mi vând apartamentul și să mă mut înapoi în vilă, definitiv, anunță Charlene.

Informația o bucură foarte mult pe Madison. Era vremea să lase în urmă geloziile dintre frați din copilărie.

Madison ridică din sprâncene.

— Nu erai hotărâtă când am vorbit aseară. Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Fac asta din respect pentru Tyler.

— Ești apropiată de el și cred că-i va fi mai ușor să se adapteze noilor circumstanțe avându-te pe tine aproape, spuse Madison, fiind de acord cu motivul ei.

— Nu vreau ca Tyler să se întoarcă în Europa și să-și reia cariera de jucător, spuse Charlene. Mi-ar lipsi teribil dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Există posibilitatea să facă acest lucru, dacă nu găsește dragostea și încurajarea de care are nevoie în familia lui, conchise Madison. Nici eu nu vreau să ne întoarcă spatele.

— Mai am încă un motiv, în afară de Tyler, pentru a mă întoarce la vilă. Aici am crescut și amintirea mamei îmi este încă foarte prețioasă. Țin minte cât de mult îl iubea pe tata. Ea ar fi vrut să fiu și eu parte a familiei. Am decis, de asemenea, să vin și să lucrez pentru tine. Vreau să fiu manager la relații publice.

Madison se lăsă ușor pe spătarul scaunului și o studie pe sora ei în tăcere, câteva secunde. Nici urmă din ranchiuna anterioară; modul ei de a fi era direct și prietenos. Îi arată lui Madison respectul pe care aceasta îl merita.

— Charlene, îți pot oferi postul de manager la relații publice la Rogers Piaza.

Aprobă, dând din cap cu satisfacție.

— Este unul dintre cele mai prestigioase hoteluri ale noastre.

— Salariul tău este de 75.000 de dolari pe an.

— Îți mulțumesc. Accept.

Madison ezită o clipă, apoi hotărî să spună ce gândea.

— Charlene, mă preocupă relația ta cu unchiul Badger.

— Ce relație? întrebă ea, pragmatic. Unchiul Badger este unul dintre oamenii ăia singuratici. Se poartă ca un crab – nu se simte bine decât dacă este lăsat singur. Eu sunt prea feminină pentru a-i fi pe plac. Singurul mod în care i-aș câștiga respectul este prin muncă.

Madison spuse:

— Vreau să fim o familie unită. Dacă-ți faci treaba cum trebuie și constat o îmbunătățire a relației tale cu unchiul Badger, îți voi plăti încă 25.000 de dolari pe an.

— Sună bine. Renta anuală pe care mi-a lăsat-o mama s-a dus. Ar fi posibil să-mi dai un avans în contul salariului?

— Charlene, cheltuiești prea mult pe stilul tău de viață spumos și pe haine.

— Cea mai recentă factură a mea a fost...

Madison o întrerupse:

— Până nu plătesc împrumuturile la bancă, nimeni din această familie nu se poate aștepta la vreo favoare din partea mea. S-a înțeles?

— Tu ești șefa, răspunse Charlene, enervată în mod clar de izbucnirea lui Madison.

— Fac asta pentru binele tău, Charlene. Munca asiduă și disciplina ar putea să te ajute. Cu mine nu merge cu bacșișuri. Nimic nu aduce succes ca munca serioasă. Voi pregăti totul ca să-ți poți începe treaba la Rogers Piaza, începând de mâine dimineață.

∴

Ieșind din biroul surorii ei, Charlene închise ușa și se sprijini cu spatele

de ea. Intuiția îi spunea că se anunțau vremuri grele pentru familia lor, acum că moștenirea tatălui făcuse din Madison un fel de mână de fier.

Problema era că fusese întotdeauna fiica favorită a lui Andrew Rogers. Părea că nu-l iritase niciodată acționând greșit sau intrând în necazuri, în timp ce Charlene se abătuse de atâtea ori de la drumul drept, încât el îi făcuse viața mizerabilă. Existaseră momente, pe când erau copii, în care Charlene fusese așa de geloasă pe Madison, încât și-ar fi dorit să o zgârie pe față...

„Madison nu va fi veșnic tânără și frumoasă, se consolă ea zâmbind. Într-o zi, va trebui să recurgă la bisturiul chirurgului, dacă va vrea să-și mențină înfățișarea. Dacă ceva merge prost și iese din operație desfigurată...? Acum este o femeie bogată și trebuie să fie în gardă. O mulțime de bărbați vor vrea să se căsătorească cu ea din interes... Când mă voi căsători, vreau să fie cineva care mă iubește pentru mine însămi, nu pentru averea familiei mele. Pentru prima dată în viața mea, pot spune cu mâna pe inimă că nu o invidiez pe Madison”.

Dar Charlene știa că nu era adevărat. Chiar o invidia – înfățișarea ei, averea, puterea...

Charlene se întrebă cum ar fi dacă Madison ar muri... Ea ar moșteni Rogers Enterprises, fiind cea mai apropiată rudă a lui Madison – și primul lucru pe care l-ar face ar fi să-l lase pe Tyler să conducă afacerea tatălui lor...

Dacă Madison ar fi moartă... moartă... moartă...

∴

Poziția lui Madison de președinte al Rogers Enterprises îi consuma o mare parte de timp și din energie. A devenit adepta delegării proiectelor unor angajați, supervizând ea însăși cele mai importante sarcini. A angajat patru secretari și doi asistenți personali să se ocupe de grămada de corespondență și de cereri care veneau la biroul ei; în total erau 43.000 de oameni plătiți de Rogers Enterprises, care lucrau în departamentele de contabilitate, administrație, recreere și catering ale companiei. Responsabilitatea ei devenea tot mai mare cu fiecare zi. Era la birou la șapte dimineața și adesea ajungea acasă la opt seara.

Vineri seara, sciatica îl chinuia pe Badger, când intră șchiopătând în biroul lui Madison și o întrebă despre întâlnirea ei cu Kelso Finance Group.

— Refuză să-și asume clădirea noului hotel, spuse ea abătută.

— Trebuia să fi așteptat până eram și eu disponibil, înainte de a programa o întâlnire cu ei.

Madison roși:

— Trebuie să fiu pe picioarele mele la un moment dat, spuse ea defensiv.

Pentru că pierduse mulți bani la schimbul de acțiuni din după-amiaza

aceea, Badger era prost dispus, dacă nu cumva prea mândru pentru a-și mărturisi greutățile lui Madison sau oricui altcuiva. Planificase să pună banii la loc, spre pensionare. Presiunea muncii îl ucidea și își dorea să se fi spălat pe mâini de Rogers Enterprises, cu mult timp în urmă. Crizele de angină se înțețeau și avea tensiunea prea mare. În ultimii trei ani, doctorul îl somase să se pensioneze, dar tatăl lui Madison îl convinsese să-și ia doar o vacanță.

— Nu voi ajunge acasă până la noapte târziu, adăugă Madison oftând. Există vreo șansă să stai și să mă ajuți cu muntele ăsta de hârtii?

Badger pufni pe nas:

— Încă nu este prea târziu să-i lași locul lui Tyler.

Observă că vorbele lui o luaseră prin surprindere pe Madison, prin duritatea lor, apoi ea își reveni:

— Sunt fiica lui Andrew Rogers. Am de gând să reușesc în afaceri.

— Am auzit că ai angajat-o pe Charlene. Este o decizie pe care o vei regreta.

— Nu sunt de acord.

— Sunt surprins că nu a ales calea mai ușoară, până acum, și nu s-a măritat cu un milionar bătrân.

— Mi-aș dori să nu mai fi atât de critic cu ea, spuse, frustrată, Madison. Este departe de a fi perfectă, dar câți oameni perfecți cunoști? În ceea ce privește familia noastră, nu cred că am făcut vreodată efortul de a o cunoaște. Când ai întrebat-o ultima dată care este filmul ei preferat?

Badger își scărpină eczema din spatele urechii stângi și se cufundă într-o tăcere indiferentă.

— Te-ai mai gândit să renunți la apartamentul din Brooklyn și să te muți înapoi la vilă? întrebă Madison.

— La ce bun, după toți acești ani? întrebă Badger. Nu am răbdare să stau față în față cu Charlene la micul dejun, în fiecare dimineață.

Deși Madison era nepoata favorită, lui Badger îi displăcea că se baza prea mult pe el. Bănuia că lua de bun statutul lui de consilier financiar și era, de asemenea, îngrijorat că ar putea s-o lase baltă. Pentru că vedea viața cu cinismul unui veteran al războiului din Vietnam, era critic cu familia lui și aproape cu toți ceilalți pe care îi cunoștea. Le considera slăbiciunile ridicole, iar conflictele și dorințele jalnice și nerezonabile. Îl deranja că oamenii nu-l plăceau, dar nu știa cum să repare acest lucru. Voia ca oamenii să-l placă, dar nu știa ce să spună sau să facă pentru aceasta. Se obișnuise să fie cordial și se felicitase că avusese succes în a-i înșela, până într-o zi, cu mulți ani în urmă, când auzise doi colegi de muncă discutând despre greșelile lui. De atunci, se consolase ținându-se la distanță și cufundându-se în problemele financiare ale companiei, acceptând cu tristețe că întotdeauna va fi singur.

Madison spuse:

— Poți alege orice dormitor din vilă. Mă voi asigura că familia îți va respecta intimitatea.

— Trebuie să știi că sunt prea bătrân pentru a-mi schimba obiceiurile de o viață.

Badger își blestemă sciatica și ieși șchiopătând din birou.

∴

Madison își petrecu următoarele trei ore studiind raportul ultimelor profituri ale Rogers Enterprises. După ce plecară angajații, se simți singură și decise să-și ia de lucru acasă.

„Mi-ar face bine ceva timp petrecut cu familia mea. Moartea lui Andrew Rogers îi întristase pe toți. Poate că seara asta va fi momentul perfect pentru a ajuta la vindecarea unor răni. Este important ca familia mea să știe că îi iubesc pe toți și că intenționez să am grijă de ei”.

Când ajunse la vilă, constată că nu era așteptată. Auzi voci familiare dinspre bibliotecă.

— Sincer, nu o văd pe Madison rezistând prea mult timp, mormăi Tyler.

Era trist pentru că orarul lui de lucru pentru următoarea lună semăna cu planul unei ofensive militare. Era solicitat să zboare înspre 40 de localități din America și Canada, pentru a lua legătura cu 69 de manageri generali ai hotelurilor companiei.

— I-am cerut lui Madison un împrumut, spuse Charlene, dar m-a refuzat.

— Eu nu te-aș fi lăsat baltă în niciun caz, surioară, spuse Tyler. Madison crede că durerea ei pentru moartea tatei trebuie să fie pe primul loc, înaintea propriei familii.

— Madison a făcut un rahat la întâlnirea cu Kelso Finance Group, spuse Badger.

Lacrimile îi țâșniră din ochi. „Simt că trăiesc și muncesc într-un cuib cu vipere, se gândi ea. Familiei mele îi pasă mai mult de banii tatei decât de mine. Le va lua mult timp să accepte că sunt capul familiei”. Decise să nu se confrunte cu ei, pentru că nu va face decât să-i slăbească autoritatea, dacă ei ar vedea cât de supărată era. „Ceea ce îmi trebuie chiar acum – mai mult decât orice – este să simt brațele lui Gregory în jurul meu... îndată ce se întoarce din călătoria lui de afaceri, îl voi prezenta familiei. Mă întreb cum vor reacționa când le voi spune că am de gând să devin doamna Gregory Fifield...”

CAPITOLUL 4

Imediat ce Gregory Fifield se întoarse în America, două săptămâni mai târziu, Madison zbură la Kettering Harbor și petrecu weekendul cu el, în apartamentul care da spre Jefferson Bay. Avea atâtea motive să îl iubească, atât de multe motive pentru care îi plăcea să stea cu el cât de mult timp posibil. O surprindea în mod constant cu cadouri – flori, ciocolată, fleacuri de tot felul. Și o alina și săruta încontinuu – nu ca preludiu la momentele în care făceau dragoste, ci pentru că, potrivit propriilor lui cuvinte, voia să fie mai aproape de ea.

Înalt și chipeș, cu mustață neagră și păr prematur încărunțit, pieptănat pe spate, Gregory o fascina pe Madison prin complexitatea ideilor și opiniilor lui. Îi plăcea să descopere în el sensibilitatea – pe lângă faptul că își spăla singur lucrurile, că se punea serios pe treabă și făcea cumpărături de la băcănie, îi gătea și spăla vasele. Era minunat să facă dragoste cu el – îi păsa la fel de mult de plăcerea ei, ca și de a lui.

Le plăcea să facă lucruri simple împreună, ca de exemplu să asculte CD-uri cu muzică clasică și să se joace cu setterul lui irlandez. Sinbad era un câine afectuos și foarte activ, care lătra și solicita întruna atenția lui Gregory. Activitatea lui favorită – când îl luau în plimbările de-a lungul plajei – era să sperie stolurile de pescăruși în zbor.

Se cunoscuseră cu câteva luni în urmă, când tatăl lui Madison închiriasse firma Glebe și Sutton, cu sediul în Kettering Harbor, ca să-i proiecteze o locuință de vară pe Prospect Island. Fiind cel mai talentat arhitect al firmei, Gregory făcuse proiectul și Andrew Rogers o însărcinase pe Madison să supravegheze construirea acesteia.

Atracția sexuală dintre Madison și Gregory fusese intensă de la început și erau fericiți să se cunoască unul pe celălalt. În deplin acord, se întâlneau din când în când, pentru că fiecare voia să-și vadă de propriul drum, dar adevărul este că lui Madison îi plăcea când Gregory era hotărât. Recenta lui stare meditativă, pe care ea o puneă pe seama presiunii de a administra noua lui firmă de arhitectură, nu o deranja; el era mai sincer când era indispus și mai simpatic când era bine dispus. În ultimele trei săptămâni, cât Gregory stătuse în Japonia lui Madison îi fusese greu, dar acum erau din nou împreună și era mai fericită ca niciodată.

— Ai vreun regret că ți-ai părăsit fostul loc de muncă și ți-ai înființat propria firmă de arhitectură? Întrebă Madison.

Gregory dădu din cap.

— Am fost cel mai bun arhitect al firmei Glebe și Sutton, timp de 12 ani. Îmi pare rău că nu am acceptat provocarea și nu am plecat mai devreme.

— Acum ai satisfacția de a fi propriul stăpân, spuse Madison, și de a-ți conduce afacerea așa cum îți place.

Nesigur dacă în vocea ei exista o notă critică, Gregory zâmbi și întrebă:

— Ce e rău în dorința de a-mi lua viața în mâini?

— Dacă nu încetezi să le compari pe celelalte femei cu amintirea mamei tale defuncte, nu va exista nicio femeie care să simtă vreodată că poate concura cu ea.

— Am nevoie de o femeie care să mă înțeleagă.

— Așa cum fac eu, spuse Madison.

— Tu și cu mine suntem din lumi diferite, zise Gregory. Familia mea este săracă lipită pământului. Ai uitat că a trebuit să ne ascundem de tatăl tău? Nu ar fi fost de acord ca iubita lui fiică să aibă o relație cu un angajat.

— Ești un arhitect respectat, spuse Madison. Mi-ar plăcea să scapi de ideile astea. Oftă. Familia mea bănuiește că mă văd cu cineva.

— Ce le-ai spus?

— Nimic... până acum.

Gregory ridică din sprâncene.

— Nu ar trebui să mă prezinți familiei tale? Va trebui să ne cunoaștem cândva familiile.

— Clasa contează mult pentru familia mea, spuse Madison. Sunt toți foarte snobi. Mă tem că întotdeauna îți vor reproșa începuturile modeste.

— Și ce dacă? spuse el, neîncredător.

— Eu te cunosc, Gregory. Nu-ți va plăcea să ți-o spună în față.

— Madison, nu vrem ca ei să-și imagineze că le ascundem ceva sau să creadă că îți este rușine cu mine.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă căsătoresc cu tine – preferabil fără să le spunem și lor, zise ea.

— Căsătoria cu tine m-ar face cel mai fericit om din lume. O grimasă desfigură pentru o clipă fața lui Gregory. Oare ce a provocat-o?

— Moartea tatei m-a făcut să realizez ce prețioasă este viața. Vreau să mă bucur de fiecare minut împreună cu tine.

— Aceasta este singura relație pe care am avut-o, în care este totul perfect, mărturisi cu convingere Gregory. Vreau să-mi petrec restul vieții cu tine.

— Nu mi-ar plăcea ca familia mea să te acuze că te căsătorești cu mine pentru bani. Cu toții sunt împotriva mea din cauza testamentului tatei. Îi știu cum sunt.

— Nu e cam dur?

— Mi-au întors spatele după ce a murit tata, spuse Madison, cu vocea plină de amărăciune. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi avut pe nimeni în care să am încredere.

— Și familia mea este departe de a fi perfectă, spuse Gregory cu blândețe. Fratele meu mai mare, Rex, poate fi foarte dominant. În ultima vreme, am stat deoparte de el din cauza acestui lucru. Tata este mult mai apropiat de Rex decât de mine. Nimic nou sub soare, de fapt.

— Se pare că familia ta este la fel de dezbinată ca și a mea, suspină Madison.

Gregory o strânse în brațe.

— Înțeleg că se vor rezolva o mulțime de probleme dacă ne căsătorim fără să le spunem, zise el. Dar ce facem după aceea?

Madison știa că, pentru Gregory, faptul că nu se bucura de o relație bazată pe afecțiune cu tatăl lui, așa cum avusese ea cu tatăl ei, era un motiv de nefericire. Aparent, cei doi bărbați se aflaseră în relații cordiale în cea mai mare parte a timpului, dar tatăl lui nu se străduise niciodată să-l înțeleagă.

— Orice am face, nu le vom fi pe plac, insistă Madison, nerăbdătoare. De aceea, calea propusă de mine este mai bună. Vreau să mă căsătoresc cu tine cât mai curând posibil.

— Spune-mi când și unde și eu voi fi fericit să spun da, o asigură Gregory.

A doua zi erau căsătoriți în secret, pe Prospect Island.

∴

Pentru luna de miere, au zburat spre Australia și au făcut rezervări în Sails, la hotelul Desert din nord. Un ghid i-a luat de la hotel în seara aceea și i-a dus în deșert, unde au fost întâmpinați cu un pahar de șampanie, apetitive și cântecul nostalgic al unui aborigen la didgeridoo¹. Au privit fascinați peisajul copleșitor al Ayers Rock, cel mai mare monolit din lume, care domină dunele roșii de nisip. Au mâncat din cele trei feluri oferite de bufetul barbecue, care includea file de cangur, barramundi sălbatic (pește din apele Australiei) cu lămâie și pui lilly pilly, și au privit apusul de soare. Un astronom le-a dat informația că pe cerul strălucitor al nopții apar milioane de stele. Au băut vin, apoi luminile taberei au fost stinse și au ascultat sunetele tăcerii. A fost cu adevărat o experiență magică.

Cuibărindu-și capul pe umărul lui Gregory, Madison șopti:

— Sunt mai fericită decât am visat vreodată că este posibil. Te iubesc așa de mult.

— Este minunat să te am numai pentru mine, se entuziasmă el. Mă simt

¹ Instrument național australian (n.red.).

ca și cum nimeni nu ne poate face rău.

Gregory se întreba dacă ar fi trebuit să-i spună despre fratele lui, Rex. Decise că era destul timp, în viitor, să-i spună de ce fusese în pușcărie.

CAPITOLUL 5

Rex Fifield se plimba de colo până colo în celulă, așteptând sosirea fratelui său. Avea buze cărnoase, ochi albaștri, un cap mare cu păr tuns scurt și un trup slăbit de munca pe numeroase șantiere de construcții. La trei și jumătate, deveni evident că Gregory nu va veni de vreme ce ultimii vizitatori ai închisorii Kettering Harbor erau primiți la ora trei. Înjurând cu voce tare, Rex se duse la automatul de ceai de pe coridor.

— Care-i treaba, Fifield? îl ironiză gardianul. Te simți singur?

Lui Rex i se ridică părul pe ceafa, pentru că recunoscuse vocea gardianului. Davis îl violase de mai multe ori. „Nenorocitul”.

— Să-ți fac o vizită, după ce se dă stingerea?

Întorcându-se, Rex îi aruncă în față o ceașcă cu apă fierbinte.

Țipătul de durere al gardianului atrase atenția colegilor acestuia, care îl târâră pe Rex la carceră.

∴

— Marea Barieră de Corali este cel mai mare grup de recife de corali din lume, se auzi vocea ghidului.

Madison și Gregory erau în barcă, împreună cu alți turiști. Auzeau în depărtare valurile ce loveau țărmul Insulei Bonaventura; făcuseră rezervări cu o zi înainte, de la hotel. Cerul arăta ca o cupolă de azur deasupra lor, nori îndepărtați însoțeau orizontul și soarele încălzea pasagerii, făcându-i să transpire. Briza aducea miros de sare, pește și fum de diesel. În timp ce barca se apropia de recif, pasagerii simțiră un miros puternic, înțepător de vegetație putrezită și îngrășământ fosil.

— Recifele de corali sunt formate din miliarde de animale marine minuscule numite polipi de corali și din plante numite alge coraline, care formează calcar. Reciful pe care îl veți vedea are două milioane de ani. Dar veți fi de acord că nici timpul, nici vârsta nu le-au afectat frumusețea și varietatea infinită...

Toți zâmbeau apreciativ și se aplecau să vadă prin fundul de sticlă al bărcii. Apa era limpede ca cristalul și se puteau vedea multe specii de coral: staghorn, honeycomb, table, leaf și mound. Sclipiri de raze de soare radiau prin apă ca niște fire de praf, prinzând planctonul în strălucirea lui. Pasagerii erau uimiți de densitatea bancurilor de pești, cu forme alungite și colorate: angels, harlequin tusks, fusiliers, wrasses, clown triggers și drummers. Peștii se mișcau cu o eleganță ireală și aparent fără nici cel mai mic efort. Peștele-

fluture era în permanență în grabă, un pește-husar i-a încântat venind aproape de ei, apoi s-a depărtat, alții îi ignorau.

— Mă bucur că presa încă nu a aflat de noi, șopti Madison, mângâindu-l pe Gregory pe braț și bucurându-se de zâmbetul de sub mustața lui neagră. Nu vreau să ne facă poze, oriunde ne ducem.

— Nu spune asta, o muștră el. Vei atrage ghinionul asupra noastră.

— Unchiul Badger conduce Rogers Enterprises cât sunt plecată. Crede că mă aflu într-o călătorie de afaceri peste ocean.

— Doamnelor și domnilor, peștele pe care-l vedeți înspre port este cunoscut sub numele de peștele-leu. Solzii lui superbi, diafani contracarează mirosul lui mortal...

∴

După ce îl eliberară din carceră, Rex stătu în celulă, gândindu-se la toate lucrurile pe care le făcuse pentru Gregory. Rex nu fusese deloc trist când mama lor murise, cu mulți ani în urmă – ea îl ținuse în permanență din scurt, cerându-i să învețe și să ia note mari. Îi plăcuse mai mult bătrânul, care își vedea de ale lui.

Dependența emoțională a lui Gregory față de Rex, manifestată în copilărie și adolescență, devenise încă și mai puternică după moartea mamei lor, iar Rex profitase de asta, preluând conducerea.

În mod normal, era în stare să-l manipuleze pe Gregory fără dificultate, dar mai târziu, acesta dezvoltase o atitudine sfidătoare și Rex se trezise că dominația emoțională puternică, pe care o avusese odată asupra fratelui lui, slăbea. Ultima dată când se văzuseră, ajunseseră să se bată, ceea ce îl trimisese pe Rex la închisoare.

„Gregory va avea multe de explicat când ne vom vedea, se gândi Rex Ziarele spun că are o relație cu acea moștenitoare – Madison Rogers. Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus că a cunoscut-o. Eu stau în pușcărie, în timp ce Gregory este în luna de miere. Unde este dreptatea?”

∴

— Florența este frumoasă, spuse Madison.

— Un oraș este pe atât de frumos, pe cât de plăcută este compania persoanei cu care îl vizitezi, șopti Gregory. Este la fel de nemaipomenit ca tine. Hai să-l explorăm.

În următoarele trei zile au mers pe urmele lui Dante, Donatello și da Vinci și au explorat străzile supraaglomerate și piețele. Au vizitat Domul, catedrala Santa Maria del Fiore, cu fântânile ei din marmură multicoloră și cupola roșiatică, s-au urcat în turnurile ei și au privit panorama încântătorului oraș. La Galeriile Uffizi, au văzut *Nașterea lui Venus* de Botticelli, *Medusa* lui Caravaggio și *Madona cu îngerii* a lui Fillipo Lippi. Au

fost încântați de statuia lui Michelangelo, David, care domină Academia di Belle Arti, și au fost copleșiți de Palatul Pitti. Madison s-a bucurat de străzile cu magazine de lux Via Tornabuoni, Calzaiuoli și Calimala. Existau peste șase sute de restaurante și nu știau niciodată pe care să-l aleagă. Gregory a apucat-o cu fermitate de mână pe Madison și a condus-o din zona restaurantelor scumpe din piețele centrale spre mai puțin cunoscutele Trattoria din zonele Ognissanti și Via dei Leoni. A obligat-o să admită că i-au plăcut aceste experiențe culinare, la fel de mult precum cele mai scumpe.

În a cincea dimineață a sejurului, în timp ce lua micul dejun pe balconul hotelului Excelsior, Gregory spuse:

— Mi-ar fi plăcut ca Rex să fie aici ca să poată vedea casa în care s-a născut mama noastră. Acum este în pușcărie din cauza mea.

Madison fusese șocată de confesiunea-bombă pe care i-o făcuse Gregory cu o noapte înainte, chiar când erau gata să se bage în pat. Încă îi era greu să accepte faptul că Gregory își trimisese la închisoare propriul frate.

— Șase luni sunt o pedeapsă dură pentru un om aflat la prima abatere, spuse Madison, sperând să înțeleagă mai bine motivele lui Gregory și încurajându-l să vorbească încă o dată despre acel subiect. Atâta a primit Rex?

Privirea lui Gregory se întunecă.

— Am fost la pământ când judecătorul mi-a înmănat sentința. Rex este greșit înțeles pentru că intră pe sub pielea oamenilor. Acum regretă că l-a abuzat verbal pe judecător și că i-a atacat pe cei doi polițiști care l-au arestat. Urăște închisoarea Kettering Harbor.

— Ar fi trebuit să aștepți să te trezești din beție, înainte de a-ți rezolva neînțelegerile cu el.

Gregory mormăi ceva și îi aruncă lui Madison o privire plină de reproș, pe deasupra ceștii cu espresso.

— Iubito, nu. Nu mai spune niciun cuvânt. Mă simt destul de groaznic și așa. Nu ar fi trebuit să mă duc la localul respectiv, în seara aceea, după muncă. Rex nu are cine știe ce viață. Este dulgher și sudor. Când l-am văzut la bar ținând de mijloc o infirmieră, dintr-odată m-am enervat. Am început să ne certăm. Femeia a fost dezgustată de comportarea noastră și a plecat. Cine o poate condamna?

— Asta arată că nu era fraieră, spuse Madison, decizând că era momentul să zică ce crede și să nu îl mai menajeze exprimându-și compasiunea și spunând platitudini. Aș fi făcut exact același lucru. Îți pare rău că i-ai tras primul pumn?

Gregory dădu afirmativ din cap, cu un aer ursuz:

— Rex are obiceiul blestemat de a seduce femeile din viața mea, când

propria lui viață amoroasă este pe moarte. Meciul nostru începuse de ceva timp. A făcut prostia să se urce la volanul mașinii. Polițiștii l-au oprit și i-au cerut să accepte testul de alcoolemie. El a azvârlit aparatul cât colo. Trebuie să recunosc că i-am mituit ca să plece, dar știam că se va ajunge la proces. Rex era furios și tata era alături de el. Mă tem că nu era nimic nou.

— Îi poți condamna?

— Am procedat așa pentru binele lui Rex. Ar fi putut să facă accident în drum spre casă și să moară.

— Dacă Rex te va persecuta când va ieși din pușcărie, singurul pe care-l vei putea condamna vei fi tu, îl avertiză Madison.

— Voi face tot posibilul să mă ierte. Nu vreau să mai avem vreodată o dispută ca asta.

Nu era genul lui Gregory să fie așa de vulnerabil și deprimat și Madison se întreabă dacă felul în care Rex îl domina emoțional pe soțul ei era chiar un lucru bun. Cum ar reacționa Gregory dacă Rex ar dezaproba căsătoria lor?

— Povestește-mi mai multe despre copilăria voastră, spuse ea.

— Rex și cu mine eram hiperactivi. Nu știi cum s-au descurcat părinții cu noi. Cât a trăit, mama mă înțelegea când eram supărat, fără să-i dau detalii. Nu mi-o amintesc vorbind vreodată urât cu o persoană. Rex a semănat mai mult cu tata, care era gură mare și niciodată nu a suportat proștii. Mie îmi plăcea școala, dar Rex a urât fiecare minut petrecut acolo.

— Cum a fost căsnicia părinților tăi?

— Nu a fost perfectă, dar cred că s-au iubit. Mama oferea adesea prea mult, iar tata i-a fost alături când a fost diagnosticată cu cancer ovarian.

Lui Madison îi scăpă ceașca dintre degete și îi aruncă lui Gregory o privire coplesită de durere.

— O vizitam la spital în fiecare zi, după ce am terminat liceul, spuse el, căpătând o privire pierdută, pe măsură ce își amintea. Viitorul lui Rex o chinuia mult. M-a făcut să-i promit că o să am grijă de el când ea nu va mai fi. A spus că eu eram singura persoană care-l influența să urmeze drumul drept în viață. După ce a murit, tata a intrat în război cu toată lumea. Nu cred că și-a revenit vreodată după pierderea ei.

Madison își strânse mâinile și spuse:

— Va fi mai ușor pentru familiile noastre dacă faci pace cu Rex înainte de a fi eliberat din închisoare.

— Tatei îi lipsește și îi este greu să aștepte până iese din închisoare. Este bătrân și se bazează pe Rex să aibă grijă de el.

— Nu este prima dată când spui că tatăl tău este mai apropiat de el decât de tine. Asta te face să ai resentimente față de ei?

Privirea lui Gregory o evită oarecum pe a lui Madison.

— Și ce dacă aş avea resentimente? Mama mi-a insuflat ideea că oamenii se schimbă și trebuie să fii pregătit să-i ierți. Sper că nu te-am făcut să nu mai vrei să îmi cunoști familia.

Madison spuse:

— Dacă e ceva ce nu-mi place este comportamentul grosolan.

— Nu înseamnă că între Rex și mine este o vrajbă permanentă. De obicei, este foarte amuzant.

— Ai multe lucruri de rezolvat cu Rex, înainte ca familia mea să te cunoască, spuse Madison cu fermitate. Îi părea rău pentru Gregory, dar considera că, dacă își face clară poziția acum, el își va rezolva neînțelegerile cu fratele său cât mai curând posibil. De ce nu mi-ai spus mai înainte că Rex este în pușcărie?

— M-am temut că mă vei respinge.

Expresia de pe fața lui Madison se îndulci.

— Trebuia să-mi fi spus mai devreme. Este evident că simțeai nevoia să te descarci.

— Rex și cu mine am mai avut certuri și mai înainte, întotdeauna am aplanat neînțelegerile. Nici de data aceasta nu va fi altfel, vei vedea.

Rușinea și remușcările lui Gregory erau vizibile și Madison nu se putea stăpâni să nu-i fie milă de el.

— Nimic nu va schimba vreodată faptul că te iubesc, spuse ea, și simți brusc un frison, pentru că un nor acoperise soarele. Haide să ne bucurăm la maximum de timpul care ne-a rămas până când ne vom confrunta cu familiile noastre...

∴

Gardianul descuie ușa celulei lui Rex și rânji batjocoritor:

— Astăzi este ziua ta norocoasă, Fifield. Ieși din închisoare.

„Cele șase luni s-au sfârșit, se gândi Rex. Dacă vreodată se va mai atinge de mine vreun poponar, îl voi ucide”.

Înainte de a fi eliberat, Rex fu obiectul unei alte ultime insulte. I se făcu percheziție corporală. „Ce cred idioții ăștia că aş vrea să fur de-aici?” Când puse piciorul pe asfaltul aleii din fața închisorii, jură: „A venit timpul ca Gregory să plătească, își va dori să fi murit, în clipa în care ne vom întâlni...”

CAPITOLUL 6

După o zi febrilă, în care se ocupase de agenția ei de distribuție pentru film și televiziune, Victoria Hunt sorbea un pahar de vin alb și asculta un CD cu melodiile de dragoste ale lui Marvin Gaye, în apartamentul ei din Greenwich Village. Era o blondă mlădioasă cu ochi verzi ademenitori și un aer prietenos, al cărei optimism și *joie de vivre* erau dublate de un simț al umorului cald, autocritic. După ce-și spălase părul și-și făcuse unghiile, era ocupată să-și interpreteze harta astrologică – în ideea de a prevedea perspectivele romantice –, când sună telefonul.

Intuiția îi spuse că cea care suna era, probabil, Elaine Cawthorn, o brunetă exuberantă cu fețișoară de arici și ochi albaștri, inteligenți. Cele două prietene vorbeau la telefon cel puțin o dată pe săptămână. Elaine și iubitul ei, Jack Danvers, locuiau într-un apartament cu vedere spre Central Park. Jack era broker și îi dădea mereu sfaturi de primă mână lui Elaine, cu privire la investițiile ei, iar ea era președinta unei agenții literare din Manhattan. Ultima dată când îi văzuse pe Elaine și pe Jack fusese la o petrecere pe care cei doi o dăduseră, cu trei săptămâni în urmă, la casa lor de weekend din Prospect Island. Nimic nu le plăcea mai mult decât să-și deschidă casa celor pe care-i iubeau și Victoria se bucura întotdeauna să petreacă timp în compania lor.

— Victoria, motivul pentru care te sun este să-ți spun că Madison s-a întors din luna de miere, se auzi la telefon vocea caldă, directă a lui Elaine. Presupun că nu vrei să afle că te-ai întâlnit cu Tyler pe ascuns.

Victoria primi vestea uimită.

— Tyler m-a invitat la cină de două-trei ori, cât a fost plecată Madison, spuse ea. A fost ideea lui, nu a mea. Nu am făcut nimic rău.

— Madison se va enerva foarte tare dacă secretul vostru iese la iveală, adăugă Elaine, cu o nuanță de reținere în voce.

— Vrei să spui că nu i-ai zis? Întrebă repede Victoria.

— Nu-ți pot promite că nu-i voi spune, zise cu fermitate Elaine. Madison este prietena mea.

Inima Victoriei stătu pe loc pentru o clipă. În mod normal, era adepta răspândirii veștilor bune și a trecerii peste momentele incomode printr-o remarcă simplă, dar neașteptatul avertisment al lui Elaine îi trezise amintiri dureroase despre mariajul ei ratat cu Tyler Rogers. În viața Victoriei nu mai existase nimeni de când divorțase de el, cu doi ani în urmă și, uneori, se

întreba dacă va mai găsi pe cineva la fel de special.

— De ce ești așa de deranjată de faptul că Tyler și cu mine am luat cina împreună? întrebă Victoria.

— Nu vreau ca Madison să creadă că Jack și cu mine te ajutam să reaprinzi relația cu Tyler, în timp ce ea era în luna de miere, răspunse Elaine. Sau să creadă că încercăm să-i ascundem adevărul.

— Jack ce spune despre asta? întrebă Victoria.

Vocea lui Elaine deveni dură.

— Este de acord cu mine, Victoria. Încheie-ți relația amoroasă cu Tyler acum, înainte să fii rănită.

— Dacă Jack este alături de tine, crezi c-aș putea să vorbesc cu el? întrebă Victoria pe un ton calm.

— Bine, fă cum vrei. El nici măcar nu știe că-ți telefonez. Nici măcar nu este aici, în New York. Este plecat la Los Angeles, într-o călătorie de afaceri.

— Tyler și cu mine trebuie să rezolvăm niște probleme personale rămase nefinalizate de la divorț, spuse cu onestitate Victoria. Totul este între noi doi.

Atât i-a trebuit curioasei Elaine.

— De ce ai fost de acord să te vezi cu el după atâta timp?

— Vreau ca Tyler să știe că-l iert pentru toată suferința pe care mi-a provocat-o când am divorțat, zise Victoria. El spune că m-a iertat și el. A fost cu adevărat important pentru amândoi să știm acest lucru. Nu voi regreta niciodată că m-am căsătorit cu el.

— Toți spun că erați prea tineri pentru a vă căsători, îi reaminti Elaine.

— Și s-a dovedit că aveau dreptate, conchise ea. Numai tatăl lui ne-a dat permisiunea să ne căsătorim, cu gândul că îi voi dăruia un moștenitor și un sprijin.

— Ai fi putut să spui nu, Victoria.

— Când ești îndrăgostită, crezi că ești invincibilă, spuse Victoria. Partea sexuală mergea bine. La urma urmei, decizia de a încerca să avem un copil ne-a costat pe amândoi. Altfel, ne-am fi putut păstra mariajul.

Elaine întrebă:

— Ce simți acum față de Tyler?

— Ne-am rezolvat neînțelegerile și mergem mai departe, răspunse Victoria. Greșești când îți imaginezi că avem o relație. Pur și simplu am cinat de câteva ori. Nu mi-a venit să cred când Tyler mi-a spus că Madison a moștenit Rogers Enterprises.

— El și-a petrecut ultimii doi ani jucând poker într-un circuit internațional, spuse Elaine. Pe de altă parte, Madison a lucrat pentru compania tatălui ei, încontinuu, din adolescență. Corectează-mă dacă greșesc, Victoria, dar nu cred că a fost o adevărată concurență între ei, tu ce

zici?

Recunoscând că Elaine avea dreptate, Victoria spuse:

— Tyler spunea odată că a dus o viață nemaipomenită, dar că se pare că norocul lui s-a dus. Sper ca Madison să nu afle că se întâlnește din nou cu mine și să tragă o concluzie greșită. Ea a fost de partea lui când am divorțat.

Vocea lui Elaine se înmuie.

— Nu trebuie să te descurajeze ce spune Madison. Jack și cu mine știm cât de mult ai încercat să-ți salvezi mariajul.

— Acum șase luni, m-am întâlnit întâmplător cu Madison la petrecerea unui prieten, spuse Victoria. Elaine, ar fi trebuit să vezi ce priviri mi-a aruncat. Toată lumea credea că e ceva în neregulă cu mine.

— Victoria, știm amândouă că ești o ființă charismatică.

— Madison m-a făcut să mă simt ca o cleptomană la o întâlnire supravegheată în cartier, oftă cu tristețe Victoria.

— Jack și cu mine te știm de mai mult timp decât Madison. Ești un adevărat geniu în rezolvarea crimelor care au făcut de rușine poliția și alte minți luminate.

— Să nu cumva să audă Madison că spui asta.

Elaine zise:

— Ai făcut o treabă nemaipomenită aflând cine l-a ucis pe acel activist Greenpeace din Yonkers. Jack a spus asta chiar acum două seri. Iar primarul New York-ului este de acord cu el. Știu asta pentru că suntem prieteni buni.

— Familia lui Tyler este furioasă pe voi pentru că i-ați ajutat pe Madison și pe Gregory să fugă pe ascuns, sublinie Victoria.

— Nu-mi mai spune! oftă Elaine, cu frustrare. Jack și cu mine n-am vrut decât să-i ajutăm.

— Este adevărat că Madison și Gregory s-au căsătorit în livingul vostru din casa de pe Prospect Island?

— Aha. Jack și cu mine am fost singurii martori. Ceremonia a fost oficiată de un preot din Kettering Harbor. Și ea, și Gregory și-au dorit o nuntă liniștită.

— De când fac Rogersii ceva în liniște? Întrebă Victoria cu scepticism. Tyler și cu mine ne-am căsătorit în fața a opt sute de invitați. Avu o presimțire rea când adăugă: Dacă Gregory este soțul perfect, de ce s-a căsătorit Madison cu el în secret?

∴

— Madison și Gregory par fericiți, remarcă Tyler abătut. Ea a spus că au de gând să-și împartă timpul între New York și noua lor locuință de weekend de pe Prospect Island.

— Pare să fi trecut peste moartea tatei, spuse Charlene. Unchiul Badger

este de acord cu mine.

Tyler și Charlene erau în living-room, așteptând ca restul familiei să li se alăture la cină.

Tyler adăugă, în timp ce își turna un scotch:

— Gregory s-a descurcat bine. Nu a avut obiecții la niciuna dintre întrebările pe care i le-am pus. În același timp, ceva mi se pare în neregulă.

— Tatăl lui Gregory s-a născut și a crescut în Bronx, spuse Charlene cu o mutră ce exprima disprețul. Se pare că mama lui era o imigrantă italiancă. Nu aș fi surprinsă ca Gregory să se fi căsătorit cu Madison pentru bani. Acum este prea târziu să o avertizezi. Ce planuri are Gregory?

— Madison i-a dat sarcina de a supraveghea construirea noului nostru hotel din Boston, pentru că termenul este depășit, răspunse Tyler. Reputația lui de arhitect este foarte cunoscută.

— Am fost oripilată când unchiul Badger mi-a spus că fratele lui Gregory are cazier, spuse Charlene. Ți-a zis Madison ceva în legătură cu prezentarea lui Rex familiei noastre?

Tyler dădu din cap.

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu. Badger ne-a lăsat baltă, chiar în timp ce Madison era plecată. Nici nu mi-a mulțumit până acum pentru că am condus Rogers Enterprises în absența ei.

Tyler avea o voce mahnită. În timp ce Madison se afla în luna de miere, el lucrase câte 16 ore pe zi. Îi era recunoscător lui Charlene, a cărei loialitate nu cunoștea limite când era vorba de el, pentru ajutorul și sprijinul ei extraordinar. Singurul răspuns al lui Madison la aflarea acestei vești fusese să o critice pe Charlene pentru că-și ignora sarcinile de manager la relații publice al Rogers Plaza. În ochii lui Madison nu aveai niciodată dreptate și lui Tyler nu-i plăcea deloc că trebuia să-i cedeze controlul asupra companiei, la întoarcerea ei din excursie.

— Unchiul Badger ce planuri are cu atâta timp liber? întrebă Charlene. În afară de pescuit, nu mai are alte pasiuni.

— Pensionarea lui Badger trebuia făcută cu mult timp în urmă, spuse Tyler. Și-a cumpărat un iaht la mâna a doua. Îndată ce termină de restaurat *Guiding Light*, are de gând să navigheze spre Connecticut și să-l gareză în afara Prospect Island. Intenționează să-și petreacă cea mai mare parte a timpului relaxându-se. La vârsta lui, merită să se odihnească.

∴

După cină, Madison îl găsi pe Badger în cockpitul iahtului care era garat la debarcaderul privat din capătul grădinii. Crepusculul se furișa pe linia de orizont a New York-ului în fâșii portocalii și roz.

— Tu ești parte integrantă a Rogers Enterprises, protestă ea. Nu poți să

pleci așa ușor. Vreau să te întorci.

— Nu ai nicio șansă să mă convingi.

Badger își văzu în continuare de vopsitul acoperișului cabinei. Era nerăbdător să-și termine treaba înainte să se facă prea întuneric.

— N-ar trebui să te apuci de navigat la vârsta ta, obiectă Madison. Este o responsabilitate mult prea mare pentru o singură persoană să manevrezi o ambarcațiune de 12 metri.

— Ar fi trebuit să mă pensionezez cu ani în urmă, dar tatăl tău nu ar fi acceptat. Tyler s-a descurcat bine la conducerea companiei, cât ai fost plecată. Și Charlene a muncit din greu. Ar trebui să fii corectă și să le mulțumești cum se cuvine.

Madison ridică din sprâncene.

— Este adevărat că Tyler s-a întâlnit cu fosta soție cât am fost plecată? întrebă ea.

Badger ridică din umeri.

— De unde să știu eu?

Madison spuse pe un ton tăios:

— Câțiva asociați afirmă că l-au văzut luând cina în Manhattan cu o femeie despre care cred că era Victoria. Nu este potrivită pentru Tyler. Mi-ar plăcea ca el să se concentreze și să-și refacă viața profesională.

— Tyler are dreptul la o viață personală ca orice persoană, spuse Badger, cu o lipsă de interes evidentă. Eu mi-am vândut apartamentul din Brooklyn. Bătrâna asta va fi casa mea, imediat ce o termin de restaurat. Pentru prima dată, Madison realizează că Badger era ferm în legătură cu pensionarea. Până atunci crezuse că-l va convinge să meargă într-o vacanță, nu să se pensionezeze.

— Tyler a făcut sau a spus ceva care să te influențeze să te pensionezi?

— Decizia de a mă retrage nu are nicio legătură cu Tyler, mormăi Badger. Sunt capabil să îl pun la punct și pe el și pe oricine altcineva în locul lui, dacă mă calcă pe nervi.

— Dă-mi un motiv serios pentru care să te pensionezi și nu te voi mai bate la cap, spuse Madison cu răceală. Să nu-mi spui că te pensionezi ca să mergi la pescuit. Că nu te cred.

— Te vei descurca să conduci compania, răspunse direct Badger. Așchia nu sare departe de trunchi – ești ca tatăl tău. Dar ține minte lucrul acesta. Compania are dificultăți financiare pentru că tatăl tău nu m-a ascultat. Ești încăpățânată ca el și te superi prea ușor pe cei care nu sunt de acord cu tine.

Madison simți cum o cuprinde exasperarea.

— Te pensionezi pentru că m-am căsătorit cu Gregory fără să spun familiei?

— Ai procedat greșit, insistă Badger. O femeie bogată trebuie să-și păzească pielea. Avem tot dreptul să-l suspectăm pe Gregory. Motivul pensionării mele ar trebui să fie evident. Sunt bătrân și nu mai am putere. Vederea și auzul mi-au slăbit. Vreau să mă bucur de câteva plăceri simple înainte să mor.

— Te puteai retrage după ce mă întorceam din călătoria în Europa, spuse Madison. Am ținut secretă căsătoria pentru că nu am vrut ca presa să vină după noi, în luna noastră de miere.

Badger pufni:

— Nu le-a luat prea mult să descopere că sunteți în luna de miere pe Marea Barieră de Corali, spuse el. Am angajat un detectiv particular să caute prin trecutul lui Gregory. Ți-a spus despre pușcăriașul ăla de frate-său, înainte de a te căsători cu el?

— Nu avem secrete unul față de celălalt, spuse repede Madison. Știu totul despre Rex. Mă aștept ca familia să se poarte cu respect față de Gregory, cu orice ocazie.

— Gregory va primi atât respect cât merită, spuse Badger. Ți-a picat fața din cauză că ți-am spus adevărul?

Înroșindu-se, Madison scutură din cap. „Cel care mă insultă pe mine este o persoană curajoasă, gândi ea. În plus, este unchiul Badger. Cred că unele lucruri nu se schimbă niciodată”.

∴

În timp ce se pregăteau de culcare, Gregory îi spuse lui Madison, cu satisfacție:

— Cina a fost grozavă. Mai spune-mi o dată, cum îl cheamă pe majordom?

— Dallaglio. Lucrează pentru familia mea de 15 ani. Vine din Neapole.

— Am fost impresionat de cunoștințele lui în materie de vinuri. Trebuie să îi spun familiei tale, iubito. Au primit bine vestea căsătoriei noastre. Am crezut că vor face mai mult târaboii. De fapt, am fost al naibii de înspăimântat la întoarcerea la New York.

— Nu te lăsa înșelat de aparențe, îl preveni Madison.

— Noi suntem fericiți și asta este tot ce contează, șopti suspinând Gregory. Nu-ți lăsa familia să se bage în viața ta, spuse el, și adăugă, după ce o sărută: Vreau să facem un copil cât de curând posibil. Căsătoria cu tine este cel mai frumos lucru pe care l-am făcut vreodată. Le vom oferi copiilor noștri toată dragostea de care nu am avut eu parte.

Madison se simți încordată. Copilăria lui Gregory era un subiect dureros și se întreba dacă îi spusese totul.

— M-a sunat astăzi fratele tău Rex la birou, spuse ea, privindu-l atent. A citit despre căsătoria noastră în ziare.

— Rex poate fi foarte posesiv cu mine. A fost barbar din partea mea să-l trimit la închisoare. Nu... nu-mi voi ierta niciodată că l-am tratat așa de rău. Voi lua vina aceasta cu mine în mormânt.

— Prostii, spuse scurt Madison. Nu va fi cazul. Rex te iartă. Știu asta pentru că l-am rugat eu și mi-a spus că te-a iertat deja.

O sclipire confuză îi luminează ochii lui Gregory.

— Amintirile pot fi atât de dureroase. I-am promis mamei, înainte să moară, că voi avea grijă de Rex. Țin minte cum o țineam de mână, în spital, și nu puteam face nimic să o opresc să treacă dincolo.

Madison simți că o trece un frison. Vorbele lui despre moarte o călcau pe nervi. Poate ar fi fost mai bine dacă nu-l încuraja să se gândească așa de mult la trecutul lui.

— Rex și-a reluat slujba pe șantierul din Kettering Harbor, spuse ea repede.

— Da? Fața lui Gregory se luminează. Este popular printre tovarășii lui de muncă. Se vor bucura să-l vadă.

— Rex spunea că tatăl vostru ar vrea să mă cunoască, adăugă Madison. Am fost de acord ca familiile noastre să se întâlnească și să-și satisfacă curiozitatea firească.

Gregory se crispă.

— Nu crezi că este prea devreme? Întrebă el neliniștit.

— Nu, nu cred. Am discutat cu Rex de dimineață despre asta.

— Rex nu a fost întotdeauna de acord cu femeile cu care mă întâlneam. Vreau ca, în ceea ce te privește, să fie de acord.

— Să nu ne mai facem griji dacă familiile noastre se vor înțelege, nu facem decât să ne enervăm, insistă Madison.

— În general, Rex se împacă bine cu oamenii, spuse Gregory. Iar tata este foarte bătrân. Își pierde memoria. În unele zile este mai lucid decât în altele.

— Îți faci prea multe griji, îl mustră ea, ușor. Sunt sigură că ne vom înțelege bine cu toții. Nu mai e mult până atunci.

— Ce vrei să spui? Întrebă Gregory.

— Familia ta va veni la prânz sâmbăta aceasta.

CAPITOLUL 7

Pe Prospect Island, Madison își petrecea weekendul într-o casă albă, în stil mediteraneean, pe care o proiectase Gregory pentru tatăl ei, în South Island. Intrarea în vila decorată în culori intense și cu mobilă modernă era marcată de un portal placat cu teracotă. Pentru buna întreținere a casei, Madison angajase trei îngrijitoare, dintre care una internă. Faptul că Andrew Rogers murise înainte de amenajarea acestui loc de vacanță era motiv de tristețe pentru Madison.

Situată la trei kilometri de Kettering Harbor, Prospect Island era, în realitate, formată din două insule legate printr-un canal strâmt, lung de un kilometru jumătate. Prospect Island era nestemata din salba de reședințe insulare a Rogers Enterprises – un adevărat paradis de vacanță pentru cei bogați și foarte bogați, faimos pentru pădurile, dealurile și văile, golfulețele și plajele lui nisipoase. North Island era acasă pentru Prospect Resort și avea două dintre cele mai frumoase terenuri de golf din țară, în vreme ce South Island – poreclit clubul milionarilor, era rezervat numai celor cu adevărat privilegiați, asemenea lui Madison, care dețineau cele cincisprezece vile construite acolo, după ce proiectele fuseseră aprobate de Rogers Enterprises.

Sâmbătă dimineată, Madison simți că era prea curând ca familia ei să facă cunoștință cu fratele și cu tatăl lui Gregory. Se bucura că el se purta așa de curtenitor cu familia ei, când era evident, după remarcile reținute pe care ai ei le făceau pe la spate, că îl suspectau că era un vânător de avere.

Când ieși din casă, o briză caldă și miresme de iasomie și azalee o învăluiră. Coborî treptele până pe terasă și traversă gazonul proaspăt. O echipă de grădinari plantaseră rododendroni și hortensii înflorite într-o varietate de culori splendide. Își continuă plimbarea pe aleea tăiată printre stânci până la golful particular și garajul pentru bărci. Era vremea fluxului și în aer se simțea un iz puternic de mare, iar pescărușii zburau în rotocoale deasupra capului ei.

Înotând înspre *Guiding Light*, Madison îl găsi pe Badger pe puntea ambarcațiunii, fumându-și pipa la soare. Se simțea mai puțin tensionat decât de obicei. Madison încercase toate trucurile pentru a-l convinge pe unchiul ei să revină la lucru, să o ajute să plătească datoriile lui Rogers Enterprises la bănci, dar el fusese la fel de încăpățânat pe cât era și de certăreț.

Supărată, Madison spuse:

— Cum te descurci cu plictiseala de a nu face nimic toată ziua?

— Căldura soarelui chiar face bine la sciatica mea, răspunse Badger. Plănuiesc să ies cu niște prieteni la pescuit cu harponul, cu traulerul lor, o dată pe săptămână, în lunile de vară. Restul timpului depinde de mine cum vreau să mi-l petrec.

Pe moment, Madison se întristă.

— Nu pari a simți vreun pic lipsa lui Rogers Enterprises, spuse ea cu o nuanță de dezamăgire în voce. Am fost nevoită să mă bazez mai mult pe Tyler, care-și petrece cea mai mare parte a timpului obiectând la tot ce spun eu. Singura persoană care nu-mi face niciun fel de probleme este Charlene. Profesionalismul și capacitatea ei de muncă mă uimesc.

— Nu găsești alt subiect în afară de Rogers Enterprises? întrebă Badger.

Madison se simți tentată să pledeze pe lângă unchiul ei să revină la muncă, dar acum voia altceva de la el.

Spuse pe un ton plăcut:

— Familia lui Gregory va ajunge în jurul orei unu. Ești invitat să iei prânzul cu noi.

Fără să aștepte vreun răspuns, începu să înoate înapoi spre țarm.

∴

Contrar speranțelor lui Madison, prânzul se dovedi un dezastru. Era evident că Rex îi purta încă pică lui Gregory din cauză că-l trimisese la închisoare și războiul care se declanșase între cei doi frați era cu adevărat înfricoșător.

Inițial, comportamentul lui Rex față de el fusese cordial. Gregory continua să arunce priviri pline de deferență în alte direcții decât înspre fratele lui. Era evident disperat să-și facă *mea culpa* pentru ceea ce se petrecuse între ei. Cei doi bărbați îl ajutară pe bătrânul lor tată să se așeze pe un scaun pe terasa dinspre mare.

Joshua Fifield avea o față nemulțumită, tristă, cu ochii de un albastru-deschis și adus de spate. Comportamentul lui față de Gregory părea distant și Madison puse asta pe seama faptului că probabil era una dintre zilele lui mai puțin bune.

Prânzul debută promițător, deoarece Badger veni, în mod neașteptat, de pe *Guiding Light* pe țarm, pentru a li se alătura. Madison simți că-i revine buna dispoziție. Cu toate acestea, Rex și Joshua simțiră că locul lor nu era acolo. Era scenariul clasic în care cei avuți se întâlnesc cu cei săraci. Toți se prefăceau că nu remarcă gafele făcute de cei doi. Madison avea o atitudine primitoare și își dădu silința să-i facă pe cei doi să se simtă bine. Ceea ce începu ca o întrecere în glumă la băutură între Gregory și Rex se înrăutăți rapid. Rex începu să critice planurile, religia și concepțiile de viață ale lui

Gregory. La început, lui Gregory nu-i venea să creadă și se strădui să rămână calm; bău mai mult vin și, în cele din urmă, luă foc. Râsul lor atinse limita indecenței, dar nu a făcut decât să agraveze lipsa generală de politețe. Gregory era mai vulnerabil și comentariile lui Rex loveau și mai adânc. Spre sfârșitul prânzului, Rex nu părea să se simtă rău de la alcoolul pe care îl consumase. Vorbea mai tare și gesturile lui erau mai expansive, dar, altfel, își păstra controlul. Ochiul lui Gregory deveniseră lucioși și articula prost cuvintele. Pierdea bătălia de a-i ține piept lui Rex la consumul de alcool. Lui Madison îi inspira imaginea unui câine nervos căruia nu-i vine să creadă că stăpânul lui este crud cu el.

— Apropo, Greg, spuse pe un ton urât Rex, mă poți jigni cu un împrumut? Am făcut câteva datorii cât am fost în închisoare.

Disperat să fie iertat, Gregory spuse simplu:

— Era bine să-mi fi zis mai devreme.

— Trebuie să-mi duc mașina la service.

Gregory își scoase portofelul și căută ceva bancnote.

„Sunt gata să jur că Rex nu a făcut o zi de muncă cinstită în toată viața lui, se gândi Madison cu furie; Gregory joacă exact după cum îi cântă el”.

Neputând să uite cum fusese violat, în mod repetat, de unul dintre gardienii închisorii, Rex spuse cu un surâs disprețuitor:

— Trei sute de dolari. Este o nimica toată pentru tine.

Gregory băuse deja o mare cantitate de Chianti. Deranjat de tonul insinuant al lui Rex, scoase o bancnotă de o sută de dolari.

— Păstrează-i, spuse Rex. Nu vreau ca familia soției tale să creadă că te jupoi de bani.

Madison roși. Era convinsă că ai ei exact asta gândeau și era obligată să admită că probabil aveau dreptate. Gregory ar fi trebuit să rezolve orice treabă financiară cu fratele lui în particular. Rex îl înjosea în mod deliberat în fața familiilor lor.

— Este o favoare, spuse Gregory, nervos. Nimeni nu crede...

— Și favorurile, ca și nedreptățile, trebuie returnate, insistă Rex, cu o sclipire de ură în privire. Luând banii, el zâmbi cu încordare spre Gregory și adăugă: Banii te fac respectabil, corect?

— Familia este cea mai importantă, spuse Charlene, punându-l pe Rex la locul lui.

Fața lui Rex se întunecă.

— Nu te amesteca!

Speriat să nu piardă în fața familiei lui Madison, Gregory veni în ajutorul lui Charlene:

— Rex, ne aflăm în prezența unor doamne, spuse el. Să nu te mai aud

vorbind așa.

— Terminați amândoi cu prostiile, interveni Joshua. În mod sigur, spera să fie perceput de familia Rogers ca o figură patriarhală, demnă, respectat de cei doi fii ai săi, numai că păru mai degrabă patetic și dădu impresia că Rex îl are la degetul mic. Adăugă cu o voce conciliantă, adresându-i-se lui Madison:

— Nu mi-a fost ușor să cresc doi băieți. Mama lor a fost prea blândă cu ei. Gregory lăsă capul în jos și spuse apăsător:

— Mama a fost o sfântă.

Lui Madison i-ar fi plăcut ca soțul ei să nu fi băut atât de mult. Își bătea joc de el însuși. Atmosfera era plină de tensiune și dezastrul se declanșă de la o întrebare inocentă pusă de Tyler.

— Rex, cât timp ai trăit în Kettering Harbor?

— Cam treizeci de ani. Ne-am mutat în Kettering Harbor după ce casa familiei noastre din New York a ars. Greg m-a rugat să nu spun nimănui că l-am văzut jucându-se cu chibriturile. Este un miracol că mama a ieșit vie din casă, nu-i așa, Greg?

— Mincinosule! strigă Gregory.

Se ridică de pe scaun și îi trase un pumn în gură lui Rex. Acesta se răzbună cu o lovitură în coaste. Apelurile familiilor uluite de a se purta ca niște oameni civilizați au ajuns la urechi surde.

Madison fu surprinsă, ca și ceilalți, când Badger îl lovi pe Rex.

— Tyler, strigă ea, oprește odată bătaia asta!

Se temu că Badger ar putea suferi un atac cerebral sau un infarct. Măinile lui Badger se încleștaseră în jurul gâtului lui Rex. Acesta din urmă, luat prin surprindere, nu reușea să respire și nici să se desprindă din strânsoarea lui.

Surprins de forța unchiului său, Tyler îl smulse în cele din urmă de lângă Rex.

Gregory îl fulgeră cu privirea pe fratele său.

— Bastard mincinos ce ești! Nu i-aș fi deranjat vreodată mamei nici măcar un fir de păr.

Rex își tamponă ușor buza care sângera:

— Vei regreta asta!

Aruncă banii pe care i-i dăduse Gregory pe podea și continuă:

— Poți să-i păstrezi. Nimeni nu mă umilește fără să-și primească pedeapsa. Înainte de a pleca împreună cu tatăl lui, Rex o amenință pe Madison: Acesta este numai începutul...

∴

— Ai idee cât de prost m-am simțit pentru felul în care te-ai purtat? Întrebă Madison, mai târziu în acea seară.

— O spui de parcă am început de bunăvoie bătaia cu Rex, răspunse iritat

Gregory.

— Puteai să eviți, insistă Madison.

— Înseamnă că mă condamni pentru ce s-a întâmplat.

Gregory era mahmur. Avea coastele învinețite și fusese sfătuit de doctor să stea la pat. Ceea ce își dorea acum, mai presus de orice, era înțelegerea tandră a soției lui. În loc de asta, ea îl atrăgea în cearta asta ridicolă, în propriul lor dormitor.

Madison își puse un pulover.

— Nu trebuia să vă îmbățați, niciunul dintre voi doi, spuse ea. N-aș fi invitat niciodată familia ta la prânz dacă știam că voi doi mă veți umili în acest fel.

Gregory nu-și putea stăpâni furia.

— Crezi că am o familie modestă, spuse el. De ce nu admiți acest lucru?

— De unde ți-a venit o asemenea idee? spuse Madison repede.

— De-asta ai insistat să ne căsătorim în secret? Întrebă Gregory. Ai făcut aluzie la începuturile mele modeste de mai multe ori.

— Gregory, deja exagerezi.

El refuză să o lase să iasă așa repede din încurcătura în care se afla.

— Familia ta s-a uitat de sus la familia mea în permanență, în timpul mesei, spuse el.

— Asta nu-i adevărat și o știi foarte bine! protestă Madison. Mi-ai promis că-ți vei rezolva neînțelegerile cu Rex. De ce nu ai făcut-o?

Confuzia și uimirea se simțeau în vocea lui Gregory.

— Credeam că am făcut-o. Rex și cu mine am fost întotdeauna apropiați... până acum. Mă simt îngrozitor pentru că l-am trimis la pușcărie. El a fost un real sprijin pentru mine când a murit mama. Am găsit un mod groaznic de a-l răsplăti.

Madison scrâșni din dinți, în timp ce-l asculta pe soțul ei.

— Ar fi trebuit să nu iei în seamă ce a spus Rex despre mama voastră, insistă ea cu răceală.

— Tu ai ignora pe cineva care insultă memoria tatălui tău? Îl cuprinse un acces de durere în dreptul coastelor și Gregory se chirci, așezându-se pe marginea patului. Avea gâtul uscat și se simțea deshidratat. Nu mi-a venit să cred când Rex a afirmat că am încercat să o ard pe mama de vie. Tata stătea acolo și nu a spus un singur cuvânt în apărarea mea.

Madison trase adânc aer în piept și spuse:

— Gregory, este evident că tatăl tău e încă supărat pe tine pentru că Rex a ajuns în pușcărie. Trebuie să faci pace cu familia ta. Nu vreau să se mai întâmple vreodată așa ceva.

— Nu am vrut să te pun într-o situație neplăcută în fața familiei tale.

Gregory era plin de remușcări. Rex nu are cine știe ce viață. Muncește mult pe șantier, în schimbul unui salariu mic, merge să bea cu colegii de muncă după serviciu, și-și petrece restul timpului având grijă de tata.

— Încetează să-i mai găsești scuze lui Rex, strigă Madison.

Încruntându-se, Gregory spuse:

— Îl cunosc pe Rex mai bine decât oricine altcineva. Comentariile lui grosolane și comportamentul lipsit de respect m-au necăjit adesea. Dar niciodată nu îi voi întoarce spatele. Mi-a fost alături în câteva momente destul de dificile.

— Întâlnește-te cu Rex, insistă Madison iritată. Fă tot posibilul să vă rezolvați problemele. Vreau să avem liniște.

— Un gardian din închisoare a fost pedepsit din cauza lui Rex. A refuzat să-mi spună de ce.

— Iar îl scuzi pe Rex! spuse cu dispreț Madison. Închisoarea nu este un loc atât de groaznic. Am văzut documentare la televizor în care prizonierii aveau tot felul de privilegii. Rex trebuie să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale și la fel și tu. Nu voi mai tolera nimic de felul acesta.

— Am o durere de cap groaznică, se plânse Gregory. Nu voi mai bea așa mult niciodată.

Ieși pe balcon și se aplecă peste balustradă.

— La dracu' cu familiile noastre, adăugă el provocator. Prea mult pentru o singură zi...

Pe neașteptate, balustrada balconului cedă sub greutatea lui. Se dezechilibra și căzu pe spate. Pentru o clipă se gândi că plonjează direct spre moarte sau că va rămâne infirm pe viață.

Madison țipă și îl prinse într-o clipită. Se uitară amândoi uluiți, cuprinși de groază, cum balustrada căzu de la înălțimea de cinci metri, aterizând pe sol.

Madison tremura din tot corpul.

— Probabil că șuruburile care fixau balustrada s-au rupt, spuse ea.

La o examinare mai atentă, văzu că fuseseră scoase.

Gregory simți o durere în stomac și crezu că vomită.

— Dumnezeuule, dacă Rex vrea să termine cu mine pentru că l-am trimis în închisoare?

CAPITOLUL 8

— Nu trebuie să exagerăm, insistă Madison. Probabil că muncitorii au uitat să fixeze balustrada.

— Am verificat toate celelalte balcoane de la casă, spuse soțul ei. Cum e posibil să fi uitat de acesta?

— Erau presați să termine construcția casei, îi reaminti Madison.

— M-am mai aplecat peste balustradă și înainte. Atunci mi-a susținut greutatea, pentru că șuruburile erau strânse bine.

— Ai putea să greșești, spuse Madison.

— Îmi spui că-mi închipui lucruri, zise fierbând de mânie Gregory. Cred că Rex a desfăcut șuruburile când s-a plimbat prin casă, în timpul prânzului. Știm că a fost la baie. Îți spun: trebuie să fim în gardă.

— Probabil că balconul nu a fost bine securizat de la început, dar nu ne-am dat noi seama.

— „Ăsta-i numai începutul”, își reaminti Gregory și își încleștă maxilarele. Asta a spus Rex înainte de plecare.

— E posibil să nu însemne nimic, protestă Madison. Încetează să te tot plimbi încoace și-n colo. Nu vei reuși decât să te enervezi și mai tare. O voi ruga pe Gunning să-ți mai aducă o cafea.

Gunning era una dintre slujitoarele casei.

Gregory spuse:

— Ai dreptate asupra unui singur lucru: Rex este fratele meu. I-am promis mamei pe patul de moarte că voi avea grijă de el. I-am trădat amintirea și l-am lăsat baltă. Singura persoană care mi-a fost alături toată viața. Rex este mai supărat pe mine decât am crezut.

Tulburarea pe care o simțea Gregory era evidentă prin faptul că se mișca încontinuu și prin lucirea din ochii lui. Se certau în legătură cu cauza accidentului de o jumătate de oră. Gregory refuza să renunțe la ideea că Rex încercase să-l ucidă. Când Madison sublinie că este greșit să-l acuze pe Rex fără nicio dovadă, Gregory răspunse că asta ar fi, probabil, destul de greu. Respinse cu vehemență sugestia ei de a merge la poliție. Pe de o parte, nu dorea să-l bage pe Rex în alte necazuri, mai ales presupunând că ar fi fost nevinovat de desprinderea balustradei. Pe de altă parte, în cazul în care era vinovat, se temea că intervenția poliției l-ar putea provoca, să facă ceva încă și mai răzbunător.

— Tu chiar crezi că Rex a desprins balustrada balconului? îl întreabă

disperată Madison.

— Răzbunarea chiar este melodramatică, admise cu reținere Gregory. Dar cu toții suntem posedați de demoni, închise ochii și își frecă pleoapele – se simțea ca o epavă, obosit, nervos.

— Voi doi ați fost întotdeauna atât de apropiați. Este ca și cum mai există ceva din trecutul vostru care... Madison se uită nesigură spre soțul ei.

— Uneori cred că Rex vrea să-mi controleze viața, admise Gregory. Nu-i place că sunt independent și fericit. Îl calcă pe nervi ideea că trebuie să aibă grijă de tata, de aceea petrece așa de mult timp prin baruri. Datorez scuze familiei tale. Nu trebuia să beau așa de mult și să-l las pe Rex să mă atragă într-o ceartă.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse repede Madison. De ce nu te întinzi să te odihnești puțin? Gunning îți poate aduce cina la pat, pe o tavă.

O expresie de recunoștință se așternu pe fața lui Gregory.

— Ce m-aș face fără tine? Întrebă el. Ar trebui să-mi amintesc propriul sfat și să încetez să mă mai las așa în voia nervilor. Încercă să o îmbrățișeze, dar coastele învinețite îl dureau foarte tare. Rex este sincer și are inimă bună. Probabil că deja a dat uitării cearta noastră...

∴

Târziu, în noaptea aceea, Madison stătea pe terasă și privea cum întunericul se lăsa încet peste insulă. Neliniștea ei în legătură cu accidentul lui Gregory devenea tot mai mare și își dorea să fi aflat mai multe despre familia soțului ei înainte de a se fi căsătorit cu el.

La cină, îl dojenise aspru pe Tyler pentru că nu intervenise să oprească cearta de mai devreme.

— Putea fi rănit și unchiul Badger.

— Charlene spune că ești prea prostită de soțul tău pentru a vedea în ce familie de troglodiți ai intrat, mormăi Tyler.

Supărată de comportamentul fratelui ei, Madison spuse pe un ton tăios:

— Ești mai imatur decât am crezut. Charlene este de acord cu mine. Spune că ai amânat să întrerupi bătaia dintre Gregory și fratele lui pentru că încă ai resentimente față de mine.

Neobișnuit ca amândouă surorile să fie împotriva lui, Tyler spuse repede:

— Calitățile tale de împăciuator vor fi suprasolicitate dacă certurile dintre Gregory și Rex se vor agrava. Trebuie să-ți pui ordine în viață.

Oftând adânc, Madison se gândi că avertismentul lui Tyler nu putea fi prea departe de adevăr. După prânz, unchiul lor se întorsese la iahtul său, fără a-și lua la revedere de la familie. Își aminti de neașteptatul lui acces de furie când îl strânsese de gât pe Rex și se cutremură. O îngrijora faptul că Badger ar putea să o influențeze prin antipatia lui pentru familia lui Gregory

și că refuza să se întoarcă la serviciu și să o ajute să plătească împrumuturile datorate de Rogers Enterprises băncilor.

Oricât de îndrăgostită ar fi fost de Gregory, Madison nu era pregătită să mai tolereze alte violențe din partea soțului ei și a fratelui acestuia. Tatăl lor, Joshua, înaintat în vârstă, i se păruse un om trist, anost, care manifesta foarte puțin interes sau control față de fiii săi. Pe de altă parte, Rex demonstrase deja că era o posibilă amenințare la adresa fericirii și a siguranței căsniciei ei. Trebuia să găsească o cale să lămurească situația, înainte de a-i scăpa total de sub control.

„S-ar putea ca lui Gregory să nu-i placă, se gândi Madison, dar trebuie să aflu mai multe despre relația lui cu Rex. Ceva este putred, în mod evident. Charlene are dreptate când spune că paza bună trece primejdia rea”.

Badger petrecu o noapte agitată pe *Guiding Light*. Se alăturase celorlalți la prânz, pentru că simțise că Madison avea nevoie de sprijin moral și, de asemenea, pentru că voia să afle mai multe despre familia lui Gregory.

Își aminti accesul de furie care îi determinase atacul asupra lui Rex și își zise în sinea lui: „Niciodată nu mă voi vindeca de obiceiurile cu care m-am întors din Vietnam. Ca soldați, eram antrenați să nu ținem seama de sentimentele noastre și să le încuiem într-o cutie. Misiunea noastră era să devenim mașini de ucis. Îi puteam rupe gâtul lui Rex, dacă Tyler nu m-ar fi smuls de lângă el. Sunt mai aproape de prăpastie decât credeam. Madison și Gregory ar trebui să fie atenți, altfel Rex se va pune între ei doi”.

În ultimul timp, demonii din trecutul lui Badger amenințau să iasă din cutie. Era înspăimântat de pierderea bătăliei cu ei. „Niciunui dintre noi, cei care ne-am întors din Vietnam, nu ni s-a spus ce să facem cu sentimentele încuiate în sufletele noastre”. Badger îl visă pe comandantul lui din Vietnam și se trezi plin de sudoare. Nenorocitul acela îi aducea aminte de Rex.

∴

Miercuri după-masă, Madison lucra în birou, când asistenta personală îi spuse că Rex o căuta la telefon, pe linia doi. Primul impuls a fost să nu preia apelul cumnatului ei, pentru că îl atacase și-l umilise pe Gregory, în weekend. De asemenea, era conștientă că dispoziția lui Gregory depindea de atitudinea fratelui său.

Ridică totuși receptorul și spuse:

— Madison Rogers.

Auzul vocii indolente a lui Rex îi provocă furnicături pe piele.

— Hei, Madison, sunt eu, Rex. Mă întrebam dacă ne-am putea vedea în acest weekend.

— Am mult de lucru, spuse ea cu răceală. Nu ar fi...

Rex o întrerupse:

— Am vorbit deja cu Greg și a spus că nu are nimic împotriva.
 Madison crezu că simți o notă de sinceritate în vocea lui Rex.

— De ce l-ai provocat pe Gregory? Întrebă ea tăios.

— Băusem amândoi destul de mult.

— După ce-ai plecat de pe insulă, s-a petrecut un accident. Știi ceva despre balustrada de la balcon?

Rex râse înfundat.

— Accidente se întâmplă tot timpul.

Madison spera să-l încurce cu remarcă ei.

— L-am sunat pe tatăl vostru săptămâna asta. Mi-a spus că a fost dezgustat de comportamentul tău din timpul prânzului.

În vocea lui Rex se simți o enervare bruscă.

— Tata este un om bătrân și nu vreau să-l mai deranjezi. Ce-ai sperat să afli de la el?

— Mai multe despre relația ta cu Gregory.

— Tata nu are niciun control asupra noastră. Face ce-i spun eu.

— A refuzat să aibă încredere în mine, spuse Madison. De ce nu-mi satisfaci tu curiozitatea și nu-mi povestești despre relația ta cu Gregory?

— Lui Greg nu i-ar plăcea să vorbim despre el. Dar, ce dracu'? Țasta poate fi secretul nostru. Când era copil, îi plăcea să se joace cu chibriturile. Vrei să știi de ce? Întrebă el deodată.

Madison se întrebă dacă Rex nu era un mincinos patologic. Îi plăcea să exagereze și nu avea niciun pic de respect față de opinia altcuiva.

— Vreau să-mi spui adevărul, spuse Madison ferm.

Vocea lui Rex căpătă un ton nostalgic.

— Cred că știi că mariajul părinților noștri a avut destule probleme. La un moment dat, părea că se vor despărți. Greg a dat foc casei noastre din New York, ca să împiedice asta. Părinții noștri au decis să rămână împreună și familia s-a mutat la Kettering Harbor, în căutarea unei noi locuințe.

Madison spuse cu scepticism:

— De ce-mi povestești aceste lucruri?

O notă de satisfacție se strecură în vocea lui Rex.

— Greg o ia razna la cea mai mică provocare, dacă nu sunt în preajmă pentru a-i netezi penele zburlite. Nu este punctul lui forte să lucreze sub presiune. Nu-mi spune că nu ai remarcat cât este de instabil. Pariez că nu știi că a încercat să se asfixieze, ducându-se în garaj și dând drumul la motorul mașinii.

Madison nu își dădea seama dacă Rex spunea adevărul sau dacă pur și simplu voia să încerce să o enerveze.

— Greg îmi datorează viața, insistă el. Avem același sânge.

— Trebuie să-ți fie foarte recunoscător, dacă ceea ce spui este adevărat, spuse Madison enervată.

— Greg nu a iertat-o niciodată pe mama că a murit, de aceea eu îi spun „băiețelul lui mămică”. Are dificultăți în a stabili relații de durată, spuse Rex pe un ton rece și distant.

— Gregory spune că nu ai avut niciodată o relație care să dureze mai mult de șase săptămâni, spuse Madison calm.

— Viața mea particulară nu e treaba voastră, spuse el tăios. Greg și cu mine suntem frați de sânge. Nu ai niciun drept să te bagi între noi. Ce ai făcut de l-ai luat de lângă mine?

— Ne-am îndrăgostit, așa cum li se întâmplă oamenilor normali, replică Madison.

— A mai fost cu cineva, înainte să-l întâlnești tu, spuse pe un ton batjocoritor Rex.

— Mi-a povestit despre acest lucru, zise repede Madison. Era infirmieră și povestea amoroasă s-a încheiat.

— Ne-am bătut pentru ea. Asta a fost în noaptea în care m-a arestat poliția, pe drumul de la bar spre casă. Acum, că am ieșit din închisoare, Gregory chiar că se simte prost. Se află într-o stare de panică, pentru că nu știe dacă-l voi ierta. Rex vorbea cu satisfacție.

Madison simțea că o ia razna. „Rex a fost condamnat deoarece șofase băut și atacase doi ofițeri de poliție. De asemenea, și-a pierdut cumpătul și l-a abuzat verbal pe judecător în timpul procesului. L-am văzut provocându-l și atacându-l pe Gregory. Un om nevinovat ar fi negat că a desprins balustrada balconului”.

Bănuî că prin următoarea ei întrebare și-l va face dușman pe Rex, dar instinctul îi spuse că ar putea fi crucială pentru relația ei cu Gregory.

— Cum a fost, de fapt, viața ta în închisoare?

Răspunsul lui Rex sună curios de rece și reținut.

— Am fost în iad. Eliberarea nu a schimbat mare lucru.

— Încetează să-ți tot plângi de milă și trăiește-ți viața, spuse Madison. Nu are niciun rost să vii la prânz în weekendul următor, dacă nu l-ai iertat pe Gregory. Certurile și bătăile trebuie să înceteze. Vreau să-ți dai cuvântul că împăcarea dintre tine și Gregory este sinceră.

Simți că-și pierde suflul și se înfurie pe ea însăși pentru că se lăsase cuprinsă de panică, în timp ce aștepta răspunsul cumnatului ei.

— Ai cuvântul meu de onoare, spuse el.

Se auzi un sunet ascuțit și legătura telefonică se întrerupse.

CAPITOLUL 9

Madison se întoarce la vila de la Morgan Bay, imediat după ora 8.00, în seara aceea, simțindu-se epuizată după o altă zi plină la Rogers Enterprises. Îl găsi pe soțul ei în dormitor, citind o carte. Gregory răspunse cu tandrețe la sărutul ei, iar ea îi spuse ce mult îl iubește.

— Cum a fost ziua ta? întrebă Madison.

— Coastele încă mă dor, mulțumită pumnilor pe care mi i-a tras Rex. De când mi-ai dat sarcina de a supraveghea construcția noului hotel din Boston, n-am avut o clipă liberă, până acum.

— Suntem în întârziere. Mă bazez pe tine să pui lucrurile la punct.

— Totul va fi bine, o asigură Gregory. Nu mă simt nemaipomenit, dar mi-am petrecut cea mai mare parte a zilei revăzând planurile și vorbind la telefon cu diverse persoane-cheie. Aruncându-și pantofii din picioare și desfăcându-și nasturii de la jachetă, Madison spuse:

— M-a sunat fratele tău în după-amiaza aceasta, spune că ați făcut pace.

Gregory zâmbi tăios:

— Rex îl aduce pe tata la prânz duminica viitoare. Sper că este în regulă, în ce te privește.

Deși Madison era mândră de soțul ei pentru că făcuse pace cu Rex, își dorea să nu fi fost de acord cu o nouă reuniune cu familia lui.

— Sper să vă purtați cât se poate de civilizat, îl avertiză ea.

Gregory privi amuzat:

— Trebuie să-ți scoți din cap ideea că eu și Rex ne urâm. Dacă și eu aș fi intrat în pușcărie din cauza lui, aș fi vrut să egalez scorul. Performanța noastră pugilistică a limpezit lucrurile.

Madison se uită la el uimită. Gregory era total transformat, din soțul furios pe care încercase să-l împace, la sfârșitul săptămânii trecute. Decât să admită că era presată de ai ei să nu mai aibă de-a face cu familia lui Gregory, Madison păstră tăcerea cu privire la acest subiect, pentru a nu-și supăra soțul.

— L-ai întrebat pe Rex dacă el a desprins balustrada de la balcon? întrebă ea.

— Iubito, a negat că ar avea vreo legătură cu acest lucru, spuse Gregory rușinat. Imaginația mea a luat-o puțin razna.

Madison se așează la măsuța de toaletă și-și scoase încet colierul. Se simțea tensionată și rănită.

— Rex spune că sunteți frați de sânge. Ce vrea să spună prin asta? Întrebă ea în cele din urmă.

— Am făcut un pact după ce a murit mama, să fim unul lângă altul toată viața noastră. Gregory observă expresia ei care trăda preocuparea. Care-i problema?

— Cred că lui Rex nu-i place să ai relații cu alți oameni. A încercat să mă pună în gardă în ceea ce te privește. Madison bănuia că joacă cum îi cântă Rex dar, pentru liniștea ei, avea nevoie să știe răspunsurile la câteva întrebări. De ce te jucai cu chibriturile în copilărie?

— Ce dracu' este asta? Vocea lui Gregory era gătită. Crezi că eu am ars casa părinților mei?

— Rex spune că ai făcut-o pentru a-i împiedica pe părinții tăi se divorțeze, spuse Madison.

— Prostii. Liniștea lui Gregory se evaporă. Oricine te-ar auzi ar crede că sufăr de complexul lui Oedip! Într-o zi, după ce am mai pus un bușean în șemineul din living, Rex și cu mine ne plictisiam. Am plecat la un prieten să ne jucăm. Acea a fost ziua în care casa noastră a ars până la temelie. Unul dintre lemne trebuie că s-a rostogolit din șemineu. A fost un accident – nimic mai mult.

Lui Madison îi bătea foarte tare inima și abia își mai păstra ritmul respirației.

— Atunci de ce ai reacționat violent când Rex a venit la prânz însoțit de tatăl tău?

— M-am simțit umilit când m-a acuzat în fața familiilor noastre că sunt un piroman. Nu contează cât de mult m-am străduit să devin un fiu bun pentru tatăl meu; uneori simt că sunt singurul care face eforturi în această relație. Suntem atât de diferiți! Eu semăn mai mult cu mama.

Madison ridică din umeri.

— Este adevărat că ai încercat să te sinucizi, după moartea ei? Întrebă cu o voce stinsă.

Gregory se uită cuprins de furie.

— Cine ți-a spus asta? Întrebă el. Tata sau Rex?

— Ce contează? Vocea lui Madison era dură. Insist să-mi spui tu, acum.

— Vârsta de nouăsprezece ani este dificilă pentru oricine. Mie mi-a fost mai greu fără mama. Obişnuiam să privesc cerul și să-mi imaginez că-i vedeam numele scris din stele. Într-o noapte, nu am mai putut suporta singurătatea. M-am dus în garaj, am închis ușa și am pornit motorul mașinii.

— Rex spune că el te-a salvat. Este adevărat?

Gregory dădu din cap.

— Acțiunile mele erau un strigăt pentru ajutor, spuse el cu voce stinsă.

După aceea, tata m-a sfătuit să merg la psiholog.

Madison se simțea tulburată de cele spuse de soțul ei.

— Când Rex era în închisoare, ai fost fericit și ți-ai afirmat independența, spuse ea. Tot ce-ai făcut, după ce a ieșit el de acolo, a fost să-ți faci griji dacă acțiunile tale vor fi sau nu aprobate de el.

Privirile lui Gregory o fulgerară.

— Prostii!

— Numai pentru că îi ești recunoscător că te-a salvat nu înseamnă că trebuie să fii servil toată viața, izbucni Madison. Eu cred că familia ta profită de sufletul tău bun, cerându-ți bani și cadouri tot timpul. Trebuie să te distanțezi de ei.

— Ei sunt singura familie pe care o am, spuse cu răceală Gregory. Nu-mi vine să cred că ai încerca să mă întorci împotriva lor.

Madison se gândi că Rex poseda un talent straniu de a ști cât de departe să-și forțeze norocul.

— Ca soție a ta, am tot dreptul să-mi exprim preocuparea...

Fața lui Gregory se întunecă.

— Deja s-a ajuns prea departe.

— Gregory, dacă nu ai grijă, Rex se va băga între noi. Pe mine mă percepe ca pe o amenințare. Nu poți vedea asta?

— Întrebările tale mă calcă pe nervi, izbucni Gregory. Mă duc să fac un duș.

Intră în baie și trânti ușa.

Madison rămase uimită de izbucnirea lui. Niciodată nu-l văzuse așa de furios. „Ce se întâmplă cu Gregory? se întrebă ea. Brusc, se poartă cu mine ca un străin. O trecu un frison. Pe cine protestesc eu? Rex s-a băgat deja între noi...”

∴

Când Gregory coborî pentru micul dejun, în dimineața următoare, Madison îi aruncă o privire înțelegătoare, pe deasupra ziarului *Financial Times*. Nu avea niciun chef pentru reluarea disputei de seara trecută.

Când se așeză la masă, Dallaglio spuse:

— Bună dimineața, domnule Fifield. Doriți o cafea?

Gregory dădu din cap cu recunoștință și majordomul îi turnă în ceașcă, dintr-o cafetieră strălucitoare de argint. Madison își dădea seama din privirea spăsită a lui Gregory că voia să-i ceară scuze. Simplifică lucrurile, trimițându-l pe Dallaglio la bucătărie să aducă niște grepuri.

— Îmi pare rău pentru seara trecută. Privirea lui Gregory o întâlnește pe cea a lui Madison și i se adresează cu voce joasă: Nu trebuia să mă enervez.

— Se va mai repeta? întrebă Madison cu scepticism.

— Te rog, spune-mi că mă ierți.

— Gregory... Madison ezită înainte de a pune întrebarea... I s-a întâmplat ceva neobișnuit lui Rex cât timp a fost în închisoare?

Gregory luă câteva felii de pepene galben.

— Imensa plictiseală de acolo l-a făcut să se urce pe pereți.

— Nu ai spus tu că a avut necazuri cu un gardian?

— Ba da. Rex refuză să vorbească despre asta.

Urmă o pauză în care Madison își turnă încă o ceașcă cu ceai de plante chineze.

Resimțea presiunea de a conduce Rogers Enterprises. Îl iubea pe Gregory și își dorea să trăiască în pace și armonie.

— Pentru ce acest suspin nostalgic? Întrebă el.

Madison schimbă rapid subiectul.

— Uneori mă simt atât de nerăbdătoare să văd lucrurile așezându-se, spuse ea. Mi-ar putea fi mai ușor să plătesc împrumuturile făcute la bănci, acum că unchiul Badger a revenit la lucru. Dacă e ceva care poate scoate Rogers Enterprises din dificultăți, acela el este.

Gregory o întrebă, tachimând-o:

— Ce strategii inteligente ai aplicat pentru a-l ispiți să renunțe la pensionare?

— Decizia unchiului Badger nu are nicio legătură cu mine. Probabil s-a plictisit să stea degeaba toată ziua.

— Imediat ce împrumuturile vor fi achitate, vom începe să fim o familie normală, spuse Gregory cu entuziasm. Uneori mă întreb ce am făcut ca să merit o asemenea viață. Te iubesc mai mult decât îți dai tu seama.

Madison se simți ca o proastă că se îndoie de cuvântul lui Gregory în ce-l privea pe cumnatul ei. Rex ar face bine să se stăpânească, pentru că ea era pregătită să facă orice pentru a-l proteja pe soțul ei și iubirea lor.

— Eu sunt cea norocoasă, spuse ea cu lacrimi în ochi. Acum, gata cu frământările pentru seara trecută. Te iert.

Sâmbătă, Rex și Joshua nu reușiră să vină la prânz, la casa din Prospect Island. După ce își făcuse tot felul de probleme stabilind meniul și toate cele cu menajera, Madison se supăraseră, în mod justificat, dar rămase complet calmă de dragul soțului ei.

Dezamăgit și uluit, Gregory sună de mai multe ori la casa lui din Kettering Harbor, dar nu răspunse nimeni.

— Este neobișnuit pentru Rex să nu-mi spună unde e, zise el.

— A uitat, probabil... sau o fi greșit data, spuse Madison, prefăcându-se că nu are nicio importanță, deși era plină de presimțiri proaste.

∴

Mai târziu în ziua aceea, după întoarcerea la New York, Madison și Gregory erau întâmpinați de Dallaglio la vila din Morgan Bay. Majordomul avea noutăți tulburătoare.

— După prânz, unul dintre grădinari l-a găsit pe Sinbad mort. Personalul nu-și poate explica de unde a apărut o bucată mare de carne în grădină. Credem că cineva care a trecut pe drum a aruncat carne otrăvită peste zid. Am chemat imediat poliția.

Setterul irlandez al lui Gregory era un câine iubitor și amândoi au fost supărați și furioși de această turnură neașteptată a evenimentelor.

Mai târziu, când rămaseră singuri, Gregory spuse, străbătut de un fior:

— Cine să aibă atâta minte încât să otrăvească un câine de trei ani?

Madison văzu lacrimi în ochii soțului ei și spuse repede:

— Nu știm cu siguranță dacă Sinbad a fost otrăvit.

— Carnea n-a zburat singură peste zid, protestă Gregory.

— Nu are niciun rost să facem în continuare speculații, până nu vedem rezultatul autopsiei, insistă ea.

Răspunsul lui Gregory o umplu de spaimă.

— Dacă aflu că Rex l-a otrăvit pe Sinbad, îl omor.

CAPITOLUL 10

Ziua următoare, poliția îi contactă pe Madison și pe Gregory să le spună rezultatul autopsiei. Sinbad murise după ce înghițise carne împănată cu cianură, asemănătoare cu bucata mai mare găsită în grădina vilei.

„Nimeni nu mă rănește fără să plătească”, se gândi Gregory.

— Nu suntem siguri că Rex a făcut asta, spuse apăsător Madison. Poliția zice că a fost mâna unui maniac.

Furia lui Gregory se dezvăluie.

— Rex este un nenorocit! Dacă mai face ceva care să ne rănească, îi voi suci gâtul!

Madison spuse, ascutit:

— Să nu spui așa ceva!

— Îmi mențin fiecare cuvânt pe care l-am spus. Rex știa cât de mult iubeam acest câine. Aș fi preferat să moară el, nu Sinbad.

Madison era convinsă că Rex îl otrăvise, dar știa că nu ar face decât să exacerbeze problemele dacă l-ar încuraja prea mult pe Gregory. Se uita ca hipnotizată, în timp ce Gregory se agita, mergând încoace și-n colo. Era imperativ să aplaneze situația înainte ca ea să conducă la ceva mai serios.

— Întâi balustrada de la balcon... și acum asta... spuse cuprins ca de nebunie. Ce mai urmează?

— Lumea este plină de nebuni, spuse Madison. Ar fi putut s-o facă oricine.

— Îmi este rușine să-l numesc fratele meu!

— Gregory, adună-te! sublinie apăsător Madison. Învinovățirea prin deducție este greșită.

Înainte de a pleca la slujbă, Madison îi smulse promisiunea că va păstra o tăcere demnă și se va ține departe de Rex. Nervii lui Gregory erau întinși aproape la limită și era îngrijorată că ar putea face ceva care să regrete amândoi.

∴

Acum, lui Gregory i se alăturară la micul dejun fratele și sora lui Madison. Tyler își începuse ziua înotând treizeci de lungimi în piscina exterioară. Charlene era, ca de obicei, machiată cu meticulozitate; pe lângă coafeza și cosmeticiana personală, mai avea și un instructor care venea de trei ori pe săptămână la vilă, pentru a o ajuta să se păstreze în formă.

— Ce planuri ai pentru astăzi, surioară?

— Madison mi-a dat sarcina să organizez balul de safir al Rogers

Enterprises, răspunse Charlene. La cel de anul trecut s-au strâns 2,4 milioane de dolari pentru acțiunile de caritate ale tatei. Sunt nerăbdătoare să fac din balul de anul acesta un eveniment încă și mai impresionant. Îmi voi petrece ziua într-o serie de întâlniri cu comitetul de organizare.

Întorcându-se spre cumnatul său, Tyler întrebă:

— Gregory, v-a contactat poliția în legătură cu Sinbad?

— Carnea aruncată peste zid, în grădină, era otrăvită, spuse el.

Tyler scutură din cap, uluit:

— Ce fel de persoană ar face așa ceva?

— Trebuie să fi fost unul căruia îi lipsește o doagă, spuse Charlene, părând foarte afectată.

Deși cei doi frați erau întotdeauna politicoși cu el, Gregory se simțea exclus din relația lor caldă și iubitoare și nu se putea abține să nu se întrebe dacă nu-l spionau pentru Madison.

— Am ceva treabă, spuse el scurt.

Avea de dat niște telefoane, înainte de a participa la acea întâlnire de după-amiază din Boston, pentru constituirea echipei însărcinate cu construirea noului hotel pentru Rogers Enterprises.

Coborî la parter, spre camera lui de lucru... și se încruntă.

Ușa era întredeschisă.

Probabil că unul dintre servitori o lăsase așa.

Când o deschise larg, simți o umbră deasupra lui. Era deja prea târziu să se dea la o parte. Un bust de marmură îl izbi în umăr și căzu pe podea, sfărâmându-se.

Speriați de zgomot, Tyler și Charlene alergară după el.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Tyler, privind consternat.

Fața lui Gregory era contorsionată de durere.

— Bustul a căzut peste mine, spuse gâfâind, cu mâna încleștată pe umărul lovit. Bine că nu mi-a rupt clavicula.

— Puteai fi rănit serios, spuse Charlene, privind uluită.

Tyler îl întrebă:

— Când ai folosit ultima oară camera de lucru?

— Înainte de a pleca în weekend.

Gregory împinse ușa, ca să vadă cum se deschide. Se mișca mai ușor decât cu câteva momente mai devreme, pentru că nu mai era împiedicată de greutatea bustului.

Charlene spuse:

— Nu văd cum te-ar fi putut lovi bustul, dacă nu ar fi fost așezat chiar pe ușă.

— Indiferent cine a făcut asta, a vrut să știu că otrăvirea lui Sinbad nu a

fost acțiunea unui nebun oarecare, spuse Gregory cu vocea îngroșată de emoție. Cineva nu vrea ca eu să fiu fericit.

Charlene îl privi de sus pe Gregory.

— Cred c-ar trebui să-ți rezolvi problemele cu Rex.

— Charlene, ce te face să crezi că Rex este implicat? o întrebă tăios Tyler. Este foarte important să nu reacționăm sub impuls. Totul indică faptul că a fost un accident.

— Un accident? repetă sceptic Charlene.

Stăpânindu-și emoțiile, Gregory spuse cu asprime:

— Eu am obiceiul să trântesc ușa tare, ca să se închidă, când ies din cameră. Bănuiesc că bustul a alunecat de pe etajera de deasupra ușii.

— Cum ceea ce s-a întâmplat este un accident, nu văd de ce ar trebui să aflu și Madison, spuse Charlene, răspunzând privirii lui Tyler. Ne bucurăm că nu ești rănit. Trebuie să o lăsăm baltă.

Gregory medita, distras, la problema lui, iar mai târziu în cursul acelei dimineți, părăsi vila. „Trebuie să-l opresc pe Rex înainte să mai facă și alte lucruri”.

Pe autostrada spre Kettering Harbor, Gregory își întări hotărârea oprind la trei restaurante diferite pentru a-și reface forțele cu câte o băutură alcoolică. Considerându-l pe fratele lui cauza problemelor sale, își dădu seama că nu va fi ușor să ajungă la o soluție eficientă, deși spera că ar putea găsi un aliat în tatăl lui. Aceasta, din nou, putea să nu se întâmple. Rex era fiul preferat al lui Joshua, probabil că cei doi bărbați erau uniți prin invidia față de el, pentru că se căsătorise cu cineva din bogata familie Rogers. Gândul îl deprimă și făcu ca mânia lui să fiarbă la foc mic.

Numai dacă Rex era bolnav și nu se dusesese la lucru, nu ar fi fost pe șantier. În mod normal, tatăl lor ar fi singur acasă. Presupunând că Joshua avea una dintre zilele lui mai lucide, ar fi putut să-i dea un indiciu despre următoarea mișcare a lui Rex. Sau cel puțin niște sfaturi despre cum să-i intre din nou în voie.

Gregory conduse mașina pe strada liniștită, cu arțari roșii pe margini, pe care locuise și el cândva împreună cu familia. Când se mutaseră aici, cu mulți ani înainte, vecinii îi ostracizaseră din cauza statutului social modest. Proprietatea fusese ieftină, deoarece casa era în stare proastă și instalația de apă avea probleme. Îl găsi pe tatăl său așezat într-un fotoliu uzat, lângă radio, în camera de zi.

— M-am gândit că am putea sta de vorbă, începui Gregory.

Facultățile mintale ale lui Joshua Fifield păliseră în ultimul timp și nu da niciun semn de recunoaștere sau de bun venit.

— De ce nu a venit Rex la prânz duminica trecută? întrebă Gregory. V-am

așteptat pe amândoi.

— Nu știam.

Gregory, care aproape întotdeauna știa când tatăl lui mințea, simți că de această dată spunea adevărul. Înainte de a se pensiona din slujba de meteorolog, Joshua eșuase în ambiția lui de a deveni prezentator meteo la televiziune, pentru că nu arăta bine, nu avea personalitate și încredere. În circumstanțele date, lui Gregory îi părea rău pentru el.

— Ai fost cu Rex la New York și l-ai văzut cum a aruncat carne otrăvită peste zid, în grădina vilei? Întrebă Gregory.

Tăcerea indiferentă a tatălui îl irită.

— Sinbad a murit, spuse el pe un ton strident. Cineva l-a otrăvit.

Cum Joshua era prea bătrân și fragil pentru a fi direct implicat în actele de răutate ale lui Rex, Gregory bănuia totuși că avea cunoștință de ele și că el îi spusese să-și țină gura dacă nu voia să ajungă într-un azil de bătrâni. Joshua se temea grozav să nu fie abandonat și nu ar fi fost pentru prima dată când Rex folosea această amenințare împotriva lui. Și probabil nu ar fi nici ultima oară, pentru că era întotdeauna nemilos când era vorba să-și atingă un scop.

— Știi și despre bustul de marmură, adăugă Gregory, sperând că tatăl lui va nega totul.

Din reacția lui Joshua, era clar că acesta tot nu-și iertase fiul mai tânăr pentru că-l trimisese pe Rex la închisoare.

— N-aș risipi niciodată o bucată de carne bună. Maică-ta ți-a băgat în cap că vei crește și vei ajunge cineva important.

— M-ai fi tratat mai bine dacă ai fi știut că voi ajunge o persoană importantă? Întrebă el cu amărăciune.

— Amândoi, eu și Rex, ne dorim ca tu să nu te fi născut niciodată.

Până în acea clipă, Gregory nu avusese nicio intenție să-i facă vreun rău fizic fratelui său. Însă cuvintele vindicative ale tatălui pecetluiră soarta lui Rex.

CAPITOLUL 11

Când Madison ajunse acasă, la Morgan Bay, în seara aceea, îl găsi pe soțul ei în camera de lucru, ascultând Concertul în de major al lui Bruch (III Allegro) și lucrând la planurile noului hotel.

— Ce-ai mai făcut azi?

Gregory nu-și ridică privirile de pe planșetă.

— Numai muncă, nimic distractiv.

Gregory știa că Madison ar fi fost oripilată dacă ar fi știut ce făcuse de fapt.

∴

Mai târziu în acea noapte, soneria telefonului le străpunse somnul ca o sabie. Inima lui Gregory bătea cu putere. „Acesta este apelul care ne eliberează, pe mine și pe Madison, din iad. Trebuie să par șocat de vestea morții lui Rex”.

Madison se ridică și aprinse veioza. Fața i se făcu albă ca ceara, în timp ce-l asculta pe cel care sunase. Câteva momente mai târziu, auzi semnalul de ocupat al telefonului și puse receptorul în furcă.

— Era tatăl tău, spuse ea. Joshua te anunța că Rex și-a lovit mașina într-un stâlp de telegraf.

— Este bine? întrebă el. Ce s-a-ntâmplat?

— Rex a scăpat fără nicio zgârietură.

— Al dracului noroc! Gregory se uita lung la soția lui, șocat.

— Fratele tău se întorcea spre casă, de la un restaurant din zonă. Privirea lui Madison îl enervă. Nu a mai fost nimeni implicat în accident.

Gregory avea gura uscată și simțea picături de transpirație adunându-i-se pe sprâncene.

— Mulțumim lui Dumnezeu.

— Tu pe unde ai umblat de dimineață? întrebă Madison. Dallaglio mi-a spus că ai scos mașina.

— Asta ce este? Suntem la percheziție?

Madison îl privi cu suspiciune.

— De ce nu ești surprins de accidentul fratelui tău?

— Sunt la fel de surprins ca și tine, urlă Gregory. Trebuie să mă crezi. Îți spun numai adevărul.

— Tatăl tău mi-a spus chiar acum, la telefon, că te-a văzut intrând în garaj.

— Minte...

Vocea lui Madison era gâtuită de emoție.

— A spus că-i este rușine să te numească fiul lui.

— Nici măcar nu m-am apropiat de garaj, strigă Gregory.

Madison își pierde controlul.

— Cum ai provocat accidentul lui Rex? ți-o ea.

Gregory simți furia din vocea ei și se panică. Nu era nicio cale să-l convingă contrariul. Succesul planului lui presupunea ca toată lumea să creadă că fusese un accident.

— Am... am fost mai prost decât am crezut, mărturisi el, lăsându-și capul în jos cu o expresie de vinovăție și regret. Când ieșise din casa tatălui său, se gândise că Joshua va continua să asculte derbiul Kettering Harbor la radio. Nu știa ce m-a apucat.

— Cum ai provocat accidentul?

Gregory își recăpătă cu greu vocea.

— Am fost nehibzuit... impulsiv... Nu ar fi trebuit să beau atât de mult la restaurantele de pe drum...

— Spune-mi totul, acum, strigă Madison, plesnindu-l peste față.

Gregory tresări de durere, înghiți în sec de câteva ori și răspunse:

— Am scos șuruburile de la roata din față a mașinii lui Rex. Și am pus piulița la loc.

Madison se uita la el fix, cu dezgust și oroare.

— De ce?

— Chiar trebuie să pui această întrebare?

— Da!

— Rex vrea să distrugă tot ce este important pentru noi. Este clar că el a desfăcut balustrada de la balcon. El l-a otrăvit pe Sinbad și...

— Rex ar fi putut să moară, îl întrerupse furioasă Madison.

— Nimeni nu va putea dovedi acest lucru, replică Gregory. Lumea va crede că cei de la service au uitat să strângă bine șuruburile, la verificarea mașinii.

Vocea lui Madison semănă mai mult cu o șoaptă.

— Vei lăsa ca ei să fie acuzați?

Urmă o tăcere tensionată.

— Răspunde la ce te-am întrebat!

Încrederea lui Gregory se făcu țândări.

— Da...

Madison arăta de parcă îi venea să vomite.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

Gregory nu s-ar fi apropiat niciodată de mașină dacă ar fi știut că soția lui

va afla. Pentru că nu știa ce să spună ca s-o consoleze, intră în defensivă.

— Rex este hotărât să ne distrugă fericirea.

— Gregory, faptele tale sunt de neiertat.

— Am făcut-o pentru noi. Nu am avut de ales. A mai fost o tentativă de a mă ucide, în dimi...

Madison spuse tăios:

— Știu despre bustul care a alunecat de pe etajera de deasupra ușii. Mi-au povestit Charlene și Tyler.

— Ți-au spus fără ca eu să știu asta?

Se simțea pierdută în furia ce-o cuprinsese.

— Gregory, erau îngrijorați pentru tine! Aveam dreptul să știu! Rex nu are nimic de-a face cu treaba asta... a fost un accident.

Se simțea și el furios și trădat. Oare aceasta era prima dată când îl spionaseră și-i raportaseră pe la spatele lui Madison?

— Rex ne vânează, insistă el.

— Cum ți-a venit ideea să umbli la mașina lui? Întrebă Madison. Crezi că se va termina așa?

— Nu trebuia să fi băut atât de mult, recunosc Gregory.

Nelăsându-se impresionată de încercarea soțului de a-și plânge de milă pentru a o câștiga de partea lui, Madison spuse cu răceală:

— Este de mirare că nu a fost implicat nimeni altcineva în accident. De ce nu s-a dus Rex cu mașina la serviciu? Ce căuta în garaj?

— Oamenii care lucrează pe șantier fac economie la benzină mergând mai mulți, pe rând, cu o singură mașină, la serviciu. Când am văzut mașina lui Rex în garaj, furia a pus stăpânire pe mine. Mi-am imaginat cum roata va cădea când el va merge cu viteză spre restaurant, după slujbă.

— Putea să fie rănit grav sau chiar ucis.

— Mi-ai spus că a scăpat fără nicio zgârietură.

— Nu mulțumită ție, strigă Madison. Putea să ajungă paraplegic. Cum te-ai fi simțit atunci?

„Voiam să mă simt în siguranță”, gândi Gregory. Se uită fix la ea, tăcut, știind că va considera acest răspuns inacceptabil. Madison avea dreptate – nu se gândise la consecințe. Chiar nu. Mulțumită lui Dumnezeu, nimeni altcineva nu fusese rănit sau ucis. Alcoolul împreună cu teama și ura îi întunecaseră judecata. Se gândise că doar Rex va muri.

— Tatăl tău te-a văzut intrând în garaj, continuă Madison. Să sperăm că nu va spune nimănui.

Gregory era disperat să o împace pe Madison, pentru că nu voia să o piardă.

— Tata a spus niște lucruri urâte despre mama. Altfel, nu m-aș fi enervat

și nu aș fi încercat să-i fac rău lui Rex.

— Poliția va vrea să știe de ce ai făcut asta, spuse ea.

— Voi nega totul. Voi spune că tata minte.

— Poliția va ține cont de ce va spune el, nu tu. Trebuia să stai departe de familia ta. Nu-l mai lăsa pe Rex să te provoace la alte violențe.

Vocea lui Gregory tremura.

— Suntem în pericol mai mult decât îți dai seama. Eu cred că Rex vrea să ne ucidă.

— Pentru Dumnezeu, vino-ți în fire, Gregory. Gândurile tale sunt bolnave și înșelătoare. Nu vreau să mă atingi, adăugă ea, retrăgându-se de lângă el. Nu, până nu mă conving că îți pare cu adevărat rău de ce-ai făcut. Stai la distanță de mine.

— Am făcut-o pentru că te iubesc...

— Nici măcar să nu îndrăznești să-mi spui asta, șuieră cu furie Madison. Nu există scuză pentru încercarea de a-ți ucide fratele.

— Rex ne vânează! repetă Gregory, cu o privire disperată în ochi. Mă înspăimântă ideea că plănuiește ceva groaznic.

Madison era gătită de emoție. Gregory făcuse un lucru groaznic și ea încă îl iubea.

— A încerca să-l ucizi pe Rex nu este în niciun caz calea de a ne apăra, spuse ea cu răceală. Vorbește cu el. Spune-i că-ți pare rău. Orice. Violența inspiră violență. Mă aștept să termini cu scandalul ăsta înainte de a fi prea târziu, înțelegi?

∴

Dimineața următoare, înainte de a merge la jogging, Gregory primi un telefon de la fratele lui.

— Mașina mea este un ciuruc, din cauza ta, spuse Rex.

— Mi s-a spus că ai avut un accident ciudat, zise Gregory, încercând să pună o notă de îngrijorare în vocea lui. Ceea ce a simțit a fost, în schimb, frică. Cee... s-a întâmplat, exact?

— Am petrecut noaptea în spital, sub observație.

— Când ai fost scos de sub observație?

Răspunsul lui Rex îl umplu pe Gregory de groază:

— Am ieșit din spital în dimineața asta.

— Slavă Domnului că ești bine.

— Poliția i-a pus întrebări mecanicului care mi-a făcut revizia, spuse Rex. Din fericire pentru tine, a uitat să strângă șuruburile când a schimbat roțile.

— Ar trebui să dai în judecată service-ul pentru neglijență.

— Noi trebuia să fim frați de sânge toată viața. Asta mi-ai promis. Am fost nebun să te cred.

— Ascultă, Rex. Noi încă suntem frați de sânge.

— În timp ce erai în luna de miere, un gardian de la închisoare a intrat în celula mea. Nenorocitul m-a violat. Vocea lui Rex era rigidă din cauza furiei.

Gregory era oripilat:

— Habar n-am avut. De ce nu mi-ai spus mai demult?

— Cum puteam să-ți spun? Întrebă Rex. Erai în luna de miere. Mă gândesc că erai prea al dracului de cufundat în noua ta viață plină de bogăție și privilegii pentru a-ți păsa de ce mi se întâmplă – noapte de noapte.

— Ar fi trebuit să te plângi guvernatorului. Gregory era îngrozit de ce i se întâmplase fratelui lui.

— Nimănui nu-i păsa. Rămas singur, am făcut orice să mă ajut cumva.

— Te-aș fi ajutat dacă aș fi știut, spuse repede Gregory. Nu mi-ar plăcea să crezi...

— Nu-ți pierde timpul vorbindu-mi despre iertare.

— Rex, fii rezonabil.

— Nu mai e cale de-ntoarcere, de-acum, pentru băiețașul mamei, spuse zeflemitor Rex.

Gregory era complet panicat.

— Trebuie să vorbim...

— Pari speriat, Greg.

— Rex, eu... eu nu pot să cred că ai putut să-mi întorci spatele în acest fel...

— Iată-ne în război total, mârâi Rex.

CAPITOLUL 12

— Păreai încordată când mi-ai telefonat ieri, spuse Victoria Hunt, privind pe deasupra meniului spre prietena ei. Este totul în regulă la agenția literară?

— Viața devine mai aglomerată, cu fiecare zi, spuse Elaine Cawthorn. Dar nu te-am invitat la prânz să vorbim despre cât de mult muncesc. Mi-ar prinde bine câteva sfaturi.

Victoria era intrigată. Elaine era o femeie generoasă, inimoasă, care știa ce vrea. Indiferent ce problemă avea, trebuie că era ceva neobișnuit.

— Ce fel de sfaturi?

Elaine se aplecă spre ea și coborî vocea, în așa fel încât cei de la masa alăturată să nu audă. Stăteau una în fața celeilalte, în restaurantul Caviar Russe din Manhattan.

— Tu ai fler în rezolvarea crimelor. Acel fel de sfaturi.

Victoria puse jos meniul și o privi atent pe Elaine.

— Continuă.

— În weekend, Jack și cu mine am avut un vizitator neașteptat acasă la noi, în Prospect Island. Niciodată nu am văzut-o pe Madison atât de supărată și înfricoșată.

Elaine petrecu mai multe minute povestindu-i Victoriei despre vendeta dintre frați, apoi, în concluzie, spuse:

— După cum îți poți imagina, Madison a fost oripilată când Gregory i-a povestit că el a defectat mașina.

Victoria, șocată de cele aflate, era copleșită de milă și de grijă față de fosta ei cumnată.

— Ce simte acum Madison pentru Gregory?

Elaine își înghiți ginul și continuă:

— Madison este furioasă pe Gregory pentru că a încercat să-l omoare pe Rex. Niciodată, în toată viața ei, nu a mai fost așa de supărată, dar, în ciuda acestor lucruri, spune că încă îl iubește.

Victoria tăcu un minut sau două. Chiar voia să se implice în problemele conjugale ale lui Madison? În mare măsură era o întrebare retorică, pentru că ceea ce o afecta pe ea îl afecta și pe fratele acesteia, Tyler, și Victoria avea încă sentimente tandre pentru fostul ei soț, deși relația lor era strict platonică în prezent.

— Trebuie că Madison trece prin iad, spuse Victoria.

— Cei doi frați sunt atât de vindicativi și neiertători. Madison este disperată să pună capăt răzbunării, înainte ca ei să se termine unul pe celălalt.

— Poliția i-a pus lui Gregory întrebări în legătură cu mașina lui Rex? Întrebă Victoria.

Elaine dădu din cap.

— Gregory a negat totul. A spus că Rex a pus la cale toată povestea ca răzbunare că a fost trimis la închisoare. Poliția a pus întrebări și mecanicului care a făcut revizia mașinii lui Rex. Există posibilitatea ca acesta să fi uitat să fixeze cum trebuie șuruburile la roată. Inutil de zis că el neagă orice greșeală.

Victoria se juca cu piciorul paharului cu vin.

— Joshua a spus poliției că l-a văzut pe Gregory intrând în garaj, înainte de accident? Întrebă ea.

Elaine scutură din cap.

— Madison crede că Joshua trebuie să fi suferit una din crizele lui de pierdere de memorie, înainte ca poliția să-l chestioneze, ceea ce a fost în favoarea lui Gregory.

Chelnerul veni să le ia comanda, dar Elaine îi făcu semn să mai aștepte.

Victoria ridică din sprâncene:

— De ce Madison nu-l plătește pe Rex ca să stea departe de ea și de Gregory? Este o femeie bogată. El nu se află deloc în poziția să o refuze.

Elaine răspunse:

— Madison i-a oferit lui Rex o sută de mii de dolari să-i lase în pace. El a refuzat-o.

Victoria își ridică din nou sprâncenele.

— Sunt o mulțime de bani. Oricine ar fi acceptat oferta.

— Rex a rupt cecul în fața lui Madison și a spus: „Doamnă, eu sunt un bun creștin. Nu pot accepta pomana”. A ieșit din biroul ei, fără niciun alt cuvânt.

Victoria zise:

— Mă gândeam la faptul că mi-ai spus că Rex este dulgher și sudor și are un salariu mic.

— A înregistrat pe ascuns convorbirea lui cu Madison. Elaine tăcu un moment pentru a lăsa cuvintele să-și facă efectul. Două zile mai târziu, ea a primit un comunicat de la avocații lui. Aceștia afirmă că clientul lor se teme pentru viața lui din cauza amenințărilor ei. Avocații lui Rex au instrucțiuni ca, în cazul în care ei i se întâmplă ceva, să folosească înregistrarea la tribunal ca probă împotriva lui Madison.

Victoria își mușcă buza de jos.

— Pariez că Madison își dă singură pumni în cap.

— Avocații i-au trimis, de asemenea, o copie a înregistrării, continuă Elaine. Zicea că a albit când s-a auzit spunându-i lui Rex că-și va aduna artileria grea ca să-l bată măr, dacă îi mai face ei personal vreun necaz. În încercarea neinspirată de a neutraliza ura lui Rex față de Gregory, Madison a mers prea departe și a făcut lucrurile de o sută de ori mai rele. Este numai o chestiune de timp până când Gregory și Rex se vor omorî unul pe celălalt.

— I-a venit oare ideea de a divorța de Gregory?

— Madison este catolică.

— La fel și Tyler, dar asta nu l-a împiedicat să divorțeze de mine.

— Mulțumită ție, Victoria, Tyler este un catolic căzut în păcat. Ea nu. Tatăl lui Rex îi este alături, împotriva lui Gregory. Madison suportă multă presiune din partea familiei ei, care o sfătuiește să divorțeze de Gregory. Ea este cu totul împotriva familiei. Este incredibil de supărată pe toți ai ei. Nu pot spune că o condamn. De ce să i se permită lui Rex să distrugă dragostea dintre ea și Gregory?

Victoria simți îngrijorarea din vocea prietenei ei și se gândi că avea dreptate să fie îngrijorată pentru Madison și Gregory.

— Elaine, dacă vrei să știi opinia mea, ea trebuie să înțeleagă mai bine felul de a gândi lui Rex, dacă vrea să găsească o cale pentru a pune capăt răzbunării.

Elaine își termină ginul tonic și îi făcut semn chelnerului să-i mai aducă unul.

— Cei doi frați au mai avut certuri și apoi s-au împăcat iertându-se unul pe celălalt și în trecut, spuse ea. Dar acum este diferit. Gregory este căsătorit cu o femeie bogată și Rex este plin de ură și gelozie.

— S-o fi gândit să ia legătura cu părintele Duggan? întrebă Victoria. Îmi este prieten. De asemenea, tot el era capelanul închisorii Kettering Harbor, unde și-a ispășit Rex pedeapsa. Ar putea s-o ajute pe Madison.

— Jack și cu mine îl cunoaștem pe părintele Duggan de ani de zile, spuse Elaine. I l-am prezentat lui Madison în weekend. A fost îngrozită de cele ce i-a spus acesta. Rex îl rugase pe părintele Duggan să-l ajute, după ce un gardian din închisoare îl violase.

— Oh, Dumnezeu!... Victoria făcu o pauză să-și recapete respirația. Așadar, asta explică de ce este Rex așa de furios și neiertător. Îl acuză pe Gregory pentru faptul că a fost violat.

— Se pare că, în timpul nopții. Expresia de pe fața lui Elaine arăta că ea considera povestea adevărată.

— Autoritățile închisorii au investigat zvonurile despre viol?

— Victoria, s-a spus că ofițerul închisorii este căsătorit și că nu există reclamații anterioare că ar fi abuzat sexual prizonierii. Rex a fost acuzat că a

inventat povestea, pentru că ofițerul îl trimise să lucreze la bucătărie. Cu o săptămână înainte de a fi eliberat, Rex a cerut să fie mutat deoarece colegul lui de celulă era homosexual.

— I-a fost ascultată cererea?

Elaine dădu din cap.

— Închisoarea era plină și guvernatorul a refuzat. Două zile mai târziu, prizonierul a fost găsit spânzurat de grilajul de la fereastra celulei. Madison a fost oripilată când părintele Duggan i-a spus că la gâtul acestuia au găsit cureaua lui Rex.

Victoria era șocată și îngrozită.

— Nu e de mirare că Madison este speriată de ce ar putea să-i facă Rex lui Gregory. Care a fost rezultatul investigației?

— Victoria, probabil că nu vom ști niciodată adevărul despre ce s-a întâmplat. Oricum, autoritățile închisorii au concluzionat că a fost sinucidere.

Victoria simți scepticismul din vocea prietenei ei și se gândi că era justificat.

— Elaine, știi că sugrumarea cu mâna și spânzurarea lasă același fel de urme pe gât, iar la autopsie nu se face deosebirea? Unui criminal ca Rex nu i-ar fi fost greu să aranjeze corpul pentru a face să pară sinucidere.

— Același lucru mi-a trecut și mie prin minte. Elaine suspină nervos. Nu i-aș dori nimănui să-l aibă pe Rex cumnat. Este genul de om care se simte bine făcându-și dușmani.

— Trauma de a fi fost sodomizat va deveni și mai gravă dacă nu-l crede nimeni, sublinie Victoria.

— Părintele Duggan este un preot perspicace și receptiv, remarcă Victoria, pe gânduri. Ce sfat i-a dat lui Madison?

— Nu-ți va plăcea ce i-a spus el mai mult decât ce a făcut Madison. Este convins că Rex e psihotic. Este sigur că în el ticăie ceasul unei bombe.

— Și eu cred la fel.

— Cuvintele „iertare” și „uitare” nu fac parte din vocabularul lui, spuse Elaine. Furia pe care o simte iese ușor de sub control, asemenea focului pe care nu-l poți stăpâni, adăugă ea.

— Uneori, singurul mod de a opri un incendiu este să îndepărtezi oxigenul, spuse Victoria. Rex ar face bine să fie atent... altfel i s-ar putea întâmpla și lui ceva asemănător.

— Madison se teme că ce este mai rău nu s-a întâmplat încă. Mi-aș dori să o pot ajuta.

— Este mult mai ușor să rezolvi o crimă decât să previi una, remarcă Victoria, având o presimțire rea.

— Dacă aş fi în locul lui Madison, aş fi tentată să angajez un bătauş să-l aranjeze pe Rex, spuse Elaine.

Victoria tăcu un moment.

— Din experienţa mea, este imposibil să plantezi în mintea cuiva sămânţa crimei, dacă solul nu este deja fertil, spuse ea, simţind un frison. Dacă Madison nu găseşte o modalitate de a-i ţine pe cei doi fraţi la distanţă, următoarea confruntare dintre ei se va dovedi aproape sigur fatală...

CAPITOLUL 13

Era noaptea balului anual de safir al Rogers Enterprises și Madison stătea pe bancheta din spate a limuzinei, în drum spre casă, pe străzile din Manhattan. Bucuria adusă de succesul străngerii de fonduri era umbrită de necazurile personale. Avea numai presimțiri rele.

„Gregory a plecat de la petrecere cu mai mult de o oră în urmă, se gândea ea. Mi-ar fi plăcut să-mi spună unde merge. Mi-a promis că nu se va mai apropia de Rex, dar mă tem să mă și gândesc la ce s-ar putea întâmpla dacă o face”.

Madison credea că soțul ei este în general un om cumsecade, dar acțiunile lui recente o obligaseră să-i reevalueze caracterul, de vreme ce nu avusese nicio mustrare de conștiință când defectase mașina lui Rex. Indiferent cât de mult sau cât de des încercase ea să se apropie de Gregory, el nu putuse să înțeleagă de ce supărarea ei pe el nu înceta.

Când se gândea la cumnatul ei, simțea o ură grozavă și frică de ce ar putea face pentru a distruge fericirea ei cu Gregory. Familia ei o înfuriase prin insistența de a divorța, dar făcuse un jurământ în fața lui Dumnezeu să rămână lângă el și să-l protejeze. Cei din familia ei erau mai săraci sufletește decât ea, pentru că nu cunoscuseră niciodată o iubire la fel de puternică ca a lor. Madison nu își punea problema dacă marele conflict dintre cei doi frați se va intensifica, ci cât de curând se va întâmpla ca unul dintre ei să-l ucidă pe celălalt.

Trei sferturi de oră mai târziu, limuzina trase în fața vilei din Morgan Bay și șoferul îi deschise portiera lui Madison.

— Noapte bună, doamnă Fifield.

— Noapte bună, Tony.

„Probabil că Gregory a venit acasă mai devreme pentru că era obosit”, se gândi Madison, încercând să nu se mai îngrijoreze, gândind logic.

Descuie ușa și intră în casă. Personalul de serviciu primise liber în această noapte.

„Nu m-ar mira să-l găsesc dormind...”

Se opri uimită. Făcu ochii mari de spaimă când văzu ornamentele sparte și dezordinea generală. Cineva distrusese holul de la intrare.

O vază chinezească zbură prin aer, foarte aproape de capul lui Madison, și se zdrobi de podea, lângă picioarele ei. Uluită, se întoarse înspre direcția de unde venise vaza.

Gregory și Rex își cărau pumni și picioare pe podeaua de la primul etaj. O masă era cu picioarele-n sus. Unul dintre tablouri fusese smuls de pe perete. În mod clar, intenționau să se omoare în bătaie.

Madison trebuia să îi oprească. Să cheme poliția... dar până veneau polițiștii, ea urma fie să rămână văduvă, fie căsătorită cu un ucigaș.

— Tony!

Un țipăt nebun după ajutor îl aduse pe șofer în goană.

— Ce este, doamnă Fifield?

— Adu-l pe Bruno, spuse ea. Eu voi suna la poliție.

Bruno era grădinarul-șef și locuia nu departe, într-o căsuță pe proprietatea ei. Tony aruncă o privire spre Gregory și Rex, apoi, dându-și seama că este urgent, o luă la fugă să-l aducă pe Bruno.

Madison apucă receptorul. Telefonul nu avea ton. În timp ce distruseseră holul, unul dintre frați smulsese firele acestuia.

Pe neașteptate, Rex se aruncă asupra lui Gregory, care stătea în capul scării. Pierzându-și echilibrul, se clătină și căzu pe spate, trăgându-l pe Rex după el pe scări.

Madison scoase un țipăt puternic în momentul acela.

Gregory se opri la jumătatea scărilor, agățându-se de balustradă. Rex se rostogoli peste el și căzu pe podeaua de la baza scărilor. Cei doi frați erau tăiați, sângerau și șchiopătau, epuizați.

— Rex, nu ai dreptul să vii aici! strigă Madison.

Se ridică într-un cot, dar lupta îl secase de puteri. Respira cu greutate.

— Greg m-a invitat. Mi-a spus că vrea să ne împăcăm.

— Minți, îngăimă Gregory. Tu ești cel care a propus să ne întâlnim aici, când nu e nimeni acasă, ca să ne putem rezolva neînțelegerile.

— Cine a început bătaia? întrebă Madison.

— Rex!

— Gregory!

— Mincinosule...

— Tăceți din gură, amândoi! strigă Madison.

Afară se auzeau pași alergând. Tony și Bruno năvăliră în holul de la intrare.

Madison era furioasă.

— Rex, vreau să ieși din viețile noastre! spuse ea. Am de gând să merg cât de departe trebuie pentru a scăpa de tine.

Rex se holbă la ea.

— Din punct de vedere social, sunt o pacoste pentru tine, pentru că am fost în închisoare șase luni, acuzat că am condus sub influența alcoolului.

— Ești o pacoste și mai mare, din punct de vedere social, pentru tine

însuși, ripostă Madison.

El spuse cu amărăciune:

— Ai făcut tot ce-ai putut să te bagi între mine și Gregory.

— Lui Gregory îi este mai bine fără tine.

Întorcându-se spre Tony și Bruno, Rex zise:

— Madison spune că este pregătită să facă tot ce este necesar ca să scape de mine o dată pentru totdeauna.

Cei doi angajați erau uluiți de cele ce auzeau.

Dându-și seama că era o capcană, Madison spuse tăios:

— Îmi răstălmăcește cuvintele cu bună știință.

— Te-am subestimat, Madison, pufni Rex. L-ai pus pe Greg să mă facă să vin aici noaptea, ca să îi poți aduce pe cei doi bătauși ai tăi să mă aranjeze. Privirile lui îi indicau pe Tony și pe Bruno. Ce te costă să-l îngropi pe cumnatul nedorit în niște ciment proaspăt?

Bruno văzu că telefonul era deconectat și își scoase mobilul din buzunar.

— Doamnă Fifield, vreți să chem eu poliția? Întrebă el.

— O voi chema chiar eu, spuse ea, luând mobilul și formând 911. Apelă și așteptă.

— Nu vreau să fie implicată poliția. Închide telefonul!

Madison era șocată de concizia comenzii date de Gregory.

Se uită în ochii lui, uluită de expresia imperturbabilă de pe fața lui.

„Ce se întâmplă aici? se întrebă ea. Trebuie că Gregory m-a mințit, altfel nu ar fi obiectat la intenția mea de a chema ajutor”.

De altfel, știa că poliția ar crede ce spune ea, dar pe Gregory îl vor crede? Dar dacă Rex încerca să-i implice pe Tony și pe Bruno? Ar putea spune că ei l-au ajutat pe Gregory să-l bată, la ordinele ei. Avocații lui Rex au deja dovada că îl amenințase că-și va pune bătaușii să-l zdrobească în bătaie. Rex era un mincinos convingător. Este chiar posibil ca poliția să-l creadă pe el. Tony și Bruno erau amândoi oameni căsătoriți, cu familii. Erau angajați loiali și nu putea risca să li se întocmească dosar penal sau să fie trimiși la închisoare, fără să fie vinovați de ceva. Nu, nu trebuie să sufere niște oameni nevinovați...

Madison auzi operatorul întrebând ce serviciu de urgență dorește. Își ceru scuze și închise telefonul.

Madison luă o bancnotă de o sută de dolari din geantă și îi puse în mână lui Tony.

— Cheamă un taxi și trimite-l pe Rex de aici. Nu-l mai vreau pe parazitul ăsta în casa mea, niciun minut în plus!

Tony și Bruno îl ridicară pe Rex, dar momentul de triumf al lui Madison a fost scurt.

Rex spuse cu un rânjel:

— Greg, de ce nu-i dai lui Madison înregistrarea video pe care ți-am adus-o?

Cei doi angajați îl luară pe Rex pe sus și îl scoaseră din casă.

Zăpăcită, Madison se întoarse spre Gregory.

— Rex spune că ai o aventură.

Madison fu prinsă pe picior greșit de suspiciunea și ostilitatea din ochii lui Gregory.

— Să nu mai crezi nicio vorbă din ce spune el, spuse ea tăios. Minte...

— Atunci, cum explici asta?

Gregory se duse ca o furtună în living și arătă spre ecranul televizorului. În video rula o casetă. Madison se cutremură când văzu imaginile de pe ecran. Nu numai că era ea, goală și făcând dragoste cu un necunoscut, dar îi și plăcea.

— M-am luat la bătaie cu Rex pentru că nu am vrut să cred ce aveam în fața ochilor, spuse Gregory.

Madison simți cum sângele îi îngheață în vene.

— Înregistrarea a fost făcută cu ani în urmă, spuse ea. Dacă te uiți atent, vei vedea că am numai douăzeci de ani.

— Cine e acolo? Cum îl cheamă?

Madison avea gâtul uscat.

— Prima dată am lucrat în catering, la unul dintre hotelurile din New York ale tatălui meu – Caledonian. Într-o noapte, după ce s-a închis barul Dukes, am făcut dragoste cu unul dintre managerii de serviciu – un bărbat pe nume Adrian Willis.

— Te-ai mai văzut cu el, pe ascuns!

Lui Madison îi venea să izbucnească în plâns. Înțelese durerea și furia soțului ei. Era mai greu decât crezuse ea să-l convingă că spune adevărul.

— Uitasem că am fost filmați de camerele de supraveghere, strigă ea. Această casetă video are doisprezece ani. Nu l-am mai văzut pe Adrian de atunci.

În ochii lui Gregory apăru o sclipire de speranță care îi arătă lui Madison că dorea să o creadă, dar era, de asemenea, vizibil că se lupta cu povara suspiciunilor lui.

— De ce te-aș crede? Întrebă Gregory.

— Îți jur pe Dumnezeu că spun adevărul, Gregory. Vocea lui Madison era răvășită de emoție. De unde ai caseta asta dezgustătoare?

— Mi-a adus-o Rex la vilă, fiindcă s-a gândit că ar trebui să știu cu ce fel de femeie m-am căsătorit...

Madison era plină de scârbă față de Rex.

— Fratele tău încearcă să se bage între noi. Nu a uitat că tu l-ai trimis la pușcărie. Nu-ți dai seama ce încearcă să facă?

∴

Madison zăcea pe-o parte, în întuneric, neputând să adoarmă din cauza furiei și a fricii. Lacrimile i se uscaseră de mult pe obraji. Gregory luase un sedativ puternic și dormea lângă ea.

Își petrecuseră ultimele trei ore certându-se. Se simțea epuizată emoțional și obosită decât încercase să-l convingă că ea i-a fost... îi fusese întotdeauna... o soție credincioasă. În cele din urmă, spusese că o crede, dar Madison văzuse îndoiala din ochii lui. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească o modalitate de a-l convinge că Adrian Willis aparținea trecutului, altfel suspiciunile și gelozia le vor sfâșia căsnicia până la despărțire.

Înainte ca Gregory să adoarmă, îl implorase să stea departe de Rex, dar răspunsul lui o paralizase.

„Am fost prea îngăduitor cu el. Data viitoare, când îmi mai iese în cale, am de gând să-i tai beregata...”

Madison distrusese caseta înainte de a se băga în pat, dar acest lucru nu-i diminuase în niciun fel dezgustul și ura față de Rex. I-ar da ce merită dacă ar angaja niște oameni care să-l bată măr și să-l îngroape în ciment.

Singură, în întuneric, se certa, zicându-și în gând: „Nu-mi vine să cred că mi-a trecut prin minte așa ceva... trebuie să fiu cu băgare de seamă, altfel o să devin la fel de inumană ca Rex... îmi doresc să fi fost unchiul Badger aici, cu mine, acum. Nu mai e mult până când se întoarce din vacanța în Bahamas – numai două săptămâni. Între timp, trebuie să sper că Gregory și Rex vor sta departe unul de celălalt...”

∴

O săptămână mai târziu, Madison privea tandru o fotografie înrămată a lui Gregory, de pe biroul ei de la serviciu, și se gândea: „Planul meu de a-l păcăli pe Rex este pentru proști. Este pe cât de sclipitor, pe atât de îndrăzneț”.

În ultimul timp se simțise hăituită, neliniștită și înfricoșată, iar acum era din nou entuziasată. Apăsă pe butonul telefonului interior.

— Jacqui, trebuie să vorbesc cu Paul Bartholomew. Te rog, sună la biroul lui.

— Da, doamnă Rogers, răspunse asistenta ei personală.

Câteva minute mai târziu, vocea avocatului se auzi pe fir:

— Madison, ce plăcere să te aud...

— Paul, am nevoie de tine pentru niște documente. Le vreau gata de semnătură la ora patru, în după-amiaza asta.

Paul Bartholomew ascultă amuzat instrucțiunile ei. Când puse telefonul în

furcă, își scutură capul uimit. „Nu pot crede că Madison Rogers îmi cere să fac asta, gândi el. Este nebunie curată, și totuși, e la fel de întreagă la minte ca și mine... familia ei va fi furioasă când va afla ce a făcut...”

CAPITOLUL 14

Când Badger se întoarse din Bahamas, o săptămână mai târziu, fu șocat și îngrozit de planul lui Madison. O înfruntă, după cină, la vila din Morgan Bay.

— Ce-i cu chestia pe care am auzit-o despre Gregory și Rex, care s-au bătut în noaptea balului de safir? Întrebă el.

Madison roși.

— Cred că ai vorbit cu Tyler și cu Charlene. Gregory a plecat mai devreme de la petrecere și s-a întors la vilă. Rex l-a provocat să se ia la bătaie, după ce i-a arătat o casetă video cu mine și cu un alt bărbat, într-o situație compromițătoare.

— Ar fi trebuit să chemi poliția. Lui Badger îi părea rău că fusese plecat în acea vacanță atât de necesară. Cu puțin noroc, ar putea să-i dea acestui blestemat de Rex o lecție pe care să nu o uite niciodată.

— Mersul la poliție implica prea multe soluții posibile, spuse Madison iritată. N-ar fi fost decât cuvântul lui Gregory împotriva cuvântului lui Rex, ei fiind cei care începuseră bătaia. Avocații lui Rex știu că l-am amenințat că voi pune pe cineva să-l bată zdravăn. Ar fi fost de departe prea riscant... o prea mare mizerie.

— Cum a pus Rex mâna pe casetă?

Lui Madison îi fu greu să suporte privirea lui Badger.

— Un angajat pe nume Adrian Willis m-a sedus într-o noapte, la sfârșitul zilei de lucru, la Hotel Caledonia, spuse ea. Am uitat că fuseserăm filmați de camerele de supraveghere. Când Adrian Willis a demisionat, agenții de securitate i-au dat o copie a casetei video, drept cadou de despărțire.

Badger își frecă lobul urechii.

— Tatăl tău îți spunea mereu să nu te împrietenești niciodată cu angajații.

— Cu o lună în urmă, Adrian Willis s-a angajat pe șantierul de la Kettering Harbor. Îi tremura vocea și îi luă puțin să se adune și să continue să povestească. Cei doi, el și Rex, s-au împrietenit. Se pare că, într-o noapte, au băut împreună într-un restaurant local. Adrian Willis l-a invitat în apartamentul lui și i-a arătat caseta. Trebuie că Rex a furat-o. Oricum, i-a arătat-o lui Gregory. Chiar că îl urăsc pe Rex pentru asta, adăugă ea cu un acces de furie. Gregory a crezut că nu i-am fost credincioasă. Am avut cea mai urâtă ceartă. Prima din altele câteva, de fapt.

Badger lăsa capul în jos.

— Cred și eu că v-ați certat.

— Rex m-a sunat în dimineața de după balul de safir și mi-a spus că zilele lui Gregory sunt numărate. Am angajat imediat un detectiv particular să ia urma lui Adrian Willis. Detectivul l-a adus aici, la vilă. Adrian Willis s-a schimbat mult de când l-am văzut eu ultima oară. Cândva un bărbat încrezător și prezentabil, acum este chel, de vârstă mijlocie. Gregory și-a dat seama imediat că greșise acuzându-mă că-l înșelasem.

Badger dădu din cap cu dezgust.

— Rex a făcut un lucru de o cruzime teribilă.

Madison scăpă un suspin înăbușit.

— După ce și-a cerut scuze că s-a îndoit de mine, Gregory a ieșit ca o furtună din vilă, jurând că-i va rupe gâtul lui Rex. L-am pus pe Tyler împreună cu vreo doi servitori să-l urmărească. Nu a ajuns prea departe cu mașina, pentru că, mai devreme, avusesem grijă să-i golesc rezervorul.

Badger pufni în râs.

— Când vei admite că ai făcut o greșeală căsătorindu-te cu Gregory?

Madison tresări.

— Amestecul răutăcios al lui Rex nu a făcut decât să întărească dragostea pe care Gregory și cu mine ne-o purtăm unul altuia.

— Căsnicia ta este un dezastru. Nu ți-a adus nimic altceva decât nefericire. Fă-ți o favoare și divorțează de Gregory.

— Am făcut un jurământ la căsătorie, să-i fiu alături indiferent ce se întâmplă.

— Ești nebună? Pe Badger îl cuprinse panica, pentru că știa cât de încăpățânată era Madison. Trebuia să găsească o cale să o facă să se răzgândească.

— Ce știi tu despre dragoste? Întrebă ea cu furie.

Echilibrul lui Badger se frânse.

— Destul cât să îmi dau seama că, atunci când ai necazuri, la mine vii pentru ajutor. Uiți cum îmi încredințai, înainte de a spune oricui altcuiva, toate secretele tale?

Badger izbucnise pe neașteptate, tremurând. Conversația la care se referea nu se putea uita vreodată. Într-o dimineață, după întoarcerea lui Madison din luna de miere, înotase până la el la iaht și-i spusese: „Am cancer cervical...” Vestea devastatoare fusese total neașteptată, o bombă într-o zi de vară, altfel destul de frumoasă. Mâna lui Badger tremura când pusese jos spatula cu care amesteca în omletă.

Scosese un sunet sfâșietor, ca al unor foaie ce elimină ultimul strop de aer. Nu mai știa de când nu mai avusesese un asemenea șoc. Fusese izbit de nedreptatea vieții – era mai bătrân decât Madison și ar fi trebuit să moară el înaintea ei. Doctorii îi spusese că mai are numai șase luni, până la un an de

trăit, dar ea insistase că erau niște nebuni și că trebuiau concediați pentru incompetență crasă.

— Nu, nu am uitat acea conversație, spuse Madison cu răceală. Știi că am adunat toată familia și le-am spus despre boala mea cât timp ai fost plecat?

Badger dădu din cap.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, în loc să ții secret atâta timp. Cel puțin, acum, ei înțeleg de ce am renunțat la pensionare și am venit să te ajut să punem la adăpost finanțele companiei. Cum a reacționat Gregory când i-ai spus că ai cancer?

Vocea lui Madison se înmuie.

— La început, a fost șocat, dar de atunci s-a purtat atât de frumos și m-a încurajat. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el.

— Cum de te-ai decis să-i spui?

— Este bine ca el să aibă ceva mai important asupra căruia să se concentreze, decât ura pentru fratele tău. Este speriat de ideea că Rex va interveni iarăși între noi. Tyler și Charlene bănuiau că ceva nu era în regulă, pentru că devenisem așa de pretențioasă cu dieta. Niciodată nu s-au gândit însă să fie ceva așa de grav. Le-am spus că am consultat un naturist chinez care mi-a prescris cele mai bune remedii. Sunt hotărâtă să înving această boală și să-mi revin complet.

Ochii lui Badger se umeziră.

— Tyler și Charlene te iubesc mai mult decât îți dai tu seama.

Acum îi părea rău pentru toate ocaziile în care o tachinase, pe când era copilă, întrebând-o: „Ce face mica Madison?” Andrew Rogers crezuse că copiii trebuie văzuți, nu și ascuțiți. Ar fi ajutat-o mult dacă el ar fi fost mai deschis în a-i arăta afecțiune. Ea se deschisese prea mult față de el, în căutarea aprobării faptelor ei și a iubirii. Dacă nu și-ar fi neglijat sănătatea și s-ar fi dus regulat la doctor, ar fi putut să primească mai devreme diagnosticul și să urmeze un tratament care să oprească cancerul să se răspândească în tot corpul. Madison oftă.

— Tyler pare că nu mai are resentimente față de mine. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru asta, dar este evident, după aluziile pe care continuă să le scape, că încă se gândește că ar fi bine să-l las pe el la conducerea companiei.

— Nu va dura mult până când o va prelua.

Vocea lui Madison deveni ascuțită.

— Nu! Refuz să-i dau frâiele lui Tyler... nu după toate insultele pe care le-am îndurat de la el după ce a murit tata! Nu am uitat sfatul pe care mi l-a dat Rogers în scrisoare. El s-a opus ideii ca Tyler să preia compania, și pe bună dreptate. În el nu poți avea încredere, pentru că este un jucător înrăit.

— Toate astea fac parte din trecutul lui Tyler, spuse Badger repede. Mai curând sau mai târziu, va trebui să ai încredere în el.

Madison continuă să îl contrazică, stăruitor:

— Charlene nu are destulă experiență în afaceri. Tu te pricepi doar la finanțe. Singura persoană din această familie cu calități de lider și capabilă să conducă imperiul tatălui meu sunt eu. Am avut multe pe cap în ultimele trei-patru luni. Moartea tatei, șocul de a descoperi că sunt singura lui moștenitoare, provocarea de a conduce Rogers Enterprises, ca să nu mai menționez aflarea veștii despre boala mea la scurt timp după căsătoria cu Gregory...

Lui Badger i se puse un nod în gât.

— Trebuia să-i fi spus lui Gregory despre boala ta înainte de căsătorie, strigă el. Avea dreptul să știe. Când vei admite că ești pe moarte?

Madison își ridică fruntea sfidător.

— Multă lume în situația mea ar fi cedat sub presiune. Câteva zile am avut dureri așa de mari, că îmi era greu să mă dau jos din pat. Contrar la tot ce crede lumea, eu știu că mă voi face bine, știu că mă voi vindeca.

Badger simțea un amestec de furie, agitație, iubire și milă.

— Nu mai gândește nimeni așa. Boala are cinci stadii: furie, negare, împăcarea cu situația, depresie și acceptare. Te-ai gândit la destinul tău?

Madison râse trist.

— Mi-ai spus cândva că destinul înseamnă caracter. Destinul meu este să extind Rogers Enterprises și să-mi formez o familie împreună cu Gregory, îndată ce voi fi mai bine. Va fi un tată minunat.

În momentul acela, Badger o privi cu tristețe.

— Ți-a intrat în cap că familia îți este potrivnică pentru că nu crezi că nu există vindecare miraculoasă. Ești sigură că încă te bazezi pe prostiile pe care ți le-a spus tămăduitorul chinez?

— Ce vrei să spui? Întrebă Madison.

Vocea lui Badger răguși de furie.

— Tyler și Charlene mi-au spus despre noul tău testament.

Madison scrâșni din dinți.

— Trebuia să-mi fi dat seama că vei aduce vorba despre asta! izbucni ea.

— Este un testament al dracului de absurd! strigă Badger. Trebuie că ți-ai pierdut mințile!

Madison îi aruncă acea privire cu subînțeles pe care el o văzuse atât de des în trecut, când era prea încăpățânată pentru a admite că a greșit.

— Mi-am lăsat banii într-un cont discreționar pentru Gregory și Rex, spuse ea. Venitul anual al contului le va reveni lor, pe viață. Când unul dintre ei va muri, cel care va supraviețui va pierde orice drept asupra contului.

Toate veniturile viitoare le vor reveni, în schimb, lui Tyler, lui Charlene și ție. Este în interesul lui Gregory și al lui Rex să trăiască cât de mult posibil. Moartea unuia îl lasă pe celălalt fără niciun ban.

— Ai fost o nebună că nu ai făcut o asigurare personală înainte de a te căsători!

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Dacă ai fi făcut asta, nu ai mai fi îngrijorată de viitorul lui Gregory. Acum este prea târziu pentru asigurare. Nicio companie nu te va despăgubi. Gregory ce are de spus în această chestiune?

Madison îl privi dușmănos.

— Gregory și cu mine ne iubim și asta-i tot ce contează! Avocații mei i-au trimis lui Rex o copie a testamentului, însoțită de certificatele a doi doctori. I-am comunicat clar cumnatului meu că dacă nu stă departe de această familie, îl voi scoate din testament.

— Cu noi cum rămâne? Cu familia ta? Întrebă Badger. Noi nu contăm pentru tine?

Răspunsul lui Madison fu dur și categoric.

— Fac asta pentru că îl iubesc pe Gregory. Este singura cale de a-i opri, pe el și pe Rex, să se omoare unul pe celălalt.

CAPITOLUL 15

— Fiind familia ei, aveam dreptul să știm că este pe moarte. Tyler arăta vizibil abătut. Cum a putut să țină secret față de noi ceva atât de groaznic?

Charlene tresări.

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare. Adesea am spus că Madison este prea încăpățânată chiar și când vine vorba de propriul ei confort, dar nimeni nu m-a ascultat.

Charlene era mulțumită că se dusesse regulat la doctor și că avea o sănătate excelentă. Gelozia de-o viață pe care o simțea pentru sora ei mai mare dispăruse. Cum putea continua să o urască pentru că era mai frumoasă, mai talentată și iubită, când ea era pe moarte din cauza cancerului cervical?

Tyler își lărgi nodul de la cravată.

— Când a aflat că este bolnavă?

— Cu puțin timp înainte de căsătoria cu Gregory.

— Nu pot să cred că nu ne-a spus atunci când a aflat! Și lui Gregory, de asemenea.

— Probabil i-a fost teamă că nu se va mai căsători cu ea, spuse Charlene. Singura persoană căreia i-a spus, până acum, este unchiul Badger. Avea nevoie de el să se întoarcă de la pensie și să o ajute să plătească împrumuturile la bănci ale Rogers Enterprises.

— Ziarele vorbesc despre un nou vaccin împotriva cancerului cervical, spuse Tyler.

— Pentru ca vaccinul să aibă efect, trebuie făcut înainte de apariția bolii.

— Prea târziu în cazul lui Madison, concluzionă Tyler neîndurător.

— Ea refuză să accepte că este pe moarte. Charlene dădu din cap, frustrată. A mers la un clarvăzător, cu câțiva ani în urmă, și acesta i-a spus că va avea o carieră glorioasă în domeniul financiar. A fost avertizată că va avea ceva probleme de sănătate, dar că le va depăși cu ajutorul medicinei alternative. Clarvăzătorul a adăugat că o să aibă o familie mare și că va trăi până la adânci bătrâneți.

— Clarvăzătorul a fost evident un escroc! mormăi Tyler. Trebuie să o convingem să-și schimbe testamentul, continuă el și începu să se plimbe prin încăpere.

Charlene spuse:

— Mie mi se pare că știe că e pe moarte, dar încă nu a putut admite acest

lucru. Altfel, de ce ar fi scris un testament așa bizar?

— Starea ei se înrăutățește pe zi ce trece, surioară. Oncologul i-a prescris calmante pentru a-i ușura suferința. Cancerul i-a prins acum plămânii. Știe cineva cât mai are de trăit? vorbim de săptămâni sau de zile?

Charlene întrebă:

— Este adevărat că ai vorbit cu avocații lui Madison și că aceștia spun că testamentul ei este imbatabil?

Tyler dădu din cap.

— Contul discreționar pe care l-a înființat Madison va fi controlat, după moartea ei, de avocați. Venitul anual va fi împărțit în mod egal între Gregory și Rex. Există o clauză care stabilește că, atunci când unul dintre frați va muri, toate veniturile rezultate din cont trec în mod automat la noi. Fratele supraviețuitor rămâne fără un cent.

— Noi suntem familia ei, spuse Charlene. Cum ne poate face una ca asta?

Tyler clătină din cap cu regret.

— Nu trebuia să-i facem viața așa de amară după moartea tatei.

— Dacă nu-și schimbă testamentul, e posibil să nu mai vedem vreun cent. Sau am putea aștepta ani mulți până să ajungă banii la noi. Vocea lui Tyler era plină de furie. Pentru a-și primi venitul anual de la contul discreționar, cei doi frați trebuie să trăiască cât de mult posibil. Gândul că toată averea familiei noastre merge la ei mă îmbolnăvește. Când unul dintre ei va muri, este posibil ca toți banii să fi fost cheltuiți și să nu ne mai revină nimic.

— Gregory are treizeci și nouă de ani și Rex patruzeci și unu, spuse Charlene, cu un tremur. Au viața înainte. Ce se va întâmpla cu noi, între timp?

∴

În următoarele trei săptămâni, îngrijorarea lui Tyler în ceea ce privea sănătatea lui Madison continuă să crească. În dorința ei de a perpetua memoria tatălui lor și de a mări popularitatea lanțului de hoteluri Rogers în America și în Canada, Madison deveni un și mai mare monstru al controlului și, făcând astfel, îi șocă pe toți cu transformarea ei.

Tyler spera că Madison va fi impresionată când va vedea cea mai recentă situație a profitului. Se gândea să i-o dea și să abordeze încă o dată subiectul testamentului, când secretara îl informă prin interfon că, în anticameră, sunt doi bărbați care vor să-l vadă, în numele lui Terry Douglas, un fost asociat.

Tyler se încruntă... numele nu-i spunea nimic. În mod evident, Terry Douglas trebuia să fie cineva cu care făcuse afaceri de scurtă durată, cu destul de mult timp în urmă.

— Le pot acorda zece minute. Invită-i înăuntru.

Doi bărbați în costume la două rânduri de nasturi intrară în birou. Tyler

era convins că nu-i mai văzuse niciodată în viața lui.

Bărbatul slab, cu un zâmbet plat începu să vorbească pe un ton cordial, cu accent londonez.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, domnule Rogers. Sunt Phil Summers și acesta este Dave Madden, arătând spre tovarășul său solid, cu părul tuns scurt. Lucrăm pentru un domn pe nume Terry Douglas.

Tyler ridică din sprâncene și repetă:

— Terry Douglas? Numele îmi sună cunoscut, dar nu-mi pot aminti unde...

— Ați putea să vă concentrați asupra vizitei de la Londra. V-ați cunoscut în urmă cu 18 luni la clubul lui de jocuri din Mayfair.

Fața lui Tyler se luminează.

— Băusem mult în seara aceea, mărturisi el. Amintirile îmi sunt puțin neclare. Parcă îmi aduc aminte că am rămas cu numai 100 de lire sterline. Terry m-a scos din încurcătură.

— Ți-a dat o chitanță pentru 100.000 de lire sterline. Ne-a rugat să-ți aducem discret aminte de asta. Recunoști?

Phil Summers îi arată polița.

Pe Tyler îl trecu un frison... scrisul era incontestabil al lui.

— Domnilor, voi fi cinstit cu dumneavoastră. Uitasem povestea. Voi răscumpăra polița.

Dave Madden vorbi pe un ton amenințător:

— Asta ne face sarcina mult mai ușoară.

— I-am fost recunoscător lui Terry că m-a ajutat atunci. Cât de repede vrea banii înapoi?

— Plus dobânda, replică Dave Madden. Trebuie, de asemenea, să suporti cheltuielile pe care le-am făcut pentru a te găsi. Ne datorezi 187 864 lire sterline. O jumătate de milion de dolari americani.

— O jumătate de milion de dolari? Lui Tyler îi trebui ceva timp pentru a-și recăpăta suflul. Domnilor, voi strânge banii cât mai repede posibil. Dar, între timp...

Phil Summers îl întrerupse.

— Vrem să te ajutăm ca totul să fie cât mai ușor posibil pentru tine. De aceea, ai timp până luni, la patru după-amiază, să ne dai toată suma, cash.

— Până luni mai sunt doar trei zile. Aș avea nevoie de mai mult timp...

— Domnul Douglas a întâmpinat multe probleme până te-a găsit, spuse Dave Madden. Nu i-ar plăcea să audă că ți s-a întâmplat ceva.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă Tyler.

— Cu mult timp în urmă, un prieten de-al nostru a fost aproape pus la pământ de o limuzină, în Londra.

Tyler înghiți în sec. „Hristoase, aproape am fost ucis de o limuzină pe când traversam o stradă în Londra. S-a întâmplat exact după ce am aflat vestea morții tatei. Am presupus că a fost vina mea, pentru că nu m-am uitat pe unde merg”.

Brusc, Tyler simți că se enervează.

— Voi găsi o cale să fac rost de bani. Vă rog, spuneți-i lui Terry...

Phil Summers zâmbi.

— Dacă-l neglijezi iar pe șeful nostru, următoarea întâlnire nu va mai fi la fel de cordială.

După ce plecară cei doi, Tyler blestemă datoriile făcute la jocuri. Ritmul alimentării cardului lui de credit era mic tot timpul. Sună mai mulți prieteni care-i datorau câte ceva. Niciunul nu era în stare să-l ajute. Știa o singură persoană care îl putea scoate din necaz.

Își spuse nervos: „Am trei zile la dispoziție să adun o jumătate de milion de dolari pentru a-mi plăti datoria. Este imperativ să câștig încrederea lui Madison în această săptămână. Dacă ea nu-mi dă banii, gorilele lui Terry Douglas mă vor uide”.

CAPITOLUL 16

Tyler zbură spre Prospect Island, sâmbătă, pentru a se asigura că face rost de jumătatea de milion de dolari de care avea nevoie pentru a-i plăti pe oamenii lui Terry Douglas.

Charlene îi luase pe toți prin surprindere, invitându-l pe Ian Lazenby în weekend, la reședința din South Island a familiei. De când Madison îi vânduse două hoteluri mai mici ale Rogers Enterprises, pentru a putea plăti împrumuturile făcute la bănci, Ian Lazenby o tot urmărea pe Charlene, îi făcea cadouri și o lingusea. Instinctiv, familia nu avea încredere în el: tatăl lui Ian, Cecil Lazenby, avea reputația de om fără maniere în afaceri și Tyler bănuia că nici Ian nu era altfel.

„Ian arată ca unul dintre ucigașii plătiți ai Lucreției Borgia, gândea Tyler cu dezgust. Ce Dumnezeu vede Charlene la el?”

∴

În timpul cinei, Ian Lazenby se uita admirativ în jurul mesei, la familia lui Charlene, și se întreba cum vor reacționa la anunțul logodnei lui cu Charlene. Ea era tot ce-și dorea el de la o femeie. Nu era numai o blondă fabuloasă, ci era, de asemenea, caldă, iubitoare și atentă. Aveau multe hobby-uri în comun, inclusiv cel pentru balet, operă și pictură. Era nerăbdător ca familia lui Charlene să-l aprobe. Se simțea foarte singur înainte să o întâlnească pe ea.

Un bărbat cu fața numai piele și os, spre cincizeci de ani, cu părul și ochii negri. Gesturile lui Ian Lazenby erau rafinate și vorbea într-un fel urban, relaxat. Cu cunoștințele lui largi, care acopereau o varietate de subiecte, atrăsese atenția și respectul familiei lui Charlene în timpul mesei. Tânăra, care era încântată de impresia favorabilă pe care o făcea, îi strânse încurajator mâna pe sub masă. Pentru că era încordat, ulcerul începu să îl supere și nu putu bea din excelentul Chateau d'Yquem 1911 care fusese servit la masă. Voia ca familia ei să-l placă și să fie de acord cu căsătoria lor.

Ian îi spuse lui Madison cu sinceritate:

— Este un privilegiu să fiu invitat la frumoasa dumneavoastră reședință de pe insulă.

— Casa a fost construită de tatăl meu, răspunse cu grație Madison. Andrew Rogers nu a trăit să o vadă terminată.

— Moartea tatei a venit ca o lovitură teribilă pentru noi toți, suspină Charlene, atingând fața de masă cu una dintre unghiile ei false și luând o

atitudine tragică.

— Trebuie că-i simțiți foarte tare lipsa, spuse el cu blândețe. Ce-ar fi să mergem împreună să navigăm?

— Ar fi minunat, ciripi Charlene.

Badger îl întrebă pe Ian:

— Ce planuri aveți?

— Mă gândeam să-mi iau o vacanță – posibil, undeva în Caraibe, spuse Ian, schimbând priviri cu Charlene.

— O lună de miere vreți să spuneți? continuă Badger. Puteau pretinde că nu l-au auzit; însă un efect neplăcut al surzeniei din ce în ce mai profunde era că Badger vorbea foarte tare. Charlene, văd un inel consistent pe degetul tău.

— Este un diamant, spuse ea, prefăcându-se că-l iartă pe unchiul ei, care stricase surpriza anunțului important pe care voia să-l facă. Madison, unchiul Badger a ghicit ce secret avem eu și Ian. M-a cerut în căsătorie și am spus da.

Ian o privi tandru pe Charlene. Aștepta cu nerăbdare să-i cunoască familia, odată ce se vor căsători. Madison îl impresionase cu charisma și inteligența ei; respecta priceperea la afaceri și atitudinea perspicace a lui Badger; de asemenea, invidia felul în care arăta Tyler, bucurându-se, în același timp, de compania lui.

— Ian și cu mine vrem ca voi toți să știți că suntem cu adevărat îndrăgostiți unul de celălalt și niciodată nu am fost mai fericiți, spuse Charlene emoționată.

Toți se uitau la Madison, așteptând ca ea să dea răspunsul potrivit. Anunțul cuplului fusese o surpriză pentru ea, dar, în același timp, erau vești bune.

— Felicitări, spuse ea zâmbind. Familia noastră este încântată pentru voi amândoi.

Tyler se afla într-o stare de disperare extremă, când se confruntă cu sora lui, înainte de a merge la culcare.

— Madison, am nevoie de ajutorul tău într-o problemă. Este urgent să adun o jumătate de milion de dolari. Trebuie să plătesc o datorie la un om de afaceri pe nume Terry Douglas.

— De unde să știu că nu ai inventat povestea asta?

Tyler făcu ochii mari, șocat.

— De ce aș inventa o asemenea poveste?

Madison i-o reteză:

— Este evident că încă mă invidiezi că am moștenit Rogers Enterprises. Mai știu, de asemenea, că în timp ce eram plecată în luna de miere, tu și fosta

ta soție Victoria v-ați întâlnit pe ascuns.

— Este o acuzație indecentă. Vreau să știu cine...

— Să nu mă minți, Tyler, izbucni Madison nerăbdătoare.

— Am nevoie disperată de ajutor, imploră Tyler. Trebuie să strâng până luni banii. Oamenii ăștia mă vor uide dacă nu le plătesc.

— Nu am ce altceva să-ți mai spun.

Tyler o fixă pe Madison cuprins de panică, în vreme ce ea ieșea din bibliotecă. „Trebuie să găsesc o cale s-o conving că spun adevărul. Altfel, sunt un om mort”.

∴

Starea de spirit capricioasă îi trecuse lui Madison, când se trezi dimineața următoare. În ciuda modului prietenos, păru curios de detașată de ceilalți în timpul micului dejun.

O urmări pe Charlene oferindu-i, cu dragoste, lui Ian Lazenby tot ce avea nevoie – îi dădu laptele, îi puse căpșuni în cereale și le presără cu zahăr. Felul lui de a se comporta era un pic cam pompos, pentru că se bucura de noul lui statut de logodnic al lui Charlene.

Madison era bucuroasă că ea și sora ei reușiseră să dea deoparte disensiunile dintre ele și să devină prietene. Charlene avusese o copilărie dificilă, iar ea și Ian meritau să fie fericiți împreună. Cuplul aștepta cu nerăbdare să aibă copii, după căsătorie. Dată fiind loialitatea surorii ei față de memoria mamei lor, nu exista nicio îndoială în mintea lui Madison că Charlene nu va fi o mamă minunată.

Aruncând o privire spre ceasul de la mână, Madison decise să se bucure la maximum de vremea frumoasă de vară. Departe de New York și de problemele de la Rogers Enterprises, Badger își petrecea fiecare weekend relaxându-se pe *Guiding Light*. Își făcuse obiceiul să-și ia provizii de la Prospect Resort din North Island, între orele 10 și 11, în fiecare dimineață; îl va mai găsi, dacă nu înoată spre iahtul lui înainte de asta.

Ieșind din starea meditativă, îi spuse lui Ian:

— Eu mă duc să înot puțin. N-ai vrea să mă însoțești?

Mobilul lui Ian începu să sune. Convorbirea dură cam un minut, apoi Ian se întoarse spre Madison și îi spuse cu regret:

— A intervenit ceva important. Trebuie să plec la Kettering Harbor...

∴

Puțin mai târziu, Tyler o urmări pe Madison pe cărarea spre plajă. Arăta complet distrus.

— Madison, sunt disperat. Dacă nu le dau banii ucigașilor plătiți ai lui Terry Douglas, nu vei mai avea frate mult timp.

Madison se uită la el și se gândi: „Am primit în ultimii 32 de ani mai mult

decât au alții într-o viață. Am primit atâta iubire de la familia mea. A fost greșit din partea mea să-l supăr pe Tyler”.

— Când te-am mai lăsat eu baltă? șopti ea.

Tyler se uită uluit la ea.

— Îmi spui că, în cele din urmă, mă vei ajuta?

— Bineînțeles. Îmi pare rău că ne-am certat.

După ce făcu pace cu fratele ei, Madison înotă în larg.

Tyler lovi aerul cu pumnul și scoase un strigăt de fericire: „Îți mulțumesc, surioară, nu știi ce fericit m-ai făcut!”

Era o zi frumoasă de vară, care nu dădea niciun semn despre lanțul dramatic de evenimente ce urmau să se petreacă.

Badger se trezi dintr-un somn liniștit și se uită la ceasul de pe peretele cabinei. Era un pic după ora 11 dimineața. Dormise mai mult și nu se dusese, ca de obicei, pe țărm, să-și ia laptele și ziarele. Madison avea obiceiul să vină la bord să bea cu el o ceașcă de ceai, în jurul orei 11, în fiecare dimineață. Aștepta cu nerăbdare să o vadă, pentru că stătuse îndelung de vorbă cu ea seara trecută și, în cele din urmă, fusese de acord să facă ceea ce-i cerea familia de multă vreme și să-și schimbe testamentul.

Badger puse un CD și dădu sunetul la maximum, ca să audă bine. Se duse pe punte, ascultându-l pe Mario Lanza cântând *Ave Maria*. Aerul rece îl revigoră și o briză ușoară agită ușor marea calmă. Pentru prima dată, nu-l mai supăra nici sciatica.

„Mă simt stăpânul lumii”.

Coborî sub punte, puse ibricul pe ochiul aragazului și își aprinse pipa.

O văzu pe Madison prin hublou înotând spre iaht. Prepară ceaiul și urcă înapoi pe punte.

De pe țărm, câteva persoane, inclusiv Tyler și Charlene, îi făceau gesturi disperate. Se uită în direcția lui Madison și euforia lui se evaporă.

— Oh, Doamne, un rechin. Madison este în pericol.

Ea se afla la 30 de metri de iaht și coada rechinului luneca prin apă, apropiindu-se de ea din spate. Badger scăpă ceștile din metal emailat, opărindu-și mâinile.

Brusc, se simțea ca și cum ar fi în Vietnam, tremura incontrollabil și sudoarea îi curgea peste sprâncene.

Harponul zăcea pe punte pentru a fi curățat. Îl apucă, dar, în grabă, se prinse în plasa de pescuit. Se răsuci și îl scăpă din mână. Căzu cu capul înainte peste parapetul iahtului, pierzând harponul în apele întunecate.

Inima îi bubuia și simțea că parcă lumea se întorsese cu susul în jos. Privea cuprins de groază și scoase un strigăt sălbatic, gutural, care îi congestionă fața și parcă îi înnodă corzile vocale.

„Oh, Doamne, nu, nu, nu...! Este prea târziu... este prea mult sânge...”

Apoi, când șocul se estompase și încercă să-și dea seama de tragedia zilei, își aminti de costumul de baie roșu al lui Madison și cum apa se umpluse de sânge. Și, încă și mai rău, de titlurile care au urmat în ziare:

MADISON ROGERS UCISĂ DE UN RECHIN:

ÎNCERCAREA CURAJOASĂ A UNCHIULUI EI DE A O SALVA.

AMERICA ÎȘI PLÂNGE FATA DE AUR.

∴

Imaginile acelei zile teribile se derulau arzătoare în amintirea lui, încontinuu...

Atmosfera din casa de deasupra micului golf a fost, în acea noapte, încărcată de durere și tensiune.

Măinile lui Badger tremurau atât de puternic, încât abia mai ținea sticla de gin când își umplea din nou paharul.

— Când am urcat din nou pe punte, Madison era deja în pericol...

Tyler avea fața întunecată.

— A fost așa de neașteptat, de brusc... Charlene și cu mine i-am strigat să se întoarcă la țarm, dar nu ne-a auzit...

— Nu-mi voi ierta niciodată că am îndemnat-o să se ducă să înoate, spuse Charlene, ștergându-și lacrimile de pe obraji. Nu merita să moară așa... Am fost așa de rea cu ea când eram copii... Nu e de mirare că tata a preferat-o pe ea și nu pe mine. Mi-aș dori să pot să iau totul de la început. Madison nu va ști niciodată cât de rău îmi pare și cât de mult mi-a păsat...

Vestea despre atacul rechinului se răspândise pe Prospect Island și ajunsese pe țărm imediat. Poliția din Kettering Harbor și garda de coastă fuseseră alertate, plajele închise și lumea se speriasse, stând departe de apă. Pe North Island, echipa de securitate de la Prospect Resort își intensificase supravegherea și îi ținea la distanță pe vizitatorii nedorți, în vreme ce proprietarii din South Island, ca răspuns la solicitarea administratorului, își părăsiseră casele de vară și reveniseră pe uscat, ca semn de respect pentru familia Rogers.

— Moartea lui Madison ne lasă într-o situație groaznică, spuse Tyler, mergând de colo colo. Venitul anual de la contul discreționar merge la cei doi frați. Noi nu avem acces la bani, decât dacă moare unul dintre ei sau amândoi.

— Numai unul dintre frați trebuie să moară, spuse Badger, uitându-se intens la Tyler. Fratele supraviețuitor nu va mai primi un cent și banii vor ajunge la noi.

— Cum vă puteți gândi la bani în asemenea momente? izbucni din nou în lacrimi Charlene.

Tyler își bău paharul cu scotch și zise în sinea lui: „Nu voi uita niciodată evenimentele din ziua de 30 august. Moartea lui Madison înseamnă că nu voi putea să plătesc polița până luni la ora patru după-masă. Nu-mi imaginez că Gregory sau Rex îmi vor împrumuta acești bani. Nu vreau să mor. Ce dracu' mă fac?”

Mai târziu în acea noapte, Tyler plecă de pe South Island, fără să spună cuiva unde se duce.

CAPITOLUL 17

Era ora 3.50 după-amiază, luni 31 august, și Tyler se afla în biroul lui de la Rogers Enterprises. Avea lângă el o servietă în care era o jumătate de milion de dolari.

„Oamenii lui Terry Douglas vor fi aici în zece minute. Odată ce le voi da banii, viața mea nu va mai fi în pericol”.

Ultimele 24 de ore fuseseră cele mai grele din viața lui Tyler. Își petrecuse cea mai mare parte a nopții la vila de la Morgan Bay, din New York.

Planul lui fusese să găsească parola lui Madison pentru contul de internet banking și să transfere o jumătate de milion de dolari în contul lui; dar, în ciuda faptului că scotocise prin hârtiile personale ale lui Madison, nu putuse găsi parola. Numeroasele încercări de a o ghici eșuaseră. Conștient de soarta ce-l aștepta, concepușe diverse scenarii despre moartea lui în mâinile ucigașilor plătiți de Terry Douglas. Se simțea epuizat.

Obosit și înfrânt, Tyler încă stătea în fața calculatorului, în dimineața aceea, uitându-se mut la ecran, când începu să-i sune mobilul. Cineva de la bancă îl contactase pentru a-i spune că Madison transferase o jumătate de milion de dolari în contul lui, cu puțin înainte să moară. Doriți să faceți un depozit, domnule Rogers?

Înțepenit pe scaun, ca și cum l-ar fi străpuns un șoc electric, Tyler răspunsese:

— Vreau banii cash, la ora două, în după-amiaza aceasta.

Oricine altcineva ar fi avut nevoie de mai mult timp pentru a conștientiza ceea ce i se spusese, dar el pusese rapid stăpânire pe situație și emoțiile lui trecuseră de la disperare la ușurare, în interval de câteva secunde.

Recunoștința pe care Tyler o simțea față de Madison era imposibil de exprimat în cuvinte. Gândurile lui pătrunse de suferință au fost întrerupte de vocea secretarei care se auzea prin telefonul de pe birou.

— Domnule, sunt aici doi polițiști care vor să vă vadă, în legătură cu uciderea lui Rex Fifiel.

„Hristoase atotputernic! Tyler înghiți în sec. Oamenilor lui Terry Douglas nu le va plăcea asta, vor putea crede că am organizat un comitet de primire pentru ei”.

Așa cum îi ceru, secretara îi conduse pe cei doi ofițeri în biroul lui.

— Sunt detectivul Faulkner de la poliția din Kettering Harbor.

Tyler ridică privirile și văzu un bărbat care părea obosit, cu părul cărunt

și o figură posacă. Îl surprinse prin atitudinea lui de om prietenos, destul de tern, mai potrivit pentru hârțogăraie decât pentru coordonarea unei anchete privind o crimă.

— Detectiv Robinson.

Tyler îl privi și pe celălalt – un ofițer blond, înalt, care dădea impresia unui individ energic, căruia îi plăcea să termine repede treaba, cu minimum de agitație. Manierele lui pline de deferență nu reușiră să mascheze niște ochi albaștri sfredelitori.

Locotenentul Faulkner vorbea cu o voce domoală, fără grabă.

— Domnule Rogers, știu că sora dumneavoastră a fost ucisă ieri de un rechin. În mod normal, nu v-aș fi deranjat într-un asemenea moment...

— Dacă n-ar fi fost povestea asta nenorocită cu uciderea lui Rex, spuse Tyler. Am auzit vestea la radio, în dimineața aceasta. Mă voi strădui să răspund întrebărilor dumneavoastră. Dar vă previn că nu judec prea limpede în acest moment.

Locotenentul Faulkner spuse:

— Rex Fifield a tot ucis în casa lui noaptea trecută. Cineva l-a atacat cu o secure în timp ce-și făcea duș. Familia dumneavoastră era în relații bune cu el?

— Familia mea nu-l suporta pe Rex. Tyler vorbea cu un aer plin de candoare. Nu aveam nimic în comun. Era un caz tipic de săraci și bogați. Rex era gelos pe fratele lui Gregory pentru că se căsătorise cu sora mea Madison, cu toate că motivul neînțelegerilor dintre ei era cu mult mai vechi.

— Care era cauza disensiunilor? întrebă locotenentul Faulkner.

— Rex îl condamna pe Gregory pentru că-l trimisese la închisoare sub acuzarea de a fi condus sub influența alcoolului, răspunse Tyler. Într-o zi, la prânz, Gregory a încercat să facă pace cu el, împrumutându-i niște bani, dar Rex nu era pregătit să renunțe la trecut. Au ajuns la bătaie pe viață și pe moarte.

— Mi s-a spus că tatăl lor a asistat la răfuială, spuse locotenentul Faulkner. Care a fost reacția lui Joshua Fifield?

— Joshua Fifield este un om în vârstă, explică răbdător Tyler. Am avut impresia că s-a simțit jignit de comportamentul lor, dar era evident că nu avea control asupra lor. Dar povestea nu s-a terminat acolo. Cei doi frați erau ca niște elemente chimice inofensive, până când îi puneai împreună, după care luau foc și se aruncau unul la beregata celuilalt. Se certau în mod constant.

Locotenentul Faulkner spuse energic:

— O clauză din testamentul surorii dumneavoastră stipulează că atunci când fie Gregory, fie Rex moare, venitul anual de la contul discreționar care

le-a fost lăsat lor revine în mod automat la familia dumneavoastră restrânsă. De fapt, testamentul ei oferă familiei dumneavoastră un motiv excelent pentru uciderea lui Rex, domnule Rogers.

Trăsnit de dezvăluirea locotenentului Faulkner, Tyler abia își putea stăpâni furia. Asta nu numai că era o prostie, dar detectivul cu aspect neinteresant, cu adevărat sânguincios și eficient, avea priceperea de a afla adevăruri deranjante.

Tyler spuse tăios:

— Vă pot asigura că nimeni din familia mea nu este ucigaș. Madison avea intenția să facă un alt testament la întoarcerea în New York. I-a spus unchiului meu de aceste planuri în noaptea de dinaintea morții ei.

— Pe cine ar fi favorizat acest testament?

Deranjat de tonul sceptic al locotenentului Faulkner, Tyler replică:

— Pe unchiul meu, pe mine și pe sora mea. Madison urma să-l dezmoștenească pe Rex.

— Așadar, noul testament nu a fost scris și semnat?

— Nu, din păcate.

— Este posibil ca termenii testamentului în vigoare să fi grăbit uciderea lui Rex, spuse locotenentul Faulkner.

— Greșiți suspectându-mi familia de omor, spuse Tyler cu răceală. Rex i-a făcut viața fratelui său un iad. Sunt convins că Joshua Fifield și-a ucis fiul. Odată ce veți vorbi cu menajera, sunt sigur că veți înțelege motivele mele de a-l suspecta.

∴

Locotenentul Faulkner o interogase pe Janet Gilmore la casa ei din Kettering Harbor, în dimineața aceea. Era o văduvă voinică, de încredere, cu păr cărunt, care locuia într-un mic bloc de apartamente, la 15 km de casa bărbatului ucis.

— Am fost menajera lui Rex Fifield, cu jumătate de normă, timp de opt ani, spusese doamna Gilmore. Înainte de asta, i-a fost menajeră sora soțului meu defunct, Mary-Lou. Ea a cunoscut-o pe doamna Fifield înainte ca aceasta să moară. A fost o femeie așa de drăguță, devotată celor doi fii ai ei.

— Cei doi băieți se înțelegeau bine? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Rex și Gregory erau violenți, cum sunt adeseori copiii. După moartea mamei lor, Rex a avut grijă de Gregory, care suferea mult. Au fost foarte apropiați până când Gregory s-a căsătorit cu Madison Rogers. După asta, Rex a devenit gelos.

— Care este părerea dumneavoastră despre Rex?

Doamna Gilmore oftă și spuse:

— Era un pic prea sigur pe el. Lăudăros și înclinat să bea cam mult. Dar

nu sunt o femeie fără minte, așa că nu pot spune că mi-a făcut probleme reale. Gregory s-a comportat mai bine. Era mai gentleman, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Cum se împăca Rex cu tatăl lui?

— Felul în care-l trata pe bătrânul domn Fifield era dezgustător. Îi luă pensia și o cheltuia în cea mai mare parte pe alcool, în baruri.

— Ați spus deja unuia dintre oamenii mei că Rex a avut o altercație cu tatăl lui în legătură cu o secure?

Doamna Gilmore simți un frison. Era neplăcut să fie implicată într-un caz de omucidere, fie chiar și ca martor, încurajată de atitudinea prietenoasă a locotenentului, își deschise inima.

— Rex s-a supărat când a descoperit că securea lipsește din camera de lângă bucătărie. Toamna este frig aici. Rex avea obiceiul să taie lemne și să facă un mic foc în bucătărie, înainte de a lua micul dejun. L-am auzit făcându-i reproșuri tatălui său: „Hei, am găsit securea acolo unde ai ascuns-o, în garaj”.

— Care a fost răspunsul lui Joshua? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Bătrânul domn Fifield a spus că îi era frică să nu se împiedice de colțul de oțel al sobei și securea să-i crape capul. Rex a râs și a spus: „Securea stă lângă soba din bucătărie. Când nevasta lui Greg va muri de cancer, eu voi fi putred de bogat. Primul lucru pe care-l voi face va fi să te duc la un azil de bătrâni”. Acestea sunt exact cuvintele pe care i le-a spus tatălui său.

— Este adevărat că ați vorbit cu domnul Joshua Fifield despre un coșmar pe care l-a avut, doamnă Gilmore?

— Sărmanul de el. Pot spune că era trist. Mi-a spus că a avut un vis legat de secure. În vis, el îl lovea pe Rex cu securea, la duș. I-am spus că ar trebui să-și scoată asemenea idei din cap. Era de neclintit în hotărârea de a nu se lăsa dus la un azil de bătrâni. Se temea să nu moară acolo.

Doamna Gilmore îi dădu un biscuit pechinezului obez pe care-l ținea în poală, apoi continuă:

— I-am spus că mai bine s-ar duce la azil. În felul acesta, ar avea trei mese normale pe zi. Am luat asupra mea sarcina de a vorbi cu Rex despre lipsa de mâncare din casă. Mi-a spus să-mi văd de treburile mele. Nu i-aș fi făcut această observație dacă nu mi-ar fi fost milă de bătrânul domn Fifield. Eu nu am nevoie de bani, lucrez ca să am ocupație. După asta, am sunat acasă la Madison Fifield, la Prospect Island. Am crezut că trebuie să știe că Rex își înfometa tatăl.

Interesul locotenentului Faulkner crescuse.

— Ea ce-a spus?

— Nu a răspuns ea. Era cineva din familie. Un bărbat. A fost foarte amabil.

Mi-am descărcat sufletul, așa cum fac cu dumneavoastră. M-am simțit foarte ușurată când am închis telefonul.

— I-ai povestit și visul lui Joshua Fifield? Întrebă locotenentul Faulkner cu o voce neutră.

— Tyler Rogers a fost extrem de șocat să afle asta. A promis să-i spună surorii lui despre faptul că în casă nu era nimic de mâncare.

∴

— Domnule Tyler, am vorbit deja cu menajera lui Rex. V-ați ținut promisiunea făcută doamnei Gilmore de a-i spune surorii dumneavoastră că Rex se purta urât cu tatăl lui?

— Nu, nu i-am spus, zise Tyler nerăbdător. Madison era o femeie ocupată. I-am adus totul la cunoștință soțului ei.

— Și Gregory ce a spus? Întrebă prompt locotenentul.

— A zis că va aranja cu un magazin din Kettering Harbor să le ducă niște produse de băcănie.

— Știți dacă a și făcut asta?

Tyler ridică din umeri.

— Așa cred. Probabil că afirmația lui Joshua că avea de gând să-l atace pe Rex a fost o scăpare.

— Sugerați că ticălosul s-a întors? Întrebă locotenentul.

Tyler se încruntă.

— Trebuie că Rex mersese prea departe în ceea ce-l privea pe tatăl lui.

— Eu cred că Joshua Fifield nu are destulă putere ca să atace pe cineva cu atâta forță. Cred că Rex a fost ucis de un membru al familiei dumneavoastră.

Afirmația, făcută pe un ton liniștit de către locotenentul Faulkner, nu i-a sunat mai puțin șocant lui Tyler decât dacă i-ar fi turnat un șir de blesteme.

— Regretata noastră mamă ne-a lăsat, mie și lui Charlene, o rentă anuală generoasă, spuse Tyler, fără a menționa și că amândoi o cheltuiseră deja de mult timp. Unchiul meu este la pensie.

— Domnule Rogers, vă tot uitați la ceas. Sunteți în întârziere la vreo întâlnire?

Vocea lui Tyler se îngroșă.

— Am ceva important de rezolvat, ceva ce nu are nicio legătură cu investigația dumneavoastră. Mi-aș fi dorit grozav să poată aștepta. Aș prefera să fiu cu familia mea acum.

Locotenentul Faulkner îl privi gânditor.

— Prin eliminare, unde erați noaptea trecută, între orele 9 și 11?

Degetele lui Tyler, care bătuseră darabana pe blatul biroului, se opriră.

— Sora și unchiul meu vă vor spune că mi-am petrecut noaptea cu ei, pe Prospect Island.

— De ce ați plecat de acasă în timpul nopții? Întrebă locotenentul Faulkner tăios.

Tyler își reveni repede din surpriză. „Trebuie că servitorii m-au văzut plecând”.

— Familia își imaginează, poate, că m-am dus în camera mea, răspunse el calm. Nu mai puteam suporta durerea. În jur de ora nouă, am luat șalupa vecinilor pentru o ieșire.

— Le-ați cerut voie?

Vocea lui Tyler se înăspri.

— Jack Danvers și Elaine Cawthorn sunt în prezent în vacanță în China. Mi-au dat permisiunea să folosesc șalupa când vreau. Mi-au lăsat un set de chei.

— În spatele grădinii lui Rex, există un debarcader, spuse locotenentul Faulkner. În noaptea aceea, un vecin a fost trezit de zgomotul unui motor. Vă sugerez că ați navigat de la Prospect Island spre casa cumnatului dumneavoastră din Kettering Harbor și l-ați ucis.

— M-am dus cu șalupa la Salford, unde mi-am petrecut noaptea cu un prieten. Tyler era furios și în jurul nărilor îi apăruseră niște bășicuțe albe. Nu m-am apropiat în niciun fel de Rex.

— Numele prietenului dumneavoastră.

— Victoria Hunt, răspunse cu reținere Tyler.

— Va confirma?

— Da, sunt sigur de asta, minți Tyler.

— Când ați fost ultima oară la Rex acasă? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Nu am fost niciodată acolo.

— Sunteți sigur? Locotenentul Faulkner îl urmărea îndeaproape cu privirea. Kettering Harbor este la numai 6 km de-a lungul coastei, de la Salford.

— Sunt foarte sigur, spuse Tyler pe un ton de gheață.

— Cum explicați faptul că ceasul dumneavoastră Rolex a fost găsit la locul faptei?

Tyler pufni pe nas.

— Nu știu ce...

— Înainte de a nega că ceasul este al dumneavoastră, domnule Rogers, vreau să știți că am aflat că vă aparține după numărul de serie de pe spate. L-ați cumpărat în urmă cu câteva luni de la un magazin de bijuterii din Kettering Harbor.

Gândurile lui Tyler alergau cu viteză.

— Probabil că Rex mi l-a luat din cameră, în ziua în care a venit la prânz în casa surorii mele din Prospect Island.

— Ați raportat poliției absența ceasului? În privirea locotenentului Faulkner sclipea o undă de scepticism.

— Nu, întotdeauna îmi sparg sau îmi pierd ceasurile, spuse Tyler cu mâhnire. Joshua Fifield este omul vostru, locotenente. El era îngrozit că Rex îl va abandona într-un azil pentru bătrâni. Mă îndoiesc că veți avea dificultăți în a obține o mărturie de la el când îi veți pune adevărul în față.

∴

Vila din New York fusese anormal de liniștită, toată ziua, servitorii mișcându-se în tăcere de colo colo, ca niște stafii, respectând ordinea stabilită de Charlene și durerea acesteia în urma morții surorii ei. După ceea ce i se întâmplase lui Madison, Charlene nu mai putea rămâne cu niciun chip pe Prospect Island.

Auzi mașina lui Tyler trăgând pe alee. Liniște... apoi deschiderea ușii de la intrare.

Tyler era foarte încordat și fața lui nefericită arăta ca tăiată în piatră.

— A fost o zi de iad, surioară, spuse el, mergând în livingroom și desfăcându-și cravata.

— Oamenii aceia au venit la tine la birou?

— Despre ce vorbești? Întrebă el evaziv.

— Tyler, nu face pe prostul cu mine! Privirea lui Charlene exprimă îngrijorare și rugămintă, pentru că ei chiar îi păsa de el. Am auzit cearta ta cu Madison. Ai putut să-ți răscumperi polița?

Tyler dădu din cap, înfrânt.

— Am primit un telefon. Înainte de a muri, Madison a transferat banii în contul meu, fără să-mi spună.

Oamenii lui Terry Douglas sosiseră la biroul lui Tyler la două minute după plecarea poliției. Le spusese că toți banii pe care-i datora lui Terry Douglas erau în servietă, dar ei insistaseră să-i numere. La sfârșit, nu numai că nu spusese niciun cuvânt de mulțumire, dar îl amenințaseră, înainte de a pleca: „Ține-te la distanță de Terry Douglas, altfel, data viitoare, nu va mai fi așa de ușor”. Întâlnirea îl speriasse de moarte pe Tyler.

Charlene era îngrijorată.

— Poliția va vrea să știe unde te-ai dus după ce ai plecat de pe insulă, în noaptea aceea.

— Despre ce vorbești?

— Unchiul Badger mi-a spus că te-a văzut plecând.

— Mi-am petrecut noaptea cu o prietenă. După o pauză lungă, Tyler adăugă liniștit: Poliția zicea că au găsit ceasul meu în casa lui Rex.

— Tu ce le-ai spus?

— L-am acuzat pe Rex că l-a luat din camera mea în ziua în care a venit la

prânz pe Prospect Island.

— Oare te-au crezut?

— Să sperăm că da. Tyler își turnă un scotch și adăugă cu o inflexiune ciudată în voce: Nervii sărmanului nostru unchi Badger sunt pulbere. Va fi într-o situație dificilă când se va afla că l-a atacat pe Rex.

CAPITOLUL 18

La sediul poliției din Kettering Harbor, locotenentul Faulkner citea transcrierea anunțului făcut la serviciile de urgență din Kettering Harbor în noaptea crimei. Nu era greu să-și imagineze scena.

O voce de om în vârstă, tremurând de emoție: „Oh, Doamne, Dumnezeu, te rog ajută-mă. Fiul meu Rex este mort... ucis sub duș... M-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe ucigaș plecând. Vă rog, veniți repede... știu cine a făcut-o...”

Locotenentul Faulkner știa restul poveștii. Apelul fusese făcut la 17 minute după miezul nopții. Cel care apelase nu mai dăduse și alte informații, dar mai târziu fusese identificat ca fiind Joshua Fifield. Se pierduse timp prețios până se identificase postul telefonic de unde se sunase: Bolton Street nr. 3, Kettering Harbor.

Douăzeci de minute mai târziu, mașina patrului de poliție se oprise cu un scârțâit de roți în fața casei Fifield. Ofițerii Abel și Fiorentini porniseră în goană pe alee. Deși bătuseră de mai multe ori în ușa de la intrare, nimeni nu răspunsese și dăduseră ocol casei, mergând în spatele acesteia. Când au intrat în bucătărie, au simțit cioburi sub picioare. Ofițerul Abel găsise întrerupătorul și aprinsese lumina. Pe podea, la vedere, ca nu cumva să scape neobservat, se afla un ceas Rolex, cu brățara ruptă, un ceas scump și nelalocul lui în bucătăria cenușie. Zgomotul apei curgând i-a dus înspre baie, unde au dat peste cel mai atroce carnagiu pe care-l văzuseră vreodată...

— A durat ceva, spuse locotenentul Faulkner, lăsând transcrierea pe birou, în clipa în care sergentul Robinson intră în încăpere cu două cești de porțelan pline cu cafea.

— A fost coadă. Tânărul sergent, necăsătorit încă, rânji.

— Fără nicio îndoială. Presupun că e vorba de ofițerul Vermont, cu numele de botez Liz.

Sergentul Robinson puse ceștile cu cafea pe birou și își lăsă trupul lung și subțire pe scaunul de pe cealaltă parte a biroului. Locotenentului Faulkner îi plăcea să lucreze cu el pentru că sergentul Robinson avea un mod plăcut de a fi, respectuos și o intuiție bună în cazurile dificile pe care le gestionau împreună.

— Se pare că nu vom avea multe pauze în acest caz, îl muștră locotenentul Faulkner.

— Până acum nu am dus-o prea rău, spuse sergentul Robinson. Servitorii

lui Madison Fifield au fost remarcabil de cooperanți în ceea ce privește viața ei personală. Am fost norocoși că am găsit o copie a testamentului ei în casa lui Rex.

— Am nimerit într-o a dracului de fierbinte afacere, oftă locotenentul Faulkner. Familia Rogers nu este numai arbitru al stilului și uzanțelor sociale. Este privită ca o regalitate americană. Cazul acesta va fi probabil cel mai important din cariera noastră. Ce noroc am avut până acum să prindem urma mișcărilor lui Joshua Fifield din weekend?

Sergentul Robinson, care întotdeauna considera că biroul lui Faulkner este insuportabil de neaerisit, se trase de guler și aruncă o privire spre fereastră, în speranța că superiorul lui va observa și o va deschide. Tot ce făcea ventilatorul din tavan era să răspândească aerul stătut prin cameră.

Scoțându-și carnetul din buzunar, sergentul trecu repede în revistă șirul de fapte:

— Soția lui Joshua a murit cu mulți ani în urmă. El avea obiceiul să viziteze Bostockul, în fiecare an, în ultimul weekend din august, pentru comemorarea căsătoriei lor. Programase să se întoarcă în Kettering Harbor luni după-amiază. Am verificat că și-a petrecut nopțile de vineri și sâmbătă într-o casă închiriată la periferia Bostockului. A plecat de acolo pe neașteptate duminică după-masă. A luat expresul 45 spre New York. Am găsit înregistrate pe camere câteva imagini cu el părăsind Gara Centrală în jur de 6.15.

— Unde s-a dus? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Intuiția dumneavoastră este la fel de bună ca și a mea, domnule.

Locotenentul Faulkner refuză să-și lase colegul să iasă din clenci așa de ușor.

— Ai vreo idee de ce și-a scurtat șederea la Bostock? Bănuielile tale inspirate sunt adesea lăudate, Robinson. Ce teorie ai în legătură cu asta?

— Ar putea fi o coincidență, spuse fără grabă sergentul Robinson, dar concertul de debut al faimosului tenor Luciano Garibaldi a fost la Opera Metropolitană. Era aniversarea căsătoriei lui Joshua. Se poate să se fi dus la concert din motive sentimentale. Casa lui este plină de înregistrări cu Garibaldi.

Punându-și picioarele pe birou, locotenentul Faulkner spuse:

— Menajera zice că înregistrările aparțin soției defuncte.

Sergentul Robinson înghiți o gură plină de cafea și spuse:

— Pe șemineu e o fotografie de nuntă cu autograful lui Garibaldi. Se pare că nimeni nu știe când a fost dat.

— Ce ar însemna asta, dacă teoria ta ar fi adevărată? Întrebă locotenentul Faulkner, gândindu-se că colegul lui era ca o vulpe după iepure când avea o

ipoteză.

— Să presupunem că Joshua s-a dus la concert și a luat autograf de la Garibaldi, continuă Robinson. Singurul tren pe care l-ar fi putut lua spre Kettering Harbor era cel de la ora 10.45, din Gara Centrală, care ajunge aici la cinci minute după miezul nopții. Cum Rex a fost ucis între orele 9.00 și 11.00, aceasta îl scoate cu totul din chestiune pe Joshua.

— Mmmm... Locotenentul Faulkner păstră tăcerea pentru un moment, cântărind teoria colegului său. Intră pe site-ul casei de bilete. Vezi dacă Joshua Fifield a cumpărat bilet pentru concert.

Sergentul Robinson dădu din cap.

— Bănuiala mea este că ucigașul știa de vizita lui Joshua la Bostock și de faptul că Rex va rămâne singur acasă.

— Bine. Să presupunem că ai dreptate. Locotenentul Faulkner își înmuie un biscuit în cafea. Norocul nostru este că locuința Fifield se află într-o zonă retrasă. Nimeni nu admite că a văzut o mașină, de orice fel, parcând în fața casei. Asta aduce în discuție debarcaderul din spatele proprietății. Avem un vecin care afirmă că a fost trezit, cândva, în timpul nopții, de zgomotul unui motor de barcă. Dar, în loc să ne fie de folos și să verifice ce oră era, el s-a întors pur și simplu pe cealaltă parte și a adormit la loc.

— Asta e lipsă grosolană de considerație, spuse sergentul Robinson. Îi dăm ce merită dacă îl arestăm pentru obstrucționarea poliției.

Locotenentul Faulkner continuă:

— Nu este sigur nici măcar dacă barca a acostat la debarcaderul lui Rex sau a trecut pur și simplu în jos pe râu, înspre mare. Când erai plecat să aduci cafeaua, a sosit raportul medical. Joshua Fifield a murit de atac de cord, după ce a sunat la poliție. Toate cazurile de omor cu securea lasă un anume model de urme de sânge. Medicul spune că a găsit sânge pe hainele lui Joshua, când a descoperit trupul. Cu alte cuvinte, Joshua Fifield nu este omul nostru.

— Păcat. Sergentul Robinson își țuguie buzele ca pentru a fluiera. Asta distruge sugestia lui Tyler Rogers că prostul tratament aplicat tatălui său de către Rex a fost motivul omuciderii. Asta ar fi însemnat o soluționare rapidă.

Locotenentul Faulkner era tăcut. Să fie Tyler Rogers un tânăr decent, strivit de durere, pus la pământ de presiunea responsabilităților afacerii sale? Sau știe mai multe despre uciderea lui Rex decât spune? Din experiență, locotenentul Faulkner își închipuia că cei mai mulți oameni ar fi luat o mică pauză, înainte de a se întoarce la muncă, după moartea unei surori. Să fie posibil oare ca Tyler Rogers să acopere o afacere dubioasă despre care Madison nu știuse nimic?

Scuturându-și câteva firimituri de biscuit de pe cămașă, locotenentul

Faulkner întrebă:

— Poți găsi un motiv logic pentru care Joshua să ia securea în living, după ce a găsit cadavrul? Ar fi trebuit să știe că se autoincrimina punând mâna pe ea.

Sergentul Robinson răspunse:

— Comportamentul lui Joshua poate sugera dorința lui de a se înarma, în caz că ucigașul se întorcea. Când a sunat la urgență, i-a spus operatorului că l-a văzut pe ucigaș părăsind locuința. Aceasta micșorează numărul de suspecti. Îi cunoștea pe toți membrii familiei lui Madison Rogers, pentru că luase prânzul cu ei. Păcat că a fost copleșit de descoperire și a făcut atac de cord înainte de a spune pe cine a văzut. Abel și Florentini au avut un șoc când l-au găsit mort. Era așezat în living-room, cu mâna încleștată pe receptor și cu cealaltă ținând strâns mânerul securii.

— Fosta soție a lui Tyler Rogers, Victoria Hunt, afirmă că el și-a petrecut toată noaptea cu ea, spuse pe gânduri locotenentul Faulkner.

— Ea cum arată? întrebă sergentul Robinson, servindu-se din cutia cu biscuiți de pe birou, fără să ceară permisiunea superiorului său.

— Blondă planturoasă. Numai lapte și miere – teribil de nerăbdătoare să ajute poliția în orice fel poate. Mills și Florentini nu pot pune la îndoială sinceritatea mărturiei ei sau să găsească vreo neclaritate în povestea ei. Fie spune adevărul, fie este o actriță desăvârșită.

— Crezi că Tyler Rogers ar fi putut s-o plătească să mintă pentru el?

— Se știe că se întâmplă tot felul de lucruri ciudate. Locotenentul Faulkner își mângâie barba. Testamentul lui Madison Fifield stipulează că venitul provenit de la un cont discreționar revine familiei ei la moartea unuia sau a celor doi frați. Uciderea lui Rex a dus la trecerea averii ei în alte mâini, ceea ce este o coincidență prea mare, după părerea mea.

— Întocmai! spuse sergentul Robinson.

— Este un caz pe care nu ne permitem să-l lăsăm nerezolvat, spuse locotenentul Faulkner. Familia Rogers are prieteni foarte bine plasați. Dacă nu ne ferim spatele, putem ajunge și rămâne la munca de birou până ne pensionăm. Tăcu, apoi adăugă pe un ton de nemulțumire evidentă: Am convingerea că în spatele acestei afaceri se află Tyler Rogers. Cealaltă posibilitate este ca el să știe care membru al familiei sale a făcut-o și stă, în mod deliberat, departe de Prospect Island, pentru a ne împiedica să aflăm.

∴

Art Gunning era un servitor subțirel, cu păr castaniu, în jur de 50 de ani, a cărui atitudine politicoasă, plină de deferență, rezervată masca o părere de rău sinceră pentru moartea angajatoarei lui.

— Domnul Bridges este gata să stea de vorbă cu dumneavoastră,

locotenente. Trebuie să vă aduc la cunoștință că a primit foarte prost moartea nepoatei lui.

După ce-și formaseră o impresie favorabilă despre Gunning, când se întâlniseră cu el mai devreme în acea zi, locotenentul Faulkner spuse cu asprime:

— Înainte de a vorbi cu domnul Bridges, vreau să treci împreună cu mine prin evenimentele de ieri, încă o dată. Vreau să-mi fie clar ce s-a întâmplat.

Vocea servitorului tremură puțin în timp ce-și spuse povestea. Locotenentul îl întrerupse foarte des și îi puse întrebări, pentru a lămuri toate aspectele.

— Ești sigur că Rex Fifield nu a contactat familia pentru a-și prezenta condoleanțele, după moartea lui Madison Fifield?

— La cererea domnului Tyler Rogers, am răspuns la toate apelurile, spuse Gunning. Sunt absolut sigur că Rex Fifield nu a sunat, deși am răspuns la un apel al fratelui său la scurt timp după ora 7.00. Aflase despre moartea soției, ascultând știrile de la ora 7.00 la radio. Era furios că familia nu-i comunicase lui mai întâi.

— Ce s-a întâmplat după aceasta? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Domnul Lazenby s-a întors acasă.

Locotenentul Faulkner se încruntă, dând semne că era foarte atent.

— Este vorba de Lazenby care a fondat lanțul de hoteluri?

— Nu, lanțul de hoteluri a fost fondat de tatăl lui. Domnul Cecil Lazenby, răspunde Gunning. Eu vorbesc despre fiu, domnul Ian Lazenby, deși cred că lucrează pentru tatăl său.

— Din ce motiv venise Ian Lazenby pe insulă în acest weekend? Întrebă locotenentul Faulkner.

— El și Charlene Rogers și-au anunțat logodna în fața familiei.

— Au fost prezenți și părinții lui Ian Lazenby?

— Nu, cred că au rămas la New York.

— Mi s-a spus că Ian Lazenby a fost nevoit să plece, ieri dimineață, spuse locotenentul Faulkner.

— Da. Se pare că a avut o întâlnire neașteptată în Kettering Harbor.

Locotenentul Faulkner era ușor nelămurit. De ce fiul unui miliardar, care fusese invitat să-și petreacă weekendul cu familia logodnicei sale, ar da prioritate unei întâlniri de afaceri? Poate în cazul în care propriii lui părinți nu ar aproba logodna și ar fi nevoit să tăinuiască o afacere, pentru a strânge ceva mai multe fonduri pentru el și viitoarea soție?

— Când s-a întors acasă Ian Lazenby? Întrebă locotenentul Faulkner pe un ton neutru.

— În jur de 7.30, răspunde Gunning. Domnul Rogers mi-a spus că pot

merge în camera mea după aceasta, pentru că nu mai era nevoie de mine. Locotenente, este un mic amănunt pe care am uitat să-l menționez ultima dată când am vorbit.

— Da, care anume?

— La 8.50, l-am auzit pe domnul Lazenby plecând de aici cu elicopterul. Mă tem că nu știu să spun unde s-a dus. Trebuie să-l întrebați pe el.

∴

Badger voia cu disperare să bea ceva, dar se temea că dacă șchioapătă în drum spre bufet, locotenentul Faulkner s-ar putea întreba dacă și-a deranjat vreun disc de la coloană mânuind securea împotriva lui Rex. Durerea de spate era groaznică de când se forțase, în noaptea anterioară.

Locotenentul începu interogatoriul prin a spune:

— Domnule Bridges, îmi pare nespus de rău că trebuie să vă chestionez așa de curând, după tragedia de ieri. L-a contactat cineva din familia dumneavoastră pe Rex, să-i spună despre moartea lui Madison Fifield?

— Nu.

— Este adevărat că rudele dumneavoastră nu-l plăceau pe Rex? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Ce fel de întrebare este aceasta? Cu ochii împăienjeniți și în defensivă, Badger își trăgea capul înapoi, ca un cal de luptă bătrân.

— După cum spun servitorii, l-ați atacat pe Rex în timpul prânzului, într-una din zile.

— Cineva trebuia să-i despartă pe Rex și pe Gregory, care se băteau, spuse apăsător Badger.

— Haide, haide, domnule Bridges. Poți mai mult de-atât. Ți-ai înfipt mâinile în gâtul lui Rex și a trebuit să fii smuls de lângă el.

— Nu-mi aduc aminte, vă spun cinstit. Bineînțeles că își amintea. Rex îi inspira imaginea comandantului sadic de la care primise ordine în Vietnam; aproape își ieșise din minți și-l ucisese pe comandantul Howe, cu câteva secunde înainte de a fi prinși într-o ambuscadă de către dușman. După masacrarea companiei lor, Badger stătuse ascuns sub o grămadă formată din cadavrele camarazilor lui, așteptând plecarea dușmanilor, și reușise să găsească drumul înapoi până la tabăra-aerodrom a aliaților.

— Ce ai simțit când ai aflat că Rex urma să moștenească averea prin testamentul lui Madison Fifield? Întrebă locotenentul Faulkner.

Badger era prea șocat pentru a răspunde. „Cum dracului aflate locotenentul Faulkner despre testament? Am vrut să-lucid pe Rex”.

— Ai fost tentat să-l sugrumi din nou? Sau plănuiai încă de atunci să ridici securea asupra lui? Ei bine, domnule Bridges?

După o pauză lungă, Badger mormăi:

— Nu era drept.

— Ce aveai în plan să faci în legătură cu asta?

— Nimic.

— Mi s-a spus că, în noaptea de dinaintea zilei în care a murit Madison Fifield, aceasta a decis să modifice termenii testamentului, domnule Bridges. Pe cine ar fi favorizat noul testament?

— Madison mi-a spus că intenționa să-și pună averea într-un cont confidențial, pentru mine. După moartea mea, averea urma să le revină lui Tyler și lui Charlene. Plănuia să stabilească o sumă de plătit cash soțului ei Gregory, dar a murit înainte să le dea instrucțiuni avocaților ei să întocmească un alt testament.

Locotenentul Faulkner schimbă discuția:

— Este adevărat că Gregory Fifield a sunat acasă la scurt timp după ora 7.00, seara trecută?

— Sărmanul a aflat despre moartea lui Madison la știrile de la ora 7.00. Vestea l-a lovit puternic.

— Unde ai fost între orele 9.00 și 11.00 noaptea trecută? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Aici. Durerea pentru soarta lui Madison devenea prea mare pentru a o suporta și Badger își șterse lacrimile din ochi cu o mână tremurândă. Se simțea ca un ceas care-și învâрте limbile tot mai încet.

— Poți dovedi?

— Nu, m-am dus la culcare pe la ora 9.00.

— Te-ai întors pe iaht, vreun moment, în timpul nopții?

— Nu.

— Eu îți sugerez că ai mers cu iahtul până la Kettering Harbor și l-ai ucis pe Rex.

— Prostii! Badger se uită cu resentimente la locotenentul Faulkner.

— Rolexul tău a fost găsit la locul crimei.

— Ce tot spui?

— Domnule Bridges, negi că ai primit cadou un Rolex de la nepotul tău? Vocea locotenentului Faulkner era plină de scepticism.

— Asta e ceva nou.

— Ceasul Rolex a fost cumpărat de nepotul tău Tyler de la un magazin din Kettering Harbor. Bijutierul și-l amintește cu exactitate, spunând că voia să ți-l dea de ziua ta de naștere.

— Nu este al meu afurisitul de ceas. Tyler nu mi-a dat niciodată un ceas. Trebuie că l-a plantat cineva în casa lui Rex.

— Dacă nu l-ai ucis tu pe Rex, cine crezi că a făcut-o? Întrebă locotenentul Faulkner.

- Rex era o poamă. Poamele atrag poame.
- Știai că Tyler a părăsit locuința pe la ora 9.00 seara trecută?
- Nu, nu știam, minți Badger.
- Ce-mi poți spune despre deplasările nepoatei tale?
- Va trebui s-o întrebi pe Charlene despre ce a făcut ea.

Durerea lui Charlene față de moartea lui Madison îl surprinsese pe Badger, dar încă ținea minte cât de geloasă fusese pe sora ei când erau niște copile. Să fie al naibii dacă îi va furniza el vreun alibi.

După ce locotenentul Faulkner plecă, Badger se duse șchiopătând spre dulapul cu băuturi și își turnă un gin. Spatele îl dureau îngrozitor.

Locotenentul pierduse timpul degeaba chestionându-l. Rex era mort – ucis sub duș, exact ca în visul tatălui lui. O soartă potrivită pentru un nenorocit ca el, rău și intrigant. Acum, tot ce voia Badger, în timp ce punea mâna pe sticla de gin, era să șteargă suferința lăsată de moartea lui Madison.

CAPITOLUL 19

Miercuri dimineață, locotenentul Faulkner luă avionul spre New York și făcu o vizită la vila familiei Rogers din Morgan Bay. Făcuse apel la Charlene pentru a-i permite să o intervieveze, dar doctorul ei – posibil alertat de familie – semnase un certificat prin care era exceptată de la interogatoriu și nu-i permisesese să discute cu ea. Se pretinsese că era prea afectată de moartea surorii ei pentru a vorbi cu cineva, dar potrivit servitorilor de la Prospect Island, fusese geloasă pe Madison.

Până acum, investigația locotenentului Faulkner trăsesese loz necâștigător. Alibiul lui Tyler Rogers fusese verificat și echipa de la feribotul ce transborda mașini din North Island stabilise că niciun membru al familiei nu părăsise Prospect Island în noaptea crimei. Ferocitatea atacului cu securea fusese așa de mare, încât Faulkner scosese din discuție posibilitatea ca ucigașul să fie o femeie. Deși Charlene nu avea nicio intenție să coopereze cu el, dacă vorbea cu ea putea să-i scape, în mod inconștient, un fapt mărunț sau un detaliu care să-i ofere indiciul de care avea nevoie în rezolvarea cazului.

Locotenentul Faulkner apăsă pe soneria de la intrare și o auzi răsunând în interiorul casei. Familia Rogers și prietenii ei păreau a face tot ce era posibil pentru a obstrucționa investigația. Oamenilor bogați nu le place să fie implicați în cercetarea unor crime, pentru că aceasta le afectează statutul social, își propuse să țină minte să facă o descindere la birourile din Manhattan ale lanțului de hoteluri Lazenby și să stea de vorbă cu indiscutabilul moștenitor, Ian Lazenby, înainte de a se întoarce la Kettering Harbor. Dacă lanțul de hoteluri se afla în dificultate financiară sau dacă Ian Lazenby fusese înstrăinat de părinții lui din cine știe ce motiv, era posibil ca el să-l fi ucis pe Rex, pentru a pune mâna pe averea familiei Rogers. Nu ar fi primul bărbat care se căsătorește cu o femeie bogată.

Ușa de la intrare se deschise în sfârșit și locotenentul Faulkner se trezi, în mod neașteptat, față în față cu logodnicul lui Charlene, Ian Lazenby.

— Bună dimineața. Cu ce vă pot fi de folos?

Locotenentul se prezentă și Ian Lazenby îl invită în antreu. Evenimentele din weekend erau, indubitabil, întipărite în memoria hotelierului. Ceea ce trebuia să fi fost un moment plin de bucurie, ca urmare a anunțului logodnei lui cu Charlene, fusese întunecat de o tragedie. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pe Ian pentru moartea prematură a lui Madison. Reacția lui, deopotrivă cu

reacția familiei, fusese una de șoc fără margini și groază. Ian își amânase întâlnirile de afaceri pe toată săptămâna, pentru a o consola pe Charlene.

— Scopul venirii mele este de a o vedea pe Charlene Rogers, începând locotenentul.

— Mă tem că încă nu se simte destul de bine pentru a vedea pe cineva, spuse Ian.

— Cine hotărăște asta? Neplăcerea se simți în vocea locotenentului.

— Medicul ei personal – doctorul Enright.

— Asta-i a doua mea vizită. Nu concep să fiu refuzat din nou.

— Doctorul Enright insistă că nu trebuie deranjată. Poate vă ajut eu.

Ian simți că locotenentul Faulkner era pe punctul să se supere, când, brusc, se răzgândi și întrebă:

— Domnule Lazenby, aveți vreo idee cine l-a ucis pe Rex Fifield?

— Nu, mă tem că nu.

Locotenentul Faulkner întrebă, cu un zâmbet de îngăduință forțat:

— De fapt, de ce ați plecat de pe Prospect Island duminică dimineață?

— Trebuia să rezolv o problemă de afaceri.

— Mi s-a spus că întâlnirea aceea v-a ținut ocupat cea mai mare parte a zilei.

— Da. Pe când plecam de la hotelul tatălui meu din Kettering Harbor, m-am ciocnit de un prieten care mi-a spus că a auzit la știri, la radio, despre moartea lui Madison Fifield. Simțeam că nu mă mai țineau picioarele, nu mă jenez să vă spun asta.

Reacția promptă al lui Ian fusese să se întoarcă în grabă la Prospect Island, pentru a avea grijă de Charlene. Acesta fusese primul test adevărat al iubirii lor și dorise ca ea să știe că se poate baza pe el. Privirea febrilă din ochii ei îi amintise de o pasăre pe moarte și o strânsese la pieptul lui, în timp ce ea plânsese pe umărul lui.

— Trebuie să fi fost un moment greu pentru familia lui Madison Fifield, remarcă locotenentul Faulkner, urmărindu-l atent cu privirea pe Ian.

Acesta aprobă, dând din cap, rememorând cât de fragilă o simțise pe Charlene în brațele lui.

— Au fost devastați, absolut devastați, replică el. Se simțise vinovat pentru că nu fusese lângă Charlene mai devreme în ziua aceea, pentru a-i fi alături în chinul ei. Se gândise: „Măcar dacă Charlene n-ar fi fost martoră la atacul rechinului. Durerea este acolo, în ochii ei și mă îngrozește ideea că niciodată nu va dispărea. Mi-ar plăcea să fie la fel cum era înainte ca Madison să moară. Vreau să văd sclipirea din ochii ei, să aud din nou râsul ei vesel”. Nu trebuia să o las singură în acea duminică.

— La ce oră v-ați întors pe insulă în noaptea aceea? întrebă locotenentul

Faulkner.

— La 7.30.

— Domnule Lazenby, trebuie să stabilesc dacă Rex a avut vreun contact cu familia lui Madison Fifield după moartea ei.

— Asta trebuie să-i întrebați pe ei. Eu nu știu. Ian gândea în sinea lui: „Oare locotenentul Faulkner chiar crede că eu îi voi spune ceva folositor pentru ancheta lui? Familia Rogers este zdrobită de moartea lui Madison. Charlene nu se poate opri din plâns. Tyler arată de parcă i s-a dat o pedeapsă pe viață și Badger trage zdravăn la măsea. Este de mirare că erau cu toții supărați pe conținutul straniu al testamentului lui Madison?”

— Aveți datoria să-mi spuneți, dacă știți ceva.

Neplăcându-i tonul suspicios al locotenentului, Ian spuse repede:

— Charlene a fost înnebunită de durere. Nu a mai putut suporta să rămână pe insulă. A insistat să plece, așa că am dus-o cu elicopterul acasă, la părinții mei, la New York, unde am avut cu toții grijă de ea.

— Părinții dumneavoastră vor confirma acest lucru? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Da.

— La ce oră ați plecat de pe insulă?

— La 8.15.

Ochii locotenentului îl priviră cu suspiciune.

— Am aflat că v-ați anunțat logodna în fața familiei lui Charlene sâmbătă seara. De ce erau absenți părinții dumneavoastră?

— Plănuiam să ne întoarcem la New York și să sărbătorim împreună cu ei, mai târziu, în cursul acestei săptămâni.

— Este vreo fărâmbă de adevăr în sugestia că ați fi înstrăinat de ei? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Nici poveste, spuse Ian, privind aproape imperceptibil cu uimire.

Ian recunoștea că fusese o greșeală să vorbească cu poliția, atâta vreme cât nu era pregătit să spună ceva. Se ruga la Dumnezeu ca poliția să nu o suspecteze pe Charlene.

Locotenentul Faulkner spuse:

— Este adevărat că lanțul de hoteluri Lazenby are dificultăți financiare?

— Nimic nu ar putea fi mai fals. Compania tatălui meu a cumpărat recent două hoteluri de la Rogers Enterprises.

— Erați la curent cu dispozițiile testamentului lui Madison Fifield?

— Nu, asta-i privește pe avocații lui Madison Fifield, spuse Ian, într-un fel care îi sugera polițistului că îi răpise destul de mult timp.

— Vă mulțumesc pentru că ați răspuns întrebărilor mele, domnule Lazenby, spuse locotenentul Faulkner. Acum, trebuie să insist să vorbesc cu

doctorul Enright.

— Nu este aici, spuse repede Ian. A fost însă, ca să-mi dea acest certificat care o scutește pe Charlene de la a primi vizite, indiferent cine ar veni.

Locotenentul Faulkner citi certificatul și spuse:

— Expresia „până la noi recomandări” este cam vagă. Încep să cred că familia ei nu vrea să ne întâlnim.

— Nu-i adevărat, spuse cu fermitate Ian. Familia abia dacă-l cunoștea pe Rex Fifield. Bănuiesc că știți că a fost la închisoare. Se poate să fi cerut informații de la cine nu trebuia, cât a fost închis, și să se fi amestecat cu cine nu era cazul, după eliberare. Traficul de droguri este o afacere periculoasă.

— Ian, cine a fost? întrebă Charlene din capul scărilor, după ce poliția plecă. Am auzit zgomot de mașină.

Ian ezită.

— Poliția.

— Ce au vrut?

Charlene era bănuitoare și Ian avu sentimentul absurd că o pierduse, că niciodată nu va mai fi a lui. Faptul că se îndrăgostise de ea era cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată. De ani de zile, lanțul de hoteluri al părinților îi consumase timpul și energia și se simțea îndatorat față de Charlene că îl readusese la viață. Nu trebuia să permită ca suferința pentru moartea lui Madison să intervină între ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ian.

— Este vorba despre treaba asta groaznică cu uciderea lui Rex, spuse Ian. Poliția voia să te elimine de pe lista de interogatorii. Le-am spus că am plecat amândoi de pe Prospect Island cu elicopterul și ne-am petrecut noaptea cu părinții mei. Nu trebuie să-ți fie teamă. Vom avea grijă de tine. Totul va fi bine.

— M-ai făcut să mă simt așa de specială, adăugă încetișor Charlene, reținându-și lacrimile. Le vei mulțumi părinților tăi în numele meu, nu-i așa?

CAPITOLUL 20

— Ceva ne scapă, remarcă sergentul Robinson, amestecând în cafea să se topească zahărul. Joshua Fifield putea să ia autograful lui Luciano Garibaldi înainte de concert, să nu se fi dus acolo și să se întoarcă în Kettering Harbor mult mai devreme în noaptea aceea.

— Încetează să încerci să mă înveselești, mormăi locotenentul Faulkner. Examenul medical spune că pe hainele lui Joshua nu erau pete de stropi de sânge care să ateste că el l-a atacat pe Rex. Aș da orice să aflu dacă Joshua a stat sau nu la concert.

Cercetările la casa de bilete a Operei Metropolitane dezvăluiseră că Joshua Fifield nu-și folosisese cardul de credit sau un cec pentru a-și cumpăra bilet, duminică noaptea. Dacă a fost la concert, trebuie că a plătit biletul cu cash.

— Nu pot să nu spun că ziua mea a evoluat de la rău la mai rău, continuă locotenentul Faulkner. Nu numai că am fost împiedicat să o interoghez pe Charlene Rogers, dar am fost și obligat să vorbesc cu logodnicul ei, Ian Lazenby.

— Cum este tipul?

— Prea calm și prefăcut pentru gustul meu, replică locotenentul Faulkner. M-am gândit că, până la urmă, voi descoperi ceva, așa că i-am interogat pe părinții lui, dar ei au confirmat că el și Charlene și-au petrecut noaptea crimei împreună cu ei. M-am simțit ca un prost mi-a trecut prin cap că ar putea să mă mintă. Înainte de a pleca din New York, l-am anchetat pe Luciano Garibaldi, la hotelul Mandarin Oriental. Mi s-a părut un tip cumsecade. Nu și-a putut aminti când sau în ce circumstanțe a scris autograful pe fotografia de căsătorie a lui Fifield.

— L-a recunoscut pe Joshua într-o fotografie recentă? Întrebă sergentul Robinson.

Locotenentul Faulkner scutură din cap cu regret.

— N-am avut asemenea noroc. Are mai mulți fani decât tine, iar eu am avut concurență nerăbdătoare.

— Te-ai străduit cât ai putut, domnule.

— Trebuie să ne străduim și mai mult decât putem, Robinson. Trebuie să aflăm cine l-a ucis pe Rex Fifield. Am fost asaltați oră de oră de presă. Până acum, toate indiciile posibile pe care le-am urmat s-au soldat cu eșec. Nu este cel mai bun moment al nostru.

Sergentul Robinson se pricepea să dea o întorsătură pozitivă oricărei situații.

— Să nu uităm că Joshua Fifield i-a mărturisit menajerei că ar vrea să-l taie pe Rex sub duș, domnule. Nu este greu de imaginat ce s-a întâmplat când a ajuns acasă. L-a găsit pe fiul lui într-o stare de euforie sălbatică. Madison Fifield murise și Rex tocmai se trezise cu o mulțime de bani. Avea acum mijloacele financiare să-și abandoneze tatăl într-un azil. Cel mai groaznic coșmar al lui Joshua era pe punctul să devină realitate. Ce-ai zice dacă s-a dezbrăcat în pielea goală înainte de atacul cu securea, și mai târziu a făcut baie și s-a îmbrăcat cu haine curate, înainte de a suna la poliție?

Era o teorie perfectă, atâta timp cât era doar o teorie, numai că sergentul Robinson nu credea nici el un cuvânt din ceea ce spusese. Motivul pentru a o expune fusese, de fapt, să-i schimbe în bine starea de spirit locotenentului Faulkner. Sergentul era, de asemenea, conștient că, dacă lucrurile ar degenera, ar putea să revină la teorie, pentru a salva situația, în eventualitatea că acest caz ar părea să nu aibă soluție. Se abținu să spună acest lucru, ca să nu-l demoralizeze pe locotenent din nou.

Locotenentul Faulkner încetă să-și mai mângâie barba.

— Vrei să spui că a blufat de două ori? Întrebă cu o neașteptată expresie de interes.

— Joshua putea să se fi gândit că era mai bine să-și acopere crima oferind dovada decât încercând să o distrugă, sugeră sergentul Robinson. Există întotdeauna o șansă ca, în ultimă instanță, criminalului să-i scape ceva și astfel să fie prins.

— Nu trebuie să optăm pentru o soluție ușoară, spuse, în defensivă, locotenentul Faulkner. Am putea sfârși prin a arăta ca o pereche de proști, dacă se dovedește că Joshua are alibi. Trebuie să-i fi vorbit cuiva despre planurile lui de duminică. Sarcina noastră este să aflăm cui.

∴

În după-amiaza următoare, locotenentul Faulkner stătea în picioare în fața lui Gregory, în living-roomul familiei Rogers, din Prospect Island.

— Ați trecut printr-o încercare teribilă, domnule Fifield. Vă rog să acceptați condoleanțele mele sincere.

Fața lui Gregory era trasă, iar vocea plină de emoție.

— Încă nu pot accepta că Madison nu mai este. Când am văzut-o ultima oară, mi-a spus cât de mult mă iubește. Asta nu s-ar fi întâmplat dacă și-ar fi petrecut weekendul cu mine, în vila de la New York...

Locotenentul Faulkner știa că, mai devreme, în săptămâna aceea, Gregory se dusese cu Badger Bridges la casa mortuară din Kettering Harbor pentru a identifica rămășițele pământești ale soției lui, care fuseseră aduse la mal de

flux. Medicul legist ajunsese la concluzia, după adâncimea mușcăturilor și circumferința fălcilor, că Madison fusese atacată de un rechin alb mare. Gregory identificase, de asemenea, trupurile fratelui și tatălui lui, înainte de a pleca de pe Prospect Island. Până acum, fusese sedat bine și abia în momentul acesta locotenentul Faulkner avu ocazia să-l interogheze cum trebuie.

— Cu siguranță aveți o idee despre cine l-a ucis pe Rex. Spuse nerăbdător Gregory.

— Facem și noi ce putem, domnule Fifield.

— Nu pot să cred că Rex este mort. Mă așteptam să aibă o viață lungă. Sănătatea pe care am moștenit-o de la părinți ne-a scăpat cu cruzime printre degete, spuse Gregory. Apoi adăugă cu o urmă de resentiment: Ce vă ia atât de mult să aflați cine a făcut asta?

— Este încă devreme, zise încet locotenentul Faulkner. Așa cum a explicat deja sergentul Robinson, tatăl dumneavoastră nu a fost ucis. A murit de infarct. Nu a putut suporta să dea peste cadavrul lui Rex.

— Oricine l-a omorât pe Rex este responsabil, moral, și de moartea tatălui meu.

Locotenentul Faulkner se gândea că Gregory are probabil dreptate, deși expertiza medicală nu confirma acest lucru. Cine credeți că l-a ucis pe Rex, domnule Fifield? Întrebă el cu blândețe.

— Nu ar trebui să le întrebați asta pe rudele mele prin alianță?

— Ușurel, domnule Fifield. Nu vreți, cred, să spuneți ceva ce ați putea să regretați.

— La dracu' cu precauția, locotenente. Vreau dreptate pentru fratele și tatăl meu.

Gregory traversă încăperea, mergând la birou, și luă un document dintr-un sertar. „Rex nici măcar nu a fost îngropat și rudele își împart deja prada”, se gândea el cu amărăciune. Încă nu uitase conversația pe care o auzise în dimineața aceea între Badger și Charlene.

∴

— Nu voi regreta că văd pentru ultima oară acest loc, spuse Badger, dând peste cap un alt gin, pentru a-și amorti angoasa și durerea.

Charlene zăbovise pe insulă, să împacheteze lucrurile lui Madison, și era nerăbdătoare să plece cât mai repede posibil.

— Nu mai avem de ce să rămânem aici, spuse ea. Madison ar fi dorit să ne vedem de viețile noastre.

— Mai ușor de zis decât de făcut, mormăi Badger. Am făcut tot ce-am putut să o salvez.

Charlene închise ochii a neputință.

— Te rog, să nu mai vorbim despre ce s-a întâmplat... Trebuie să ne scoatem din minte întâmplarea asta.

Badger își dresе glasul și spuse cu stângăcie:

— Trebuie să obținem un preț rezonabil pe casă.

Gregory spuse cu voce de gheață:

— Nu oblig pe niciunul dintre voi să rămână.

Uluiți, cei doi își ridicară privirile și îl văzură pe Gregory stând în pragul ușii dinspre terasă.

— Intenționezi să locuiești aici? Șocul îl scoase din atitudinea lui obișnuită de taciturn. Ești nebun. Niciodată nu vei putea să continui să-ți trăiești viața.

— Testamentul lui Madison stipulează că am dreptul să stau aici câte zile mai am, continuă Gregory. Nu am voie să vând sau să închiriez casă, care revine familiei voastre abia după moartea mea.

După surpriza de pe fețele lor, era evident că cei doi uitaseră această clauză minoră din testament.

— Banii din contul discreționar al lui Madison ne revin nouă acum, spuse Badger. Tu ai rămas fără niciun ban.

„Tu, bastard înfumurat! se gândea Gregory, încleștându-și fălcile și privindu-l fix pe Badger. Dacă Rex ar fi trăit, el și cu mine am fi fost putrezi de bogați acum. Am rămas fără un ban”.

Gregory spuse:

— Înainte de a mă căsători cu Madison, avocatul meu m-a prevenit asupra contractului prenuptial, pe care l-am semnat, la cererea avocaților ei, că era fără cusur. De asemenea, mi-a spus că nu avea nici asigurare personală.

Gregory se opri de la a adăuga cu amărăciune: „Am fost un prost că nu am obiectat atunci, dar m-am gândit că nu are importanță”.

— Ne simțim ușurați că știi, spuse scurt Badger.

Până în acel moment, Gregory fusese indecis în ceea ce privea planurile lui.

— Sunt conștient că moartea lui Rex îmi anulează perspectivele financiare. Am iubit-o pe Madison și am de gând să stau aici, din respect pentru memoria ei.

Simțindu-se încurcat de faptul că depășise o limită, Badger spuse:

— Mai bine ai trăi undeva unde nu există amintiri dureroase. Ar trebui să părăsești insula.

— Nu sunt pregătit să uit că fratele meu a fost ucis, spuse Gregory cuprins de nebunie. Și se uita fix la fețele celor doi a căror soartă se schimbase așa de radical de când murise Rex.

Acum, când îi înmâna o copie a testamentului lui Madison locotenentului Faulkner, expresia lui Gregory era o combinație neplăcută de furie, neîncredere și frustrare.

— Sunt convins că a fost ucis din cauza testamentului soției mele.

— Cu siguranță, a oferit familiei un motiv puternic, spuse locotenentul Faulkner. Ce s-ar fi întâmplat dacă fratele dumneavoastră ar fi trai?

Întrebarea îl luă pe Gregory prin surprindere.

— Rex și cu mine am fi înnotat în bani, răspunse el. Familia lui Madison ar fi rămas lefteră. Un salariu de bază de la Rogers Enterprises era tot ce puteau aștepta. Asta, dacă voiau să rămână angajați acolo. Eu unul nu aș fi avut încredere că nu ar fi delapidat banii companiei. Probabil că Rex i-ar fi dat pe toți afară înainte să aibă ei ocazia să o facă. Ar fi spus că le-a dat ce meritau.

— Nu este cam copilăresc? Întrebă locotenentul Faulkner. Vorbim despre familia soției dumneavoastră. Membrii ei aveau tot dreptul să fie furioși că au fost excluși din testament.

În vocea lui Gregory se citea indignarea.

— Fratele meu a fost ucis și tu îndrăznești să-mi ții predici despre ce este bine și ce este rău, în aceste momente?

— Ai vorbit recent cu Rex?

Întrebarea locotenentului îl luă pe nepregătite pe Gregory.

— Nu-l mai văzusem și nici nu vorbisem cu el de peste o lună. Cu două săptămâni în urmă, l-am sunat pe tata, după ce mi s-a sugerat că în casă nu era destulă mâncare. Tata era un om mândru. A refuzat oferta mea de a-l ajuta.

— Aceasta a fost ultima dată când ați vorbit cu tatăl dumneavoastră? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Da. Mi-aș fi dorit să fi făcut mai mult pentru el. Să-l fi încurajat să-și ia o vacanță adevărată. Singura lui ieșire era să meargă la Bostock, în ultima săptămână din august. Poate că ar fi fost încă în viață dacă nu s-ar fi întors acasă și nu ar fi dat peste cadavrul lui Rex.

— Era obiceiul tatălui dumneavoastră să meargă la Bostock vinerea și să se întoarcă în Kettering Harbor luna. Vă puteți gândi la un motiv pentru care și-a schimbat planurile și s-a întors acasă mai devreme, duminică noaptea, domnule Fifield?

Gregory dădu din cap.

— Cred că se plictisise. Se ducea acolo de ani buni pentru a comemora aniversarea căsătoriei lui.

— Trebuie să-mi fac o imagine clară despre Rex, spuse locotenentul

Faulkner. Cine erau prietenii lui și ce fel de viață ducea? Toate acestea ar putea avea legătură cu felul în care a murit.

Gregory se încruntă.

— Rex era dulgher și sudor. Viața lui se desfășura în preajma șantierului de construcții, bând un pahar cu băieții după muncă și având grijă de tata. O existență simplă, predictibilă. Sunt convins că testamentul lui Madison a fost motivul uciderii lui.

— Exista vreo femeie în viața lui? insistă locotenentul Faulkner.

— Bordelul local era destul de potrivit pentru Rex, răspunse Gregory. Greșiți dacă credeți că a lăsat vreo fată cu buza umflată și că ea l-a urmărit cu securea. Nu avea mult timp pentru femei. Nu-i plăcea încărcătura emoțională pe care femeile o aduceau în relația cu el.

— Am analizat cu atenție situația financiară a lui Rex, spuse locotenentul Faulkner. Avea datorii și a murit fără testament. Știți dacă proprietatea era pe numele lui?

— Tata a trecut casa pe numele lui cu ani în urmă. Voia ca Rex să nu aibă de plătit succesiunea. Mi-a spus că cheltuia mai mult decât câștiga. Recent, Rex ipotecase casa și-și cumpărase o mașină, și restul banilor îi cheltuisese rapid.

— Rex era, de regulă, nesăbuit în ce privește banii? Întrebă locotenentul Faulkner.

— Am pierdut socoteala situațiilor în care l-am scos pe Rex din dificultate, spuse Gregory, lăsând să-i scape un oftat. Pentru că era fiul cel mare, tata și-a pus speranțele în el, că va fi cel care se va realiza. Lui Rex îi plăcea să impresioneze, dar nu știa ce să facă mai departe. Căsătoria mea cu Madison i-a accentuat frustrarea.

— Îmi spuneți că Rex era în competiție cu dumneavoastră?

— Era gelos pe noul meu stil de viață, spuse Gregory. Speram că venitul anual din contul discreționar al lui Madison ne va face egali. Lumea spunea că suntem dușmani de moarte. În decursul anilor, am avut destule certuri, dar le-am lăsat în urmă. Rex m-ar fi iertat că l-am trimis la închisoare și camaraderia pe care o împărtășeam cândva ar fi reînviat. Nu era chiar așa de lipsit de înțelepciune cum credea lumea.

Gregory îi aruncă o privire locotenentului Faulkner, căutând parcă aprobare în acest subiect.

— Domnule Fifield, tatăl dumneavoastră a amenințat vreodată că-l va omorî pe Rex?

Gregory ridică tonul:

— Bineînțeles că nu! Au existat certuri ocazionale din motive obișnuite. De cele mai multe ori, tata era ca lutul proaspăt în mâinile lui Rex. Nu aveți

altceva mai bun de făcut decât să insultați memoria tatălui meu?

— Cineva l-a ucis pe Rex între orele 9.00 și 11.00 duminică noaptea, spuse locotenentul Faulkner. Știți, din întâmplare, dacă tatăl dumneavoastră avea intenția de a merge la Opera Metropolitană din New York, să-l vadă pe Luciano Garibaldi în concert?

— Nu. Asta credeți că a făcut? Gregory se uită la el surprins. Asta ar explica de ce a venit acasă devreme.

— Este unul dintre firele pe care le urmărim, spuse locotenentul Faulkner. Este adevărat că familia soției dumneavoastră a încercat să vă contacteze duminică?

— Da. Mi-am petrecut sâmbăta și prima parte a zilei de duminică la vila din New York. Trebuia să termin niște planuri de arhitectură, înainte de o întâlnire de afaceri programată pentru ziua de luni. Mobilul meu era închis și personalul avea liber.

— Sunt surprins că familia soției nu a încercat să vă sune pe telefonul fix de la vilă.

— Era fixat pe robot. Probabil erau prea ocupați să tragă la sorti cine să-l ucidă pe Rex, pentru a se necăji să mă contacteze. Erau furioși din cauza testamentului soției mele. Înainte ca ea să moară, au încercat de nenumărate ori să o convingă să-și schimbe testamentul.

— Mi s-a spus că ați călătorit spre Prospect Island cu barca cu motor.

Gregory dădu din cap.

— Mi-am terminat treaba mai repede decât crezusem. Eram în drum spre Prospect Island, când am auzit la radio știrea despre moartea lui Madison. Planul meu era să-i fac o surpriză, arătându-i barca pe care o cumpărasem pentru ziua ei de naștere, care trebuia să fie astăzi. Ar fi împlinit 33 de ani.

— Mi s-a spus că ați sunat pe insulă la scurt timp după ora 7.00 sâmbătă seara, interveni locotenentul Faulkner.

— Da. Mi-am deschis mobilul după ce am auzit știrile de la ora 7.00. Atunci am văzut că Badger îmi lăsase câteva mesaje pe robotul meu telefonic, rugându-mă să-l sun. Am telefonat imediat la casa de pe Prospect Island. A răspuns Gunning. Am vorbit și cu Tyler, înainte de a mi-l da pe Badger. Am spus că voi ancora la Deacon Bay sau la Sorrell, pentru că nu mai eram în stare să continui călătoria. Deacon Bay era mai aproape, așa că mi-am petrecut noaptea acolo. Când am ajuns la Prospect Island, în dimineața următoare, nu mi-a venit să cred când mi s-a spus că Rex fusese ucis...

Locotenentul Faulkner se înclină aprobator.

— Domnule Fifield, asta este foarte important. După ce ați sunat, folosindu-vă telefonul mobil, ați spus cuiva despre drumurile dumneavoastră?

Gregory scutură ușor din cap.

— Aveam nevoie de timp să mă regăsesc. Aș fi urmat sugestia lui Badger de a înnopta la Sorrell, dar insistența lui m-a împins în direcția greșită. Aproape că am ajuns să ne certăm, noroc că a cedat bateria telefonului meu mobil.

Locotenentul Faulkner dădu din cap, pe gânduri. „Este posibil ca bateria mobilului să-i fi salvat viața lui Gregory”. Ezită, întrebându-se dacă îi putea încredința suspiciunea lui, apoi se decise să nu-i spună nimic, pentru că era conștient că vina de a fi supraviețuit putea fi greu de suportat; nu ar câștiga nimic dacă l-ar supăra pe Gregory în acest fel.

— Madison, Rex și Joshua... cele trei persoane care îmi erau cele mai apropiate sunt moarte. Nu am avut șansa să le spun adio. Să le spun cât de mult i-am iubit. Acum este prea târziu... Cum am să continui să trăiesc fără ei?

— O luați încet, răspunse cu umilință locotenentul. Nu aveți altceva ce să faceți. Domnule Fifield, am găsit amprente la tatălui dumneavoastră pe securea care l-a ucis pe Rex.

Gregory era uluit.

— Ce spuneți? Tata era un om fragil. Cu siguranță, nu vă gândiți că...? Chiar vă așteptați ca eu să cred că el l-a omorât pe fratele meu cu securea?

— Trebuie să fiți de acord că motivul exista, spuse locotenentul Faulkner. Boala în fază terminală a soției dumneavoastră a exacerbât teama lui Joshua Fifield de a fi abandonat într-un azil.

— Nu pot să cred că aud una ca asta. Rex zicea multe lucruri, fără să creadă el însuși ce spunea. Era felul lui de a face valuri.

— Tatăl dumneavoastră părea a lua în serios amenințările lui, spuse locotenentul Faulkner. I-ați fi oferit o casă dacă Rex l-ar fi lăsat baltă?

Gregory ezită puțin înainte de a răspunde.

— Sunt sigur că da, dacă mi-ar fi cerut-o.

— Tatăl dumneavoastră nu știa că avea această opțiune, domnule Fifield.

Gregory se uită lung la locotenentul Faulkner.

— Fratele meu a fost ucis de un membru al familiei soției mele. Dacă nu faceți ceva, unul dintre ei va scăpa de acuzația de crimă...

∴

O săptămână mai târziu, când și-a scris raportul final, locotenentul Faulkner și-a amintit cuvintele lui Gregory. A fost obligat să fie de acord cu directiva discretă a superiorilor lui că Joshua își ucisese probabil fiul mai mare, în pielea goală, și după aceea făcuse o baie pentru a îndepărta urmele de sânge.

Singura dovadă materială, ceasul Rolex, nu folosisese la nimic, în cele din

urmă. Amândoi, Tyler Rogers și Badger Bridges, negaseră că fuseseră la locul crimei. Pe ceasul Rolex se găsiseră amprenteale lui Rex, ceea ce i-a determinat să acorde încredere afirmației lui Tyler Rogers că acesta furase probabil ceasul înainte de a muri.

Investigația era pe punctul de a fi pusă la dosar; cazul putea fi redeschis oricând, pentru a verifica dacă nu au apărut probe sau informații noi.

„În cazul acesta există mai multe adevăruri decât am descoperit eu, se gândea locotenentul Faulkner. Ar fi trebuit să fac mai mult de atât”.

L-ar fi tulburat să afle că adevărul nu va ieși la iveală timp de încă patru ani sau înainte să aibă loc o altă crimă.

CAPITOLUL 21

În rolul său de președinte al Rogers Enterprises, Tyler Rogers era acum mult mai fericit pentru că împlinea destinul pe care, odată, i-l prezisese tatăl lui.

Charlene umbla cu pași mari, plină de încredere, prin biroul ei art deco, proaspăt remobilat. Ca vicepreședintă a companiei, era egală cu Tyler.

„Facem o echipă bună”, se gândea Tyler.

Priceperea și raționamentul surorii lui îi țineau pe toți cei din jur pe urmele ei.

Din fiica îmbufnată și rebelă a lui Andrew Rogers, se transformase într-o doamnă și un director de primă mână. Îi plăcea să-l ajute pe Tyler să satisfacă nevoile publicului, care în ultimii patru ani făcuse din rețeaua Rogers al șaselea cel mai popular lanț hotelier din America.

Nemaifiind cea care ținea ranchiună în familie, Charlene apelase la Badger să o ajute să rezolve problemele curente ale companiei. Deși unchiul lor fusese surprins de schimbările pe care le făcuse în viața ei și era impresionat de realizările ei profesionale, fusese de acord să revină de la pensie la muncă și să o ajute, numai după ce Charlene îi adusese aminte că asta își dorise și Madison. Avusese mari dificultăți să trăiască cu durerea provocată de moartea lui Madison și se lăsase în voia băuturii.

— Ai ruinat totul, spuse Badger. Tatăl tău ar fi furios.

— Am făcut o mulțime de bani, am ținut compania pe picioare prin schimbarea acțiunilor și vânzarea acestora publicului, spuse Tyler, indispus de lipsa de menajamente cu care-i vorbise Badger. Madison plățise împrumuturile la bănci înainte să moară. Rogers Enterprises mergea în forță. La momentul acela, părusse un lucru de bun-simț.

— Odată ce o companie privată iese în public, tu predai controlul, pentru că acționarii au situația acțiunilor, spuse Badger. Din cauza lipsei tale de viziune, Ian Lazenby a lansat un anunț oficial de preluare a companiei.

— Ian face asta pentru că l-am părăsit, spuse Charlene. După moartea lui Madison, atitudinea lui față de mine s-a schimbat. Credea că aveam nevoie de el ca să-mi controleze viața. Trebuia să procedez cu mai mult tact când am rupt logodna.

— Ian și-a petrecut ultimii patru ani cumpărând acțiuni de la Rogers Enterprises, izbucni Tyler. Nenorocitul nu se va opri până nu cumpără suficiente acțiuni pentru a prelua controlul Rogers Enterprises.

— În prezent, noi deținem 49%, spuse Charlene. Ian are 46%. Restul de 5% sunt deținute de Gregory.

Asta era ceva nou pentru Badger, care mormăi:

— Presupun că glumești!

— Madison i le-a dat lui Gregory drept cadou de nuntă, continuă Charlene. Valorau foarte puțin, până în momentul în care a făcut Ian anunțul public de preluare.

Badger era curios să afle mai mult.

— Gregory ce mai face?

— După ce a murit Madison, a continuat să lucreze ca arhitect, deși pentru scurtă vreme, răspunse Charlene. Una dintre clădirile pe care le-a proiectat a avut un defect de construcție. Acum nu-l va mai angaja nimeni. Și-a vândut apartamentul din Kettering Harbor când încă trăia ea. Acum locuiește pe Prospect Island. Singurul mijloc de trai este ajutorul social. Cu cinci luni în urmă, a făcut infarct în timp ce se plimba pe plajă. L-a găsit un vecin și a fost dus cu ambulanța la spitalul din Kettering Harbor. I s-au făcut patru by-passuri. Mi s-a spus că situația a fost la limită pentru un timp.

În ochii lui Badger se ivi o sclipire de milă.

— Nu m-am mai gândit la Gregory de foarte mult timp. Sărmanul, este bine acum?

— Și-a revenit complet, dar pare că și-a pierdut interesul pentru viață, spuse Charlene. Dacă ne vinde acțiunile lui, banii îi vor permite să plece de pe insulă și să înceapă o viață nouă. Ar fi cel mai bun lucru pentru el.

— Între noi și Gregory nu e niciun fel de prietenie, spuse Tyler. Trebuie să ne gândim cum să ni-l apropiem și să-i facem o ofertă pentru acțiuni.

— Îmi amintesc de funeraliile lui Madison, spuse Badger privindu-l intens pe Tyler. Era evident, după atitudinea lui rezervată, că nu are încredere în noi.

— Ar putea fi mai bine dacă negociază Charlene cu el, spuse Tyler, foindu-se inconfortabil pe scaun.

Nu-i plăcea să i se amintească de uciderea lui Rex. Fosta lui soție, Victoria Hunt, nu mai înceta să-i ceară bani și alte beneficii în schimbul favorului de a fi spus poliției că Tyler își petrecuse noaptea cu ea. De atunci nu mai vorbiseră, nici ea nu încercase să-l contacteze, ceea ce, la vremea aceea, îl surprinsese destul de mult.

— Am vorbit deja cu Gregory, anunță Charlene, și spunea că este gata să negocieze cu noi.

— Nu faci degeaba umbră pământului, spuse Badger cu admirație ușor pizmașă.

— Gregory ne-a invitat pe toți trei să stăm cu el la Prospect Island, în

weekend, spuse Charlene. Am acceptat invitația.

— Toți trei? întrebă Tyler încruntându-se. Ești sigură că a fost o idee bună să accepți invitația?

— Ce altă șansă avem? spuse cu fermitate Charlene. Trebuie să ieșim cu o strategie de succes pentru a-l convinge să ne vândă acțiunile. Altfel, Ian le va cumpăra el și va pune mâna pe compania noastră.

CAPITOLUL 22

Vineri după-amiază, stând cu Tyler în livingul vilei din Prospect Island, Charlene ajunse la concluzia că timpul încremenise pentru Gregory. La sosirea lor, ținuse să-i prevină că locuința arăta așa pentru că îi eliberase de contract pe servitori, după moartea lui Madison, de vreme ce el nu-și permitea să-i păstreze. Charlene simți atmosfera de tristețe a casei și văzu grădina năpădită de verdeață.

— Cum suportă Gregory să trăiască aici? întrebă Tyler. Locul ăsta mă calcă pe nervi. Nu mă voi simți bine cât timp voi sta aici.

Spre deosebire de fratele ei, Charlene nu se simțea deconcertată de atitudinea distantă a lui Gregory.

— Cred că unchiul Badger a avut dreptate când a spus că Gregory a iubit-o pe Madison, zise Tyler. Mă bazez pe tine să-l convingi să ne vândă acțiunile.

— Este important să-l facem să se simtă special cât stăm aici, spuse Charlene. Să nu aduci vorba despre afaceri până nu încep eu. Altfel vei strica planurile pe care le-am făcut pentru acest weekend.

Charlene angajase trei servitori printr-o agenție de recrutări de personal, pentru a se ocupa de treburile casnice, ca Gregory să nu se simtă incomodat de vizita familiei lor. Recenta operație își pusese amprenta pe starea lui fizică și fusese șocată de înfățișarea lui.

Cu binoclul la ochi, Tyler privea afară pe fereastră, apoi înjură printre dinți.

— Este un iaht de 18 metri tras lângă insulă. Numele lui este *Speranța*. Nu e nicio coincidență. Ian Lazenby trebuie să fi aflat că Gregory deține 5% din acțiunile Rogers Enterprises.

Badger intră în încăpere.

— A sunat Ian Lazenby să ne invite să luăm cina cu el pe iaht.

Tyler se încruntă.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, vrea Ian să ne vadă?

— Mai mult ca sigur că vrea să facă mai multă zarvă, răspunse Badger. Să ne convingă că nu avem nicio șansă să păstrăm acțiunile lui Gregory.

— Ce i-ai răspuns? întrebă Charlene.

— I-am spus că vom cina cu el sâmbătă seară.

Charlene aprobă, dând din cap.

— Asta ne dă răgazul să îl influențăm pe Gregory, în seara asta și mâine.

Duminică, punem la cale contraofensiva împotriva lui Ian.

— Bine gândit, surioară.

Unchiul lor ieși din cameră să-și curețe pipa.

— Trebuie să fim cu ochii pe Badger, spuse Tyler neliniștit. Bea prea mult. Și-a amintit de Madison. Cred că totul îi revine în minte. Ziua în care a murit.

Charlene dădu din cap aprobator.

— S-a purtat așa de ciudat în săptămânile de după moartea ei. Niciodată nu ne-a spus ce-a pățit la spate.

— Servitorii au pus masa pentru cinci persoane. Cine este al cincilea musafir?

Charlene zâmbi.

— O bună prietenă de-a mea. Gregory are toate motivele să-i fie recunoscător lui Jennifer Anderson. Ea l-a găsit pe plajă când a avut atacul de cord și a chemat ambulanța.

Tyler spuse cu admirație:

— Și de-asta ai invitat-o la cină? Te gândești la tot, surioară.

— Cel mai bine este să nu lași nimic la întâmplare, spuse Charlene pe un ton încrezător.

Jennifer Anderson sosi imediat după ora 7.00, emanând un aer de fericire ireprimabilă și bunăvoie. Părul castaniu-deschis i se revărsa în bucle lejere pe umeri și când zâmbea, ceea ce se întâmpla foarte des, făcea gropițe în ambii obraji.

În timpul convalescenței lui Gregory, Jennifer își luase liber pentru a-și scrie ultima carte, nu numai pentru a se asigura că el era bine, ci, de asemenea, pentru a o informa continuu pe Charlene în legătură cu evoluția lui. Acceptase invitația la cină pentru că era nerăbdătoare să fie de ajutor la refacerea rupturii dintre el și familia lui Charlene.

Deși promisesese că va veni la cină, Gregory hotărî în ultima clipă contrariul, instruind servitorii să spună că îl doare capul. Reuniunea părea să înceapă cu stângul. Charlene îl suspecta că, în mod deliberat, testa nervii familiei ei. În media se făcuse multă publicitate asupra preluării de acțiuni și era normal ca el să vrea să negocieze acțiunile la un preț cât mai bun.

Badger se uita morocănos în paharul lui cu vin roșu, și Charlene bănuia că se gândea la ziua morții lui Madison și la încercarea lui eșuată de a o salva. Ea și Tyler avuseseră mereu grijă să nu aducă în discuție acea întâmplare, pentru a nu-i exacerba, în acest fel, sentimentul de vinovăție.

Ca răspuns la o întrebare pusă de Charlene, Jennifer explicase că ultima ei carte nu fusese încă tipărită.

— *Dorințe ascunse* este povestea unui dezvoltator care se îndrăgostește de cel mai faimos tenor, la nivel mondial, spuse ea. Mi-am construit

personajul pe baza vieții reale a lui Luciano Garibaldi.

Ochii lui Tyler sclipiră.

— Are mai mult păr în cap decât îi sugerează numele?

— Luciano Garibaldi are părul des, replică Jennifer amuzată.

— Despre ce este următoarea ta carte? Despre o femeie astronaut care se îndrăgostește de un șef de la NASA? glumi Tyler.

Izbucniră într-un hohot de râs, ceea ce Jennifer o luă ca pe o ironie.

— Cred că ai fost încântată să-l cunoști pe Luciano Garibaldi și să primești autograf de la el, spuse Charlene.

— A fost un vis devenit realitate, spuse Jennifer. Am adus albumul cu mine, așa cum am promis, ca să vedeți fotografiile pe care le-am făcut.

∴

După cină, Badger se uită pe fereastra dinspre terasă și spuse cu voce posomorâtă:

— Se face târziu. Ar trebui să mă întorc pe iaht.

— Chiar trebuie să pleci așa devreme? întrebă Jennifer.

Era evident că îl plăcea mult pe Badger. Lipsa de gentilețe socială era compensată cu prisosință prin excentricitățile sale. Felul irascibil de a fi și onestitatea brutală erau în contrast cu farmecul și modul elegant de comportare al lui Charlene și al lui Tyler.

— Unchiule Badger, nu ar trebui să pleci până nu ne arată Jennifer albumul cu fotografii, spuse Charlene. A trecut prin multe pentru a-l aduce aici.

Jennifer deschise albumul și i-l dădu lui Charlene. Era o noapte caldă și umedă și fereastra dinspre terasă era deschisă.

— Nu este nimic în neregulă cu părul lui Luciano Garibaldi, spuse Charlene. Este o poză în care amândoi păreți încântați.

— L-am întâlnit după concertul de debut de la Opera Metropolitană din New York, spuse Jennifer.

Charlene dădu pagina și zâmbetul ei păli.

— Când a avut loc concertul?

— În urmă cu patru ani. Bătrânul de acolo este destul de transpirat. Am stat unul lângă altul în timpul concertului. La sfârșit, a venit cu mine la ușa scenei și i-a cerut un autograf lui Luciano Garibaldi, pe poza lui de la cununie. Păcat că nu i-am luat adresa. Mi-ar fi plăcut să-i trimit o fotografie.

Charlene ezită, apoi îi dădu albumul unchiului ei. De când își făcuse operația de cataractă, putea să vadă mult mai bine.

— Când a avut loc concertul? întrebă el, fără să-și ridice privirile.

— Duminică, 30 august, răspunse repede.

Badger dădu mai departe albumul nepotului lui.

— Iisuse Hristoase! Lui Tyler aproape că îi căzu ceașca cu cafea din mână. Îi era greu să-și smulgă privirile de la fotografie. Scuze... nu am vrut să fiu neîndemânatic. Cafeaua nu s-a vărsat peste album.

— Te simți bine? Întrebă Jennifer, uluită de reacția lui.

— Bine... bine. Fotografiile acestea sunt impresionante. Trebuie că ai participat la o mulțime de concerte ale lui Luciano Garibaldi.

— Numai la acesta. Ziua următoare, am luat avionul spre Canada, pentru circuitul meu de conferințe universitare.

Tyler spuse:

— Ești sigură de dată?

Jennifer zâmbi:

— Era ziua mea de naștere.

O stinghereală ciudată puse stăpânire pe grup. Charlene, în continuare o gazdă grațioasă, îi oferi musafirei ei o ceașcă de cafea și schimbă subiectul.

Puțin mai târziu, Jennifer spuse noapte bună și plecă.

∴

Inițial, rămăseseră muți.

Badger își curăță gâtul.

— Ce părere aveți despre fotografia lui Joshua?

— Seamănă mult cu el, spuse Tyler. Crezi că Jennifer a greșit data?

— Nu prea cred. Nu trebuia să o lași să plece cu albumul.

— Cum să fi făcut așa ceva? Întrebă Tyler, neplăcându-i tonul critic al unchiului său. Credeți că ne-a arătat albumul ca apoi să ne stoarcă de bani?

Badger dădu din cap.

— Mă îndoiesc că își dă seama de importanța lui. Ne aflăm într-o a naibii mizerie. Poliția ar putea să folosească albumul pentru a redeschide investigația asupra uciderii lui Rex.

— Suntem norocoși că Gregory nu ni s-a alăturat la masă, spuse Charlene, cu o urmă de viclenie în voce. Fotografia din albumul lui Jennifer arată că nu Joshua l-a ucis pe Rex. Trebuie să o împiedicăm să-i arate poza lui Gregory, altfel el va refuza să ne mai vândă acțiunile.

Tyler se uită plin de speranță la unchiul lui.

— Unul dintre noi trebuie să-i ceară lui Jennifer negativul și fotografia. Bănuiesc că este prea târziu să mai facem ceva în seara asta.

— Lăsăm pe mâine. Nu vrem să-i trezim suspiciuni.

Tyler luă o decizie.

— Cred că voi face o plimbare înainte de a mă culca, spuse el pe ton relaxat.

Ieși afară și rămase în picioare, la marginea terasei, pierdut în meditație. Era o noapte cu lună plină și, cu colțul ochiului, văzu o siluetă îmbrăcată în

alb traversând pajiștea, în direcția aleii care ducea spre golf și spre plajă.

Privind spre o latură a casei, văzu lumină în camera de lucru a lui Gregory. Îi trecu prin minte că are un vizitator.

Pe Ian Lazenby...!

Hotelierul le-o luase înainte și veni să negocieze pentru acțiunile lui Gregory. Aceasta ar explica de ce nu coborâse la cină. Întâlnirea dintre cei doi bărbați trebuie că fusese planificată. Totul avea sens. În mod evident, acum, Ian se întorcea spre iahtul lui luxos.

Tyler trase o înjurătură printre dinți. Simți un miros înțepător. Privi în jurul lui și văzu ceva strălucind la picioarele sale, între straturile din grădină. Gregory nu fuma, dar cineva stătuse aici, în ultimele câteva minute, fumând o țigară și aruncase chiștocul.

Oare Ian Lazenby ascultase toată conversația lor despre album? Un sentiment de neliniște puse stăpânire pe Tyler. Rămase pe gânduri, întrebându-se ce să facă în continuare.

CAPITOLUL 23

După recenta separare de partenerul ei Jack Danvers, Elaine Cawthorn lua micul dejun în noul ei apartament din East Village, New York. Se bucura să fie din nou singură și să se joace de-a mersul la întâlniri, deși nu cunoscuse încă pe cineva special cu care să iasă.

Decizia de a-l părăsi pe Jack fusese luată pentru că acesta o tot presa de ceva timp să aibă un copil. Cum el era cu 18 ani mai în vârstă decât ea, ea îi spusese, în timpul uneia dintre numeroasele lor certuri, că își dorea ca tatăl copiilor ei să fie cam de aceeași vârstă cu ea. A se simți bine împreună, adăugase ea, nu era același lucru cu a fi îndrăgostiți unul de celălalt. Despărțirea de el fusese mai grea decât își imaginase și, în ciuda hotărârii comune de a rămâne prieteni, se simțea vinovată pentru că îl rănise.

Era o dimineață frumoasă de sâmbătă și Elaine hotărî să uite de povara muncii de la agenția ei literară și să dedice această zi propriilor plăceri. De dimineață va merge la cumpărături, în Bloomingdales, după-amiază va juca tenis cu prietenele ei, apoi își va petrece seara în fața televizorului, urmărind câteva filme pe DVD, cu o pizza alături.

Sună telefonul. Cel care era la celălalt capăt al firului se prezentă ca Hal Wallace, un avocat de la firma Wallace și Mitchell.

— Vă sun în numele clientei mele Jennifer Anderson. Cred că ați fost prietena ei.

— D... da, așa este. S-a întâmplat ceva?

— Devreme, în dimineața aceasta, m-a contactat poliția din Kettering Harbor. Îmi pare foarte rău să vă anunț că prietena dumneavoastră a murit noaptea trecută.

Elaine era oripilată.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Aparent, s-a sinucis...

— Sinucis? Sunteți sigur?

Elaine trebui să se așeze, pentru a se obișnui cu șocul. Nu-i venea să creadă că nu-i va mai vedea niciodată ochii albaștri, sclipitori și fața zâmbitoare și nu-i va mai auzi chicotele. Ascultă neîncrezătoare ce-i spunea Hal Wallace. La câteva minute după ce închise telefonul, începu să tremure.

Moartea lui Jennifer era mult mai tristă decât putea ea suporta, pentru că prima tinerețe a prietenei ei fusese marcată de tragedie. Părinții lui Jennifer muriseră într-un accident de avion, când ea avea 18 ani. Deși îi jelise mult,

nu fusese marcată pentru toată viața.

— De la ea am învățat ce înseamnă dragostea, explicase Elaine. O romantică incurabilă, era convinsă că-l va găsi pe Făt-Frumos și se întreținea lucrând ca secretară a unui impresar de muzică. Prima ei carte fusese o ficțiune bazată pe căsătoria părinților ei; ajunsese în topul bestsellerurilor. Succesul nu i se urcase la cap și își păstrase modestia și farmecul. Cu câțiva ani în urmă, își construise o casuță pe plaja de la Prospect Island și de atunci locuise acolo, scriindu-și romanele de succes. Așadar, ce se întâmplase?

Elaine fusese, timp de 10 ani, agentul literar al lui Jennifer. Acum, nu numai că pierduse un client, ci și un prieten de nădejde. Pentru ea, era un lucru neobișnuit să amestece munca cu plăcerea, dar ea și Jennifer deveniseră prietene încă din primul an în care se cunoscuseră.

În încercarea de a-și stăpâni starea de agitație, Elaine se duse în bucătărie și își turnă un pahar cu vin. În mod ironic, vinul era Chablis de Gloire – favoritul lui Jennifer. Cele două femei băuseră o sticlă întreagă ultima oară când cinaseră împreună, pentru a sărbători ziua de naștere a lui Jennifer.

După ce bău vinul, Elaine simți nevoia să vorbească cu cineva care putea înțelege durerea și starea ei de confuzie. Dacă exista cineva care să aibă vreo idee de ce făcuse Jennifer acest gest fatal, acea persoană era prietena din copilărie a lui Jennifer, Victoria Hunt. Sună la casa de vacanță a Victoriei, de pe plaja din Salford, Connecticut, dar nu răspunse nimeni, așa că formă numărul casei ei din Greenwich Village, în speranța că-și petrecea weekendul la New York.

Victoria răspunse la al treilea apel. Era o voioșie liniștită în râsul ei, pentru că tocmai se întorsese de la o plimbare cu labradorul ei, în Washington Square Park.

Elaine se simțea vinovată că îi va spulbera fericirea.

— Victoria, am niște vești foarte rele. A murit Jennifer.

— Nu se poate să vorbești serios...

— S-a sinucis noaptea trecută, tăindu-și venele în baie, în casa de pe plajă.

— Oh, Dumnezeu, îngăimă Victoria. Jennifer avea numai treizeci și opt de ani. Avea toată viața înainte. Ce i s-a întâmplat nu are sens...

Elaine îi spuse Victoriei că era la fel de zguduită și de tristă ca și ea.

— Victoria, ai vreo idee de ce s-ar fi putut sinucide? Un indiciu cât de mic? Se lupta să-și adune gândurile.

— Ultima dată când am văzut-o pe Jennifer a fost în urmă cu trei săptămâni. Ne-am întâlnit aici, la New York, și am luat prânzul împreună. Părea deprimată, dar am pus totul pe seama unui blocaj de inspirație. Nu pot crede că s-a dus.

Elaine își șterse o lacrimă de pe obraz.

— Jennifer a stipulat în testament că vrea ca noi două să ne îngrijim de funeraliile ei. Într-o oră plec la Prospect Island. Poți veni cu mine?

— Aș vrea, spuse Victoria, dar una dintre colaboratoare m-a lăsat baltă și trebuie s-o înlocuiesc în după-amiaza asta și să joc rolul de președintă a unui juriu. Astăzi este ultima zi a filmărilor.

— Victoria, mi-aș dori să fi știut ce era în mintea lui Jennifer. Mă simt ca și cum aș orbecăi în întuneric, în căutarea întrerupătorului. Când m-a sunat, noaptea trecută...

— Jennifer te-a sunat noaptea trecută?

— Mi-a spus că a luat cina cu familia Rogers. Se pare că s-a sinucis după ce s-a întors la casa de pe plajă.

Victoria era uluită.

— Încep să cred că familia Rogers aduce ghinionul pentru ea și pentru oamenii care vin în contact cu ea. În urmă cu patru ani, a fost ucis cumnatul lui Madison, Rex Fifield.

— Jack și cu mine eram în vacanță în China, în momentul acela, spuse încet Elaine.

— S-a scris în toate ziarele, spuse Victoria. Tatăl lui Rex a murit de infarct înainte de a mărturisi că el a comis crima. Cum ți s-a părut Jennifer când a vorbit cu tine?

— Părea că nu are nicio grijă, răspunse Elaine. Voia să fie sigură că sunt bine după despărțirea de Jack. El este plecat în Europa, într-o vizită de afaceri. Îmi pare foarte rău că nu poți veni astăzi pe Prospect Island. Am mare nevoie de sprijin, din punct de vedere emoțional.

— Amândouă avem nevoie, mărturisi Victoria. Cel mai curând, pot ajunge acolo mâine. Sinuciderea lui Jennifer pare așa de bizară, așa de fără logică. Cum de nu am reușit să recunoaștem indiciile că ceva era în neregulă cu ea? Ești sigură că nu era niciun semn în dispoziția ei mintală, când ai vorbit cu ea noaptea trecută?

— Avea starea ei obișnuită de fericire, insistă Elaine. Deși acum îmi dau seama că n-am terminat conversația. Venise cineva la ușa din spatele casei.

— Cine?

— Nu mi-a spus.

Curiozitatea Victoriei fusese stârnită.

— Acea persoană ar putea aduce lumină asupra motivului pentru care s-a sinucis.

— Sau poate fi motivul pentru care s-a sinucis, adăugă Elaine, pe un ton jos.

— Ce vrei să spui?

— Nu prea știu. Era numai o idee. Elaine își dădu pe spate bretonul de pe

față. Victoria, este ceva ce ar trebui să știi. Jennifer ți-a lăsat totul ție, prin testament.

— Ești sigură? Nu înțeleg. Niciodată nu mi-a spus... Victoria nu avea cuvinte. Nu vreau banii lui Jennifer. O vreau vie și sănătoasă, alături de mine.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nici eu nu le înțeleg, spuse Elaine. Sper să aflu mai multe după vizita pe Prospect Island.

CAPITOLUL 24

Șofatul din New York până la Kettering Harbor nu a fost ușor pentru Elaine Cawthorn. Jennifer fusese în gândurile ei tot drumul.

După o călătorie obișnuită cu feribotul, spre Prospect Island, își continuă drumul cu mașina spre South Island și o luă pe alea ce ducea spre casa scriitoarei. Casa de pe plajă era din lemn, așezată pe piloni, ca măsură de precauție împotriva fluxului, în condițiile rare de furtună. O parte din Elaine nu voia să accepte că prietena ei era moartă. Ar fi vrut ca Jennifer să procedeze ca de obicei – să audă sunetul claxonului mașinii lui Elaine, să iasă și să o întâmpine cu un zâmbet și o îmbrățișare.

Jennifer păstra o cheie ascunsă sub un teanc de scrisori, în cutia poștală. După ce o recuperează, Elaine își parcă mașina în garaj și intră în casă.

Prima impresie a fost că înăuntru era curat și aerisit. Se simțea un miros de lac și de pin. Bucătăria, sufrageria și camera de zi erau un open space. În vitrină erau o serie de fotografii înrămate, cu diverși prieteni, inclusiv cu Victoria și cu ea. Singurul lucru care lipsea era Jennifer.

Elaine era uluită de cât de goală și de tăcută era casa. Toată energia pozitivă, căldura și prietenia pe care le emanau Jennifer nu mai erau acolo. Rătăci pe plaja de lângă casă încercând să o aducă înapoi cu ajutorul amintirilor.

Elaine evită să intre în baie. Deși vorbise la telefon cu un membru al echipei de securitate de pe Prospect Island, înainte de a pleca de la New York, și știa bine că trupul lui Jennifer fusese luat și dus la morga din Kettering Harbor, nu avea nicio dorință să vadă locul unde murise prietena ei. Dormitorul pentru musafiri avea o baie și Elaine decise să o folosească pe aceea pe durata șederii în casa de pe plajă.

Mirosul subtil al parfumului lui Jennifer o învăluie când intră în dormitorul prietenei ei. Patul dublu era plin de ursuleți de pluș. Patru erau de la părinții ei, de când fusese mică, restul îi cumpărase ea în decursul anilor. Elaine înțelesese, fără să fi întrebat, că ursuleții făceau o legătură prețioasă cu trecutul lui Jennifer. Nu pricepuse niciodată de ce nu putuse să mențină nicio relație pe termen lung cu vreun bărbat. Nu că ar fi fost prea mulți. Era un consens general între prietenii ei – pur și simplu nu întâlneau bărbatul potrivit.

Conform avocatului lui Jennifer, Hal Wallace, poliția din Kettering Harbor spusese că ea lăsase un bilet de adio pe laptop. Inima lui Elaine bătea mai

tare când intră în camera de lucru.

Biroul lui Jennifer era în fața ferestrei, pentru că îi plăcuse să privească marea în pauzele de la scris. Pe birou era o vază cu trandafiri albi, cu petalele încă deschise. Era un obicei al lui Jennifer să nu scrie niciodată fără să aibă flori pe birou. Favoritele ei erau cele cu parfum oriental – crinul, hyacintul, lalelele și narcisele. Elaine avea un aranjament cu florăria locală din Kettering Harbor să-i furnizeze flori lui Jennifer, săptămânal, pentru a o inspira să scrie. Fusesse un joc din partea ei, dar Jennifer îi fusesse întotdeauna recunoscătoare.

Porni laptopul lui Jennifer, deschise documentul cu titlul Jurnal și citi ultima însemnare:

Gândul de a orbi mă terorizează. Doctorul din Canada mi-a spus, cu patru ani în urmă, că este inevitabil. Dar sunt o lașă și nu pot suporta perspectiva orbirii. Nu vreau ca prietenele să mă compătimească. Curând îmi voi găsi pacea. Vă rog să mă iertați și să nu mă uitați. Jennifer

Lacrimile îi curgeau pe obraji. „Acum îmi este clar de ce s-a sinucis. Îmi amintesc că dormea cu lumina aprinsă pentru că întunericul o speria încă de când era copil. Părea așa de fericită când s-a întors din turul de conferințe susținut la universitățile canadiene. Mă întreb de ce nu mi-a spus că fusesse la doctorul care îi spusese că-și va pierde vederea...”

∴

Elaine plângea în hohote.

După ce se calmă, merse să se plimbe pe plajă, aparent pentru a-și limpezi mintea, își spuse, dar ceea ce voia cu adevărat era să se simtă aproape de Jennifer. Răscoliseră adesea același petic de nisip, râzând și sporovăind despre lucrurile absurde ale vieții de zi cu zi.

Faptul că aflase motivul morții ei nu o făcea să accepte mai ușor dispariția lui Jennifer. La întoarcerea în casa de pe plajă, se duse la frigider și-și turnă un pahar de Pinot Grigio, înainte de a se duce în camera de lucru și a porni din nou laptopul. Dădu click pe documentul *Renunțare în amurg*, și începu să citească ultimul manuscris neterminat. Curajul și demnitatea eroinei care se lupta să se obișnuiască cu orbirea iminentă o făcură pe Elaine să plângă. A trebuit să se oprească de mai multe ori înainte de a putea să continue cititul.

Oare Jennifer scrisese despre ea, apoi abandonase povestea pentru că pentru ea nu exista nicio speranță de happy-end la orizont? Vinul pe care-l băuse o făcea să-i fie foarte foame. Se duse la bucătărie și-și pregăti o gustare din ce găsi în frigider.

După ce termină de mâncat, se duse în dormitorul lui Jennifer. Mai

devreme văzuse ceva ce i se păruse puțin cam ciudat. Ochelarii lui Jennifer erau așezați pe o carte, pe noptiera plină de obiecte. Elaine își puse ochelarii și simți cum i se făcea părul măciucă.

„Jennifer nu putea să sufere o orbire iminentă și să folosească lentile cu dioptrii așa de mici”.

Elaine traversă încăperea, mergând spre bibliotecă. Simți o nevoie puternică să vadă o poză a lui Jennifer și luă albumele la răsfoit. În cele din urmă, găsi ce căuta – fotografii din timpul turului de conferințe la universitățile din Canada. Jennifer era fericită și relaxată printre fanii ei.

„Nu așa arată o femeie căreia i s-a spus că va orbi curând, se gândi Elaine. De ce a inventat Jennifer povestea asta?”

Se uită la fotografiile pe care prietena ei le făcuse la New York, în noaptea dinaintea imbarcării pentru excursia spre Canada. Jennifer se bucurase de concertul de debut al lui Luciano Garibaldi la Opera Metropolitană și apoi se dusesse cu aparatul de fotografiat la ușa scenei; o persoană din mulțime o fotografiase cu marele tenor. Jennifer îi spusese lui Elaine despre concert, pentru că voise să reproducă fotografia pe coperta a patra a ultimei ei cărți, *Dorințe ascunse*.

Elaine dădu pagina. Aici era un loc gol, unde ar fi trebuit să fie o fotografie. Își amintea foarte clar poza care lipsea pentru că în ea apărea un bărbat în vârstă cu o față ursuză care primea autograf de la marele maestru. Era un omuleț așa de ciudat, încât Elaine glumise cu Jennifer că se putea aștepta ca vânzările ei să scadă serios, dacă ar pune pe coperta oricăreia dintre cărțile ei fotografia aceea.

Elaine se întrebă dacă poza care lipsea avea de-a face cu moartea lui Jennifer. Cine și de ce s-o fi scos din album?

∴

Elaine era așa de neliniștită de descoperirile ei, încât încercă să-și sune prietena, pe Victoria Hunt. Îi răspunse căsuța poștală și închise frustrată, fără să lase vreun mesaj.

Înainte de a merge la culcare, deschise documentele de pe laptopul lui Jennifer și petrecu câteva ore citind jurnalele acesteia din ultimii patru ani. Nu găsi nicio mențiune despre orbirea ei iminentă. Elaine concluzionează că prietena ei pretinsese că va orbi pentru că nu dorea ca lumea să cunoască motivul real al sinuciderii.

Dar dacă nu ea a scris paragraful final din jurnal? Aceasta ar însemna un singur lucru: cineva o omorâse pe Jennifer.

Dar cine și de ce?

„Jennifer nu are niciun dușman pe lumea asta, se gândi Elaine. Sunt o ne bună să mă gândesc la o așa posibilitate. Dar, în cazul acesta, ideea de

crimă nu este deloc mai exagerată decât cea a sinuciderii”.

Gândurile acestea o înghețară, dar era așa de intrigată de fotografia lipsă a bătrânului, încât căută prin casă negativul; dar și acesta lipsea. Negativele celorlalte fotografii erau nederanjate de la locul lor dintr-unul dintre sertarele biroului.

„Dacă există o legătură între moartea lui Jennifer și fotografia care lipsește, voi afla, se gândi Elaine. Oricine a ucis-o, nu va scăpa”.

CAPITOLUL 25

Victoria Hunt arunca niște haine într-o mică valiză. „Nu pot să cred cât de mult am dormit, se gândi ea. Elaine se întreabă, probabil, ce mi s-a întâmplat. Trebuia să fi ajuns deja pe Prospect Island până acum”.

Ziua anterioară fusese cea mai lungă din viața Victoriei Hunt. Filmarea durase mai mult decât plănuise și se prelungise până târziu în noapte. Într-un final, trecuse bine prin toate și se întorsese la apartamentul ei de la mansardă, din Greenwich Village, în jurul orei 4.00 dimineața.

Deși intenționase să se trezească devreme și să pornească spre Prospect Island, era prea obosită și uitase să pună ceasul să sune. Din fericire, somnul nu îi fusese tulburat de vise cu Jennifer, dar acum era trează și nu-i era deloc ușor să suporte vestea că cea mai bună prietenă a ei era moartă.

Ochii Victoriei se umplură de lacrimi. Ultimele două săptămâni fusese ocupată și se simțea vinovată că nu păstrase legătura cu Jennifer. Își aminti bătaile cu perne pe care ea și Jennifer le purtaseră cu alte fete în dormitorul de la școala mănăstirii Sf. Ursula. Ultimii douăzeci de ani zburaseră. De la divorțul de Tyler, Victoria o vizitase regulat pe Jennifer la casa de pe plajă, de pe Prospect Island.

Weekendurile și le petrecuseră mergând la Kettering Harbor și vizitând tarabele din piață, plimbându-se cu scuterul lui Jennifer pe toată insula și căutând locuri pentru picnic. Prietena ei era vegetariană și încerca mereu rețete noi. Le plăcea să stea pe plajă și să privească apusul. Uneori, făceau un foc, beau vin și ascultau muzică la CD-playerul portabil al lui Jennifer. Fuseseră mai mult ca niște surori decât ca niște prietene și își spusese rău orice una celeilalte.

Sonerie telefonului o trezi din visare și o readuse la realitate.

— Victoria, sunt Elaine. Unde ești?

— Îmi pare rău, spuse Victoria. Sunt pe drum spre tine. Am dormit mult...

— Trebuie să ajungi pe Prospect Island cât de repede posibil.

— Este vreo problemă cu aranjamentele pentru funeralii?

— E mult mai grav decât asta, spuse Elaine cu îndârjire. Jennifer a fost ucisă și am nevoie de ajutorul tău să aflu de cine.

∴

Mai târziu, Victoria stătea în livingul casei de pe plajă și se întreba:

— Ce om cu mintea întreagă ar fi putut să o ucidă pe Jennifer? Era o persoană așa de bună. Nu are logică.

Elaine spuse:

— Mesajul de adio de pe laptopul lui Jennifer este fals. Am făcut ceva cercetări în dimineața asta și am aflat că nu doctorul ei a semnat certificatul de deces, pentru că este plecat în vacanță.

— Atunci cine l-a semnat?

— Un doctor local care nu a cunoscut-o niciodată a acceptat mesajul de adio și ideea de suicid și a semnat certificatul de deces, spuse Elaine. Uite ochelarii ei pentru citit. Vreau să ți-i pui la ochi.

Victoria făcu ce-i ceru Elaine și spuse repede:

— Cineva pe punctul să orbească ar avea nevoie de lentile mult mai puternice.

— Acum mă crezi că Jennifer a fost omorâtă?

— La cine te gândești că a făcut-o? Întrebă Victoria.

Elaine desfăcu o sticlă și turnă Pinot Grigio în pahare.

— Cred că ar putea fi implicată familia fostului ei soț. Ei îl cunoșteau și pe Rex Fifield.

— Vrei să spui că cele două crime au ceva în comun? Victoria luă unul dintre ursuleții de pluș ai lui Jennifer și îl strânse în brațe ca să se liniștească. Ce legătură poate să fie între Jennifer și Rex?

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare, spuse Elaine. În dimineața asta am fost la arhivele morgii din Kettering Harbor și am citit despre uciderea lui Rex. Am recunoscut imediat o poză a tatălui lui dintr-un ziar. Joshua Fifield este omul din fotografia care lipsește din albumul lui Jennifer. A fost ucisă din cauza pozei care dovedește că Joshua nu-l putea omorî pe Rex.

Victoria se încruntă.

— De unde știi că Joshua era nevinovat?

— În noaptea crimei, el a fost la concertul de debut al lui Luciano Garibaldi, la Opera Metropolitană din New York. Nu numai că Jennifer a stat lângă el în public, dar l-a mai și fotografiat, la sfârșitul concertului, împreună cu cântărețul. Spune asta în jurnal. Uite aici un print după jurnalul ei din ziua de 30 august.

Îi dădu copia Victoriei, care citi fără grabă relatarea lui Jennifer.

Luciano Garibaldi a oferit un spectacol minunat la Opera Metropolitană, New York, în seara aceasta. Lângă mine, în public, a stat un domn în vârstă pe nume Joshua. Era în New York, în această seară, pentru a comemora aniversarea căsătoriei lui. Mi-a spus că soția lui, Rosetta, decedată, fusese un fan al lui Garibaldi și că decisese, fără a sta mult pe gânduri, să meargă la concert. La sfârșit, la sugestia mea, a venit cu mine la ușa scenei. L-am fotografiat, cerându-i autograf lui Garibaldi, pe o fotografie de la nunta sa. Păcat că era în grabă să prindă trenul spre casă, altfel i-aș fi cerut adresa și i-

aș fi putut trimite o poză.

Victoria simți că-i revine culoarea în obraji.

— Poate ai ajuns prea ușor la concluzii. Dacă Joshua și-a ucis fiul după ce s-a întors de la concert?

— M-am gândit și la asta, Victoria. În după-amiaza aceasta, am vorbit cu un prieten de-al meu din North Island. Graham Abel este manager de securitate al Prospect Resort. Ca fost ofițer în poliția din Kettering Harbor, mi-a putut spune multe lucruri despre uciderea lui Rex, pentru că a fost unul dintre polițiștii chemați la casa acestuia, în acea noapte. Rex a fost ucis între orele 9.00 și 11.00 noaptea. Joshua a ajuns acasă, în Kettering Harbor, la puțin timp după miezul nopții.

Victoria avea un sentiment neplăcut având în vedere locul unde purtau conversația. Se întreba, pentru a mia oară, de ce Jennifer îi lăsase ei banii. Nu-i voia. Ar fi dat fericită fiecare bănuț pentru acțiuni de caritate, dacă Jennifer ar fi intrat în cameră în clipa aceea. Gata cu visarea. Dezvăluirile lui Elaine o făceau să se simtă de sute de ori mai rău. Se părea că singurul motiv pentru care moștenise averea lui Jennifer era faptul că cineva o omorâse cu sânge rece.

— Vreau să mă ajuți să găsim ucigașul, spuse Elaine pe un ton calm.

— Vrei să spui că noi două ar trebui să aflăm cine a făcut această...? Vocea Victoriei se stinse.

Elaine se strâmbă și spuse:

— Știu că suntem o pereche neobișnuită de detectivi. Dar avem talent când e vorba de asemenea istorii. Nu am uitat cum ai rezolvat crima de la lansarea unuia dintre filmele tale.

— Acolo a fost vorba de noroc, mai mult decât de orice altceva, spuse Victoria cu modestie. S-a întâmplat să observ un mic detaliu care le scăpa tuturor celorlalți. Poliția m-a luat în serios și au arestat-o pe persoana respectivă, înainte să aibă loc o altă crimă.

— Îți datorăm lui Jennifer să aflăm adevărul, spuse Elaine. Mai devreme, avocatul meu a contactat poliția din Kettering Harbor, în numele meu, și a cerut o autopsie. Ochelarii cu dioptrii mici sunt dovada că mesajul de adio este fals. Odată ce autopsia va confirma că nu urma să orbească, va fi de datoria mea să spun poliției tot ce știu.

— Până atunci nu vorbim cu nimeni. Asta vrei?

— Aha. Când Jennifer m-a sunat, în noaptea în care a murit, mi-a spus că arătase albumul ei cu fotografii familiei Rogers. Cred că ucigașul a venit aici, a drogat-o și apoi i-a tăiat venele. Am scotocit casa de sus până jos. Fotografia și negativul care dovedesc nevinovăția lui Joshua nu sunt nicăieri.

— Sugerezi că Jennifer l-a șantajat pe ucigaș? Era o idee ridicolă și Victoria știa asta încă înainte de a termina de vorbit.

Elaine spuse:

— Cred că Jennifer a fost naivă și a făcut greșeala de a se afla la locul și momentul nepotrivit cu albumul ei de fotografii.

— Dacă ai dreptate, adevărul se află undeva în trecut. Victoria se uită fix la Elaine. Ce te face să crezi că putem reuși, acolo unde poliția a dat greș?

— Cu siguranță, familia Rogers a fost unită în timpul investigației uciderii lui Rex. Spre deosebire de poliție, noi avem imaginea din interior, pentru că îi cunoaștem pe toți cei implicați. Cred că ar trebui să acordăm toată atenția acestui aspect.

∴

Victoria își mușcă buzele.

— Cred că deja știi cine este ucigașul... Mi-aș dori, pentru bunul Dumnezeu, să nu... Trebuie să mă crezi când îți spun că... Habar n-am avut că se va ajunge la această... Se uită la prietena ei, implorând-o fără cuvinte.

Elaine întrebă tăios:

— Victoria, ce te face să crezi că știi cine l-a omorât pe Rex?

— În ziua următoare crimei, Tyler m-a sunat și m-a rugat să-i furnizez un alibi. Am spus poliției că și-a petrecut noaptea cu mine, la casa de pe plaja din Salford. A sosit cu barca cu motor, în jurul orei 9.20, teribil de trist din cauza morții lui Madison. M-am străduit cât am putut să-l consolez. M-a întrebat dacă îi pot împrumuta niște bani. A refuzat oferta mea de 20.000 de dolari. Ceea ce nu am spus poliției este că el a plecat pe la ora 10.00 cu mașina. Trebuie că s-a dus la Rex acasă, în Kettering Harbor, și l-a ucis.

Elaine se uita la ea, nevenindu-i să creadă.

— Îmi spui că, până în acest moment, nu ți-a trecut prin cap că fostul tău soț a recurs la crimă pentru a pune mâna pe averea familiei? întrebă ea cu neîncredere.

Victoria păru uluită și supărată.

— Nu știu ce am crezut. Am fost o proastă să mă amestec cu el. Tyler nu m-a mai sunat de când am mințit în fața poliției pentru el. Ca toți ceilalți, am presupus că Joshua era vinovatul. Oricum, aceasta a fost opinia presei.

Elaine se uită la ceasul de la mână.

— Familia Rogers m-a invitat la ceaiul de după-amiază. Sper că ești dornică să-ți vezi fostul soț.

Își încrucișă brațele și-și privi prietena, pe gânduri.

— Voi face orice este necesar pentru a te ajuta să-l găsești pe ucigașul lui Jennifer, promise Victoria. Mă bucur că am divorțat de Tyler, pentru că dacă nu o făceam, aș fi trăit cu un ucigaș. Nu știu cum mă voi uita în ochii lui când

îl voi întâlni din nou.

— Este interesul tău să o faci, spuse Elaine. Ești pe punctul să devii multimilionară din drepturile de autor ale lui Jennifer. Pentru a dovedi că nu ai nicio complicitate la moartea ei, trebuie să mă ajuți să găsec destule dovezi pentru a-l prinde pe bărbatul cu care ai fost cândva căsătorită și a-l acuza de crimă.

∴

Câteva minute mai târziu, cele două femei părăsiră casa de pe plajă, traversară dunele de nisip și o luară de-a lungul plajei, în direcția reședinței familiei Rogers.

— Ți-a spus poliția cât va dura până au rezultatul autopsiei? întrebă Victoria.

— Ar trebui să aibă rezultatul de la medicul legist mâine, zise Elaine.

— Dacă rezultatul confirmă că vederea lui Jennifer era bună, poliția poate susține că s-a sinucis pentru că un doctor șarlatan i-a spus că era pe punctul de a orbi.

— Jurnalul ei arată că nu a fost la niciun doctor în timpul turului de conferințe la universitățile din Canada, pledă Elaine.

— Ar putea adopta ideea că a omis să scrie despre o experiență tristă din viața ei.

— Victoria, cât am fost eu plecată în Kettering Harbor, de dimineață, cineva a intrat în casa de pe plajă și a căutat albumul cu fotografii al lui Jennifer. Lăsasem o șuviță de păr între filele albumului. Când m-am întors, șuvița nu mai era la locul ei.

În vocea lui Elaine se simți o iritare extremă și Victoria decise să nu mai insiste. Cele două femei părăsiră plaja și urcară pe aleea de la golfuleț ce ducea la casa familiei Rogers. Poteca era mărginită de frunziș bogat și părea mai abruptă decât își imaginase Victoria. Urcară în tăcere. Singurul sunet pe care-l auzeau era propriul lor gâfâit și foșnetul frunzelor ce se frecau de hainele lor. Erau aproape de vârful potecii, când auziră voci.

Badger spunea:

— Jennifer i-a salvat viața lui Gregory, când a făcut atac de cord. Moartea ei l-a întristat. Este normal că are nevoie de mai mult timp pentru a analiza oferta noastră.

Tyler spuse:

— Nu voi fi surprins dacă Gregory va folosi moartea lui Jennifer ca scuză să amâne procedurile. Speră, probabil, că-i vom oferi mai mulți bani pe acțiunile lui. În noaptea când a murit Jennifer, el negocia cu Ian. L-am văzut pe Ian plecând de-aici. Șșșt...! Ce-i asta? Se aude un foșnet.

— Cred că vine cineva pe potecă, spuse Charlene.

Câteva momente mai târziu, străduindu-se să arate că nu le păsa de nimic, Elaine și Victoria își făcură apariția pe potecă și îi văzură pe membrii familiei Rogers stând așezați în jurul mesei de pe terasă.

— Salut, Tyler, spuse Victoria, zâmbindu-i prietenos fostului ei soț. Arăți la fel de bine ca de obicei.

Încruntarea se transformă într-un zâmbet ușor pe fața lui Tyler.

— Vorbele frumoase ale unei femei frumoase sunt întotdeauna apreciate.

Victoria se gândi că nu este nimeni ca el când vrea să fie fermecător.

— Arăți minunat, o complimentă ea și pe Charlene.

Deși sora lui Tyler era geloasă pe ea pentru că era o blondă naturală, Victoria tot o admira pe Charlene pentru cât de mult se îngrijea pentru a fi frumoasă. Rezultatul era uluitor, deși, cumva, artificial.

Hotărâtă să dovedească că poate fi la fel de drăgălașă, Charlene ciripi:

— Și tu arăți absolut fabulos, Victoria. Ne faci onoarea de a lua ceaiul împreună cu noi?

— Ei, este o ofertă pe care nu o pot refuza.

Nefiind sigură de răspunsul pe care-l va primi, Victoria se întoarse spre Badger.

— A trecut ceva timp, spuse el, surprinzând-o prin prietenia arătată.

Victoria îi era recunoscătoare lui Tyler pentru primirea călduroasă. Se așteptase ca o atitudine indiferentă a fostului ei soț să atragă o primire la fel de rece din partea familiei lui. În ziare se făcuse multă publicitate în jurul ofertei de preluare a Rogers Enterprises și intuiția îi spunea că familia lui Tyler era sătulă să tot aștepte ca Gregory să se hotărască să le vândă lor acțiunile. Apariția ei neașteptată era, în mod evident, o întâmplare binevenită.

Elaine spuse:

— Victoria a fost prietenă bună cu Jennifer. A venit de la New York să mă ajute la organizarea funeraliilor. A zis Jennifer, vineri seara, ceva care să poată aduce lumină asupra motivului pentru care s-a sinucis?

— Nu, nu pot spune ceva în acest sens, zise Charlene repede.

Victoria se întoarse spre Tyler.

— Mi s-a spus că Jennifer a arătat tuturor fotografiile ei cu Luciano Garibaldi.

— Nu-mi amintesc să fi adus vreo fotografie la cină, minți Tyler.

— Trebuie că ai memorie scurtă, îl ironiză Elaine. Jennifer mi-a dat telefon după cină, când a ajuns înapoi la casa de pe plajă. Mi-a spus că ai admirat fotografiile din albumul ei.

Se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Un aspect interesant al conversației mele cu Jennifer este că nu am

apucat să o închei, continuă Elaine. Cineva a venit la ușa din spate a casei și ea a închis telefonul. Cumva vreunul dintre voi i-a adus înapoi albumul cu fotografii?

— L-a luat cu ea când a plecat de la noi, spuse cu fermitate Charlene.

— Ce oră era?

— 9.45, spuse Tyler. Și tu ai plecat la iaht cam tot atunci, nu-i așa, Badger? Unchiul îl fulgeră cu privirea, dar nu negă.

În acel moment, ieși din casă Gregory Fifield. Era cel mai chipeș și mai trist bărbat pe care-l văzuse vreodată Victoria. Felul lui de a se purta față de familia Rogers o izbi prin atitudinea lui explicit rezervată.

Charlene făcu prezentările, iar Victoria murmură politicos:

— Sunt încântată să vă cunosc.

Toată ființa lui Gregory emana neprevăzutul și Victoria se trezi că-și ține respirația, în așteptarea răspunsului lui.

— Bine-ați venit pe insulă.

Profunzimea vocii lui Gregory îi provocă un frison și o încântă să vadă un zâmbet pe fața lui.

Nerăbdător să evite să se mai discute despre moartea lui Jennifer, Tyler remarcă:

— Pare că au revenit vremurile de altă dată, când eram cu toții împreună.

— Madison întotdeauna se bucura să aibă toată familia lângă ea, spuse Victoria, zâmbind cu nostalgie. Mi-o aduc aminte spunând...

— Aș prefera să nu vorbim despre Madison, spuse abrupt Gregory. Obişnuiam, ea și cu mine, să luăm ceaiul aici pe terasă. Este moartă de numai patru ani și pare că a trecut mult mai mult timp.

Gregory se întoarse în casă, vizibil întristat.

Se lăsă o tăcere neconfortabilă.

Badger spuse:

— Gregory trebuie să plece de pe insulă. Sunt prea multe amintiri pentru el.

Cerul se acoperi de nori și vântul izbucni pe neașteptate. Charlene le sugeră să intre în casă. Una dintre roțile măsuței de ceai se blocă și făcură mai multe drumuri pentru a aduce tot ce era pe ea în casă.

Victoria rămase câteva momente singură cu Gregory, în living. Era așezat într-un fotoliu cu spătar înalt. Ea știa bine că nimic nu este mai rău decât să pierzi persoana pe care o iubești. Cuvintele îi înțepeniseră în gât și acolo ar fi rămas dacă el nu și-ar fi ridicat privirile la sunetul produs de brățărilor ei.

— Sper că nu v-am supărat menționând numele soției.

— Familia lui Madison nu și-a adus aminte de ea tot acest weekend, spuse Gregory, cu o voce neașteptat de blândă. Își mângâia cu degetul mare de la

mâna stângă verigheta pe care continua s-o poarte. Probabil că mă urăsc cu adevărat pentru că ea m-a iubit. Următoarele lui cuvinte îi lăsară Victoriei o impresie bună și simți că ei doi ar putea deveni aliați, dacă se vor mai întâlni. Ne este dat puțin timp să ne bucurăm de viață, dar avem toată veșnicia să-i iubim pe cei morți...

Victoria crezu că înțelese motivul amărăciunii lui Gregory față de familia soției lui. Era clar că el încă o jelea pe femeia pe care o iubise și îi respingea pe cei care, în mod evident, nu mai făceau acest lucru.

CAPITOLUL 26

Pe terasă, Tyler se străduia din greu să-și stăpânească furia.

— Nu voi permite ca Gregory să-i vândă acțiunile lui Ian Lazenby, ca să ne facă în ciudă. Ce alt motiv ar putea avea ca să tot tragă de timp cu negocierile?

— Dacă Gregory ne va vinde acțiunile, va fi mulțumită diplomației și talentului lui Charlene, spuse Badger.

— Nerăbdarea ta începe să-l împingă pe Gregory în direcția greșită, avertiză Charlene. Fii calm și lasă-mă pe mine să vorbesc.

Tyler o privi mânios.

— Gregory se folosește în mod deliberat de situația noastră. Evident, nu a uitat ce a fost în trecut. Cred că vrea mai mulți bani pentru acțiuni.

Charlene bănuia că Tyler avea dreptate, dar nu voia ca panica să pună stăpânire pe ei.

— Am promis să ne întâlnim cu Ian pe iahtul lui în seara aceasta, spuse ea. Nu cred că ar trebui să-l lăsăm să aștepte.

∴

O jumătate de oră mai târziu, un membru al echipei de securitate al Prospect Resort îi duse cu mașina până la debarcaderul din North Island, unde au fost transferați într-o barcă cu motor și conduși la iahtul magnatului. Ian Lazenby îi întâmpină când urcară la bord.

Charlene îl scrută cu privirea pe Ian. Se gândea în sinea ei: „A îmbătrânit. Părul i-a căzut și ridurile de la baza nasului i s-au adâncit. Cum naiba de m-am simțit atrasă de el cândva?” Charlene purta o brățară de aur pe care i-o dăduse mama ei ca talisman.

Norii se răspândiseră în decursul serii, vântul încetase să bată și era o noapte caldă, înmiresmată. Pe punte ardea o pereche de făclii. O masă cu blatul de sticlă era frumos așezată cu tacâmuri de argint și pahare de cristal. Ian îi invită să se așeze în jurul mesei. Chelnerul turnă în pahare șampanie Krug Grande Cuvee.

— Aș vrea să vă mulțumesc pentru ospitalitatea de care am avut parte la Prospect Resort, cât timp am stat acolo, începu Ian.

— Suntem bucuroși că te-ai simțit bine, spuse Badger.

Ironia acestuia nu îi scăpă lui Ian, care îi aruncă o privire tăioasă. Chelnerul le puse pe masă salată de creveți și avocado.

— Noi am mâncat deja, cu Gregory, anunță Tyler cu o privire de oțel.

Ian se încruntă.

— Înseamnă că trecem direct la afaceri. Îi făcut semn chelnerului să plece.
Tyler zâmbi încordat.

— Suntem interesați numai de afacerile cu Gregory.

Ian trase din țigară.

— Dacă ați fi avut succes în încercarea voastră, aș fi aflat și eu.

— În primul rând, Gregory ne este loial, insistă cu fermitate Tyler.

— Nu ați fi aici dacă ați fi ajuns la o înțelegere cu el.

Antipatia lui Tyler față de Ian era așa de puternică, încât îi era greu să păstreze un ton calm.

— Aici greșești, Lazenby.

— Să cred că v-a vândut deja acțiunile lui?

Tyler își încleștă fălcile, apoi, după o pauză, spuse:

— Nu încă, dar ni le va vinde. Ne-a spus că oferta noastră este mai generoasă decât a ta.

Ian își trecu țigara în cealaltă mână și își îndreptă manșeta smochingului.

— Gregory m-a invitat mâine la el acasă. Speră, probabil, că îmi voi dubla oferta. Chiar intenționez să fac acest lucru.

Badger își drese glasul.

— Gregory știe despre vechea rivalitate dintre tatăl tău și familia Rogers. Înțelege motivul pentru care îți dorești controlul asupra Rogers Enterprises.

Vocea lui Ian deveni mai groasă.

— Niciunul dintre noi nu poate controla ceea ce s-a petrecut între tații noștri. Avem excelenta ocazie de a ne uni companiile. Gândiți-vă ce puternici ne-ar face acest lucru.

Badger spuse, sintetizând:

— Dacă voiai o contopire, ar fi trebuit să sugerezi asta mai demult. În schimb, ai cumpărat sistematic acțiuni de la compania noastră. Nu vei prelua niciodată controlul asupra ei.

Charlene și Tyler urmară exemplul unchiului lor și se ridicară de la masă.

Privirile lui Ian rămaseră ațintite asupra lui Charlene.

— Am o propunere de afacere interesantă, spuse el, arătând remarcabil de netulburat. Nu plecați, încă.

Tyler începu să vorbească:

— Timpul tău a expirat, Lazenby.

Charlene îl scrută pe Ian.

— Eu cred că ar trebui să rămânem.

— Voi face companiei voastre această ofertă, numai dacă mă lăsați singur cu Charlene, spuse Ian, pe un ton apăsător și implacabil.

— Nu-l asculta... spuse Tyler.

Răspunsul lui Charlene a fost admirabil:

— Așteptați-mă în barcă, le spuse ea celor doi.

Fratele și unchiul ei plecară.

Se uită la Ian și se gândi în sinea ei: „Ian poartă o garoafa la reverul smochingului pentru că, odată, i-am spus că arată distins cu una la rever. Am greșit când am crezut că-mi doream să-mi petrec toată viața alături de el. A început să fumeze țigări de foi numai de când l-am abandonat eu. Seamănă din ce în ce mai mult, la obiceiuri, cu tatăl lui”.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să vorbești cu mine, singură, spuse Ian, luându-i paharul de șampanie, neatins, de pe masă și întinzându-i-l.

Charlene îl luă. În ce privește sexul opus, ea nu se plângea de admiratori. Acum nu mai punea semnul egal între fericirea ei personală și găsirea unui soț bogat și maleabil, în jur de nouăzeci de ani, care să moară în primul lor an de căsnicie. Era hotărâtă să se căsătorească din dragoste. Bărbatul cu care se va mărita va trebui să fie bine făcut, inteligent, iubitor, romantic și amuzant. Spera să aibă doi copii și să ducă împreună o viață fericită și împlinită.

— Ai spus că ai o propunere de afacere pe care vrei să mi-o prezinți, spuse ea, intrând direct în subiect.

Ian o privi în ochi.

— Înainte de a-ți spune despre ce este vorba, este ceva ce aș vrea să știi. Nu am niciun fel de resentiment față de tine pentru ruperea logodnei. Niciodată nu am avut intenția de a-mi asuma controlul asupra Rogers Enterprises.

— Nu este încă prea târziu pentru a abandona oferta de preluare, spuse Charlene.

— Este dificil să-i faci pe plac tatălui meu.

— Asta vrea să însemne că nu a uitat certurile cu tatăl meu?

Ian dădu din cap, nefericit.

— Nu contează că tatăl tău a murit. El vrea să mențină vrajba vie.

Charlene nu era impresionată de spectacolul prin care fostul ei logodnic își arăta regretul.

— Ar putea să renunțe dacă i te-ai opune, spuse ea.

— Cum sănătatea tatălui meu s-a înrăutățit acum patru ani, eu am controlat imperiul lui Cecil Lazenby, în locul lui, spuse Ian. Nu am dat curs niciuneia provocări. Nu-i așa?

— De ce ai continuat să-i respecti dorințele?

— Am greșit făcând asta. Sunt gata să procedez cum vrei tu.

Charlene întrebă:

— În schimbul a ce? Își ținu respirația, simțind că nu-i va plăcea ceea ce

urma să-i spună.

— Sunt gata să-ți dau toate acțiunile pe care le dețin în compania voastră. Tot ce ai de făcut este să te căsătorești cu mine.

Charlene simți cum o cuprinde un val de furie și îi venea să-i arunce paharul de băutură în față.

— Nu pot să accept.

Ian spuse repede.

— Lasă-mă cel puțin să-ți expun condițiile atașate la oferta mea...

— Aspectele financiare, vrei să spui? Charlene își puse paharul cu șampanie pe masă și se uită fix la el.

— Recompensa este un cuvânt mai potrivit.

Pentru un moment, Charlene se simți prea șocată pentru a scoate vreun cuvânt sau a se mișca. „Nu trebuie să-mi manifest furia. Voi face tot ce este necesar să câștig oferta de preluare și să merit respectul și admirația familiei mele”.

— Ești pregătit să-ți trădezi tatăl pentru mine? Charlene nu era în stare să-și ascundă neîncrederea.

— Tu ești singura femeie pe care o vreau.

Un zâmbet vag se ivi pe buzele lui Charlene. Simțit că-i revine curajul.

— Și dacă nu mă căsătoresc cu tine? Întrebă ea.

El tresări.

— Voi rămâne loial dorințelor tatălui meu.

Charlene își spuse că orice om așa de obsedat ca Ian poate fi periculos. Se gândi cum să se eschiveze mai bine, fără să și-l facă dușman.

El îi întrerupse gândurile.

— Sunt singur și mă simt pierdut fără tine. Nu ar fi trebuit să te las să pleci.

— Nu sunt pregătită să accept oferta ta, spuse Charlene. Este timpul să plec.

Fratele și unchiul ei o așteptau în barcă, lângă *Speranța*.

— Cum a mers? Întrebă Tyler.

— Vă voi spune mai târziu.

Charlene știa că, dacă răspunde, conducătorul va auzi și el noutățile și le va transmite, în jumătate de oră, angajaților de la Prospect Resort. Era încrezătoare că luase decizia corectă. Ian nu-i spusese că o iubea. În schimb, o privise cu ochi întunecați, de nepătruns.

CAPITOLUL 27

— Victoria, trebuie să stăm aproape de familia Rogers, dacă vrem să aflăm cine este ucigașul lui Rex și al lui Jennifer. Ce ai sperat să realizezi în după-amiaza aceasta, reamintind tuturor de Madison?

Luaseră cina, iar Elaine și Victoria spălau vasele. Încordarea de a afla cine era ucigașul lui Jennifer pusese stăpânire pe ele și, fără să vrea, își puneau frustrările una pe seama celeilalte.

— Nu am vrut să-i întristez pe toți, și în niciun caz pe Gregory, protestă Victoria. Neîncrederea ta față de Tyler era evidentă. Trebuie să fii mai atentă când ești în preajma lui.

— Era evident că Tyler se gândea că mă poate ferma, așa cum face cu toate femeile, replică Elaine cu indignare. Nu aveam să-l las să scape numai pentru că este arătos.

Victoria se gândi că Elaine ar fi putut ceda la farmecul lui Tyler, dacă nu era așa de suspicioasă în ce-l privea, dar se reținu să-i spună ce gândea, pentru a evita o ripostă tăioasă. Termină de șters una din farfuriile chinezești cu model de salcie ale lui Jennifer și o puse în dulap.

— Nu prea ești tu însăși de când ne-am întors, spuse Elaine, părând a regreta ieșirea de mai devreme. La ce te gândești?

— Mi-am amintit de Jennifer și de mine la școala mănăstirii Sf. Ursula, spuse Victoria. Cea mai mare bucurie era când ne duceam la teatru să vedem piesele lui Sofocle.

— Nu le am cu tragedia greacă. Ai văzut o piesă a zilelor noastre analogă cu uciderea lui Rex?

Victoria se încruntă. Se uită la prietena ei și zise:

— Da, cred că da...

— Nu vreau să mă agăț de tine acum. Elaine scoase dopul chiuvetei și își clăti mâinile cu săpun lichid de lămâie sub robinet. Ochiul i se umplură de lacrimi, pentru că oriunde se uita vedea amintiri lăsate de Jennifer. Sunt atât de furioasă pentru ce i s-a întâmplat lui Jennifer.

— Și tu, și eu, amândouă, spuse Victoria, cu un tremur în voce.

Se lăsă o liniște încordată, în timp ce turnă pentru fiecare câte o ceașcă de cafea.

Elaine își șterse lacrimile de pe obraji.

— Nu mi-ai spus ce crezi despre Gregory. Te simți atrasă de el?

Victoriei îi trebui un moment pentru a răspunde:

— Pot înțelege de ce s-a căsătorit Madison cu el... este așa de profund și de pasional și spune ce gândește. Știu din experiență cum este să intri, prin căsătorie, în familia Rogers. Viețile lor poleite sunt înconjurate de lustrul publicității media, spuse ea, și adăugă șoptit: Până nu l-am văzut din nou pe Tyler, nu am fost sigură dacă mai simt ceva pentru el.

— Ei... și mai simți? întrebă Elaine prompt.

— Între noi totul s-a terminat, spuse Victoria cu fermitate, și vorbea serios. Prioritatea mea este să te ajut să dovedești vinovăția lui Tyler. L-am întrebat dacă vrea să bem împreună un pahar în seara asta. M-a refuzat, pentru că familia lui se întâlnește cu Ian Lazenby la cină.

— Vrei să spui că Ian Lazenby locuiește pe insulă? întrebă Elaine pe un ton ascuțit.

— Iahtul lui se află pe North Island, spuse Victoria. Badger spunea că Ian Lazenby este aici de vineri seara.

— Este noaptea în care a murit Jennifer. Culoarea de pe fața lui Elaine dispăru. Victoria, dacă Tyler este până la urmă nevinovat? Dacă adevăratul ucigaș este Ian Lazenby?

Victoria se simți obligată să-și ia prietena în serios.

— Ce motiv presupui că a avut Ian Lazenby să-l ucidă pe Rex?

— O nevastă bogată, replică Elaine. Era sătul de părinții lui, care l-au ținut sub control financiar strict toată viața.

Victoria se uită la ea, neîncrezătoare.

— De unde știi toate acestea?

— Unul dintre clienții mei a scris o biografie despre familia Lazenby. Și-au folosit toată influența pentru a împiedica publicarea cărții. Ian a avut o educație spartană, din punct de vedere emoțional. În decursul anilor, familia Lazenby a angajat ziariști care să le promoveze o imagine de familie americană respectabilă și iubitoare.

Victoria întrebă cu un interes crescând:

— Există ceva secrete de familie?

— Mama lui Ian a fost damă de companie, înainte de a se mărita cu tatăl lui.

— Glumești! exclamă Victoria. Mulțumită de șocul provocat prietenei ei, Elaine continuă: Oamenii mai degrabă se tem, decât respectă familia Lazenby. Pasiunile lor sunt ascensiunea socială, să facă bani și să-i păstreze.

Victoria spuse:

— Tyler s-a simțit jignit când Charlene s-a logodit cu Ian. A spus că acea căsătorie era destinată să fie cea mai mare mezialianță din ultima vreme.

— Ian nu era primul bărbat care se logodea cu o femeie bogată, în speranța că va pune mâna pe banii ei, spuse Elaine. Tații lor erau rivali în

afaceri. Mai mult de-atât, Cecil Lazenby amenința să-l dezmoștenească pe Ian dacă se căsătorește cu Charlene. La scurt timp după uciderea lui Rex, Cecil Lazenby a suferit un atac cerebral și Ian și-a asumat administrarea imperiului tatălui.

Cele două femei se uitau lung una la alta, convinse că descoperiseră un fir valabil. Unul care părea mai plauzibil decât să dea vina, pentru cele două crime, pe fostul soț al Victoriei.

Elaine spuse:

— După cum titrează ziarele, Ian Lazenby speră să preia controlul asupra Rogers Enterprises. Familia Rogers ar fi bine să fie atentă. Ian are o reputație formidabilă în afaceri.

Victoria luă o decizie.

— Intuiția îmi spune că este un moment bun să-i fac o vizită lui Gregory. Se pare că am atins o coardă sensibilă a înțelegerii. S-ar putea ca el să știe ceva care ne-ar ajuta să descoperim adevărul despre uciderea lui Rex și a lui Jennifer. Urează-mi noroc.

∴

Gregory stătea în camera lui de lucru și asculta *Simfonia nr. 39* de Mozart. Se gândea la acțiunile pe care i le dăduse Madison cadou de nuntă. Uitase cu totul de ele până când familia ei și Ian Lazenby se încheștaseră într-o luptă amarnică pentru controlul asupra Rogers Enterprises.

Ian Lazenby fusese perfect credibil când îi făcuse oferta lui Gregory, vineri noaptea, afirmând că, astfel, prin contopirea lor, lanțurile de hoteluri Rogers și Lazenby vor deveni unul din cele mai prestigioase conglomerate din America. Ian Lazenby era o figură enigmatică și Gregory se întreba dacă avea și un alt motiv pentru care voia să câștige controlul asupra Rogers Enterprises.

După operația pe cord, fusese sfătuit de doctorul lui să stea departe de alcool, dar el își petrecea trei sferturi din zi cu sticla de votcă în mână. Să aibă în casă familia lui Madison se dovedise un stres mai mare decât se așteptase. Era evident că nu voiau să se afle acolo și că erau captivi într-un război cu Ian Lazenby pentru controlul asupra Rogers Enterprises. De ceva timp, Gregory visa să plece de pe insulă și să-și refacă viața, în cele din urmă, visurile lui se apropiau de împlinire. Își petrecuse weekendul negociind cu ambele tabere, în scopul de a mări prețul de vânzare al acțiunilor.

La naiba cu bătaia aceasta regulată în geam. Îl enerva. Ar fi trebuit să taie iedera de pe zidul lateral al casei.

Era bucuros să-i vadă pe cei rămași din familia lui Madison.

Cu privirea tristă și cu felul lui de a fi taciturn, Badger era în mod clar nerăbdător să părăsească insula, învârtindu-se cu trei sticle de gin în mână,

În tot atâtea zile. Împotriva voinței lui, Gregory se înmuiase în fața tactului și a diplomației lui Charlene și se simțise obligat să admită că era un negociator de primă mână. Poate că era urât din partea lui, dar nu-i plăcea și nutrea resentimente pentru faptul că Tyler se născuse cu o avere la picioare.

Bătaia în geam deveni mai tare. Uluit, Gregory se duse spre ușa de sticlă. Miji ochii plăcut surprins când văzu cine stătea în fața ușii, afară, pe terasă.

••

— Nu mi-a răspuns nimeni când am sunat la ușă, explică Victoria. Am văzut lumină la fereastra ta. M-am gândit că ți-ar prinde bine puțină companie.

Gregory se uită uimit la ea.

— Vrei să spui că îți doreai să te vezi cu mine?

— Nu mă puteam gândi la nimeni altcineva cu care să stau la povești. Când vorbea, Victoria avea darul minunat de a-l face pe cel ce o asculta să se simtă ca și cum ar fi fost unica persoană din lume. Pot să intru?

— Este greu să te refuze cineva, încuviință Gregory, cu o notă de admirație în glas. Beam ceva. Vrei să mi te alături?

Victoria ceru whiskey și bere cu ghimbir, apoi spuse:

— Mă simțeam singură.

— Dar prietena ta Elaine unde este? Credeam că stați amândouă în casa de pe plajă.

— Elaine completează manuscrisul neterminat al lui Jennifer. Am fost șocată când am aflat că s-a sinucis. Eu sunt moștenitoarea casei ei.

— Intenționezi să locuiești aici?

Victoria sesiză interesul din vocea lui Gregory și bănuî că era mai mult decât o întrebare oarecare.

— Nu m-am hotărât, spuse ea, așezându-se în fotoliul pe care i-l indicase el. Crezi c-ar trebui?

— Îți pierzi timpul dacă mă întrebi pe mine, spuse Gregory cu o voce deprimată. Rareori am avut dreptate în tot ce am făcut în viață. Nu sunt un tip normal.

— Mie îmi placî așa cum ești, spuse cu căldură Victoria.

Descoperise la el un amestec de inteligență, onestitate și reținere, care îi stârnea curiozitatea.

— Ești foarte frumoasă, îi spuse Gregory, dându-i paharul, și se așeză în fața ei.

— Remarca pe care tocmai ai făcut-o dovedește că ești cât se poate de normal, spuse Victoria. Bărbatul normal vede mai mult decât crede.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui Gregory, apoi dispăru. Ea consideră asta nespus de atractiv. Spuse:

— Nu a mai existat nimeni important în viața mea după divorțul de Tyler. Victoria roși și se întrebă de ce i se destăinuise. Mi s-a spus că ai iubit-o foarte mult pe soția ta, adăugă ea cu blândețe.

Gregory își înghiți votca.

— Madison a fost viața mea, spuse el. A aflat că avea cancer cervical înainte de a ne căsători, dar a păstrat lucrul acesta secret față de mine, pentru că știa ce afectat am fost când mama a murit de cancer ovarian.

— Trebuie că amândouă îți lipsesc teribil, spuse Victoria.

Gregory se lăsă pe spătarul fotoliului și închise ochii. Era mult mai amețit decât crezuse ea inițial. Începuse să articuleze prost cuvintele. Victoria se uită prin cameră. Pe etajerele care decorau pereții se aflau sticle conținând numeroase modele de corăbii din secolul al XVIII-lea.

— Tu ai confecționat aceste corăbii? întrebă ea.

Deschizându-și ochii, Gregory clipi puțin și spuse:

— Treaba asta îmi dă ceva de făcut noaptea și îmi scoate din minte, temporar, trecutul. Îmi petrec ore întregi construind și înmormântând fiecare corabie în sticla ei.

— Ești foarte talentat.

Gregory scoase un sunet neîncrezător.

— Când eram copil, aveam ambiția să proiectez clădiri minunate care să domine orizontul New York-ului, spuse el. Rogers Enterprises trecea printr-o perioadă dificilă când am cunoscut-o pe Madison, dar planul meu pe termen lung era să proiectez hoteluri care să facă lumea să rămână cu gura căscată de admirație. Am avut amândoi visuri minunate, numai că destinul le-a pus sfârșit la toate. Casa nu s-a schimbat de când a murit ea. Într-un fel, sunt bucuros, pentru că îmi aduce aminte de modul în care familia ei a pus mâna pe bani, când eu trebuia să-i am, numai că... Vocea lui Gregory tremura... a murit Rex.

— A fost atâta rumoare în legătură cu moartea lui Rex, spuse Victoria. Este greu de stabilit limita dintre speculație și adevăr.

Gregory mângâia cu degetul marginea rotundă a paharului.

— Rex a fost ucis, spuse el. Mă bucur că a murit. Îmi doresc să nu fi trăit niciodată.

— Dacă ești bucuros că a murit, înseamnă că nu putea fi o persoană decentă, spuse Victoria, șocată de forța emoțională din spatele cuvintelor lui Gregory.

— Mă crezi insensibil?

— Ești un nonconformist, nu-i așa? îl contrazise Victoria. De ce pretinzi că nu ai fost întristat de moartea lui?

Gregory spuse cu răceală:

— Nu văd niciun motiv de întristare, pentru că a murit un ucigaș. Se întrerupse cu un efort vizibil și se uită fix la Victoria. Te-am uimit, dar acesta este adevărul. Rex a încercat să mă omoare. Destul de curios, el părea mai uluit decât ea. Ne-am bătut îngrozitor, într-un weekend. Eram furios pentru felul în care mă făcuse de rușine în fața familiei lui Madison. Mai târziu, după acea bătaie, a desprins șuruburile de la balustrada balconului. O altă încercare de a mă ucide a fost să pună un bust de marmură deasupra ușii. Era gelos pe căsătoria mea cu Madison și pur și simplu nu mă lăsa în pace. Eram așa de înnebunit, încât am încercat să-l strâng de gât...

— Ce te-a oprit?

— Madison făcuse un testament în care stipula că dacă, fie eu, fie Rex, muream, venitul de la contul discreționar pe care-l înființase pentru noi doi revenea, în mod automat, familiei ei. Moartea lui Rex m-a lăsat fără un ban. A fost o lovitură groaznică pentru mine. O clauză din testament îmi permite să locuiesc aici toată viața.

— De ce crezi că și-a dorit Madison să locuiești aici? întrebă Victoria încet.

— Pentru că mă iubea și știa că aceasta este cea mai bună casă pe care am proiectat-o vreodată.

Ochii lui Gregory se umplură de lacrimi.

Victoria îi respectă tristețea și făcu o pauză, apoi întrebă:

— Este adevărat că poliția l-a suspectat pe tatăl vostru că l-a ucis pe Rex?

— Rex îl amenințase că-l abandonează într-un azil de bătrâni, spuse Gregory cu voce răgușită. După ce a sunat la poliție, pentru a raporta crima, a făcut infarct și a murit. Pe arma crimei au fost găsite amprentele lui. Nu voi ști niciodată dacă a fost sau nu vinovat.

Victoria întrebă:

— Ce fel de om era tatăl tău?

Gregory răspunse fără ezitare:

— Egoist, lipsit de respect și fatalist până la exasperare. Înainte de pensionare, a lucrat în meteorologie. Expresia lui favorită era: „Nu-ți poți controla destinul mai mult decât poți controla vremea”. Este convenabil pentru toată lumea să se presupună că el este ucigașul lui Rex, dar nu cred despre cineva că este criminal decât dacă respectivul este văzut în timp ce comite crima sau dacă știi eu însumi cu siguranță.

— Știai că Tyler m-a vizitat chiar în noaptea în care a fost omorât Rex? întrebă Victoria. M-a constrâns să spun poliției că a stat cu mine toată noaptea.

Gregory se încruntă.

— Vrei să spui că-l suspectezi pe fostul tău soț că l-a ucis pe Rex?

— Îmi doresc ca Tyler să nu mă fi obligat să mint în fața poliției, spuse Victoria cu voce blândă.

— Greșești bănuindu-l pe Tyler, spuse, surprinzător, Gregory. Nu aflasem despre vizita pe care ți-a făcut-o, dar știu bine unde s-a dus după aceea. Îndată ce a ajuns la vila din New York, și-a petrecut mare parte din noapte căutând prin hârtiile și documentele lui Madison. Era disperat să găsească parola de la contul ei de internet banking. Datora bani unui om de afaceri care-l amenința cu moartea. Servitorii casei aveau liber în acel weekend și acel du-te-vino al lui a trecut neobservat.

Victoria își simți pulsul accelerându-se.

— Spui că Tyler a folosit internetul pentru a transfera ilegal bani din contul lui Madison în contul lui personal?

— Ceea ce nu știa Tyler era că Madison îi transferase deja banii înainte de a muri... numai că nu-i spusese, zise Gregory. Banca l-a contactat în dimineața următoare ca să îl întrebe cum voia să primească banii. A ridicat de la bancă o jumătate de milion de dolari, cash, mai târziu în aceeași zi.

— Crezi că i-a dat banii omului de afaceri?

— Bineînțeles. Gregory arăta uluit. De ce ai fost de acord să-i oferi lui Tyler un alibi?

— A fost o greșeală, spuse Victoria. Una pe care acum o regret. De unde știi tot ce mi-ai povestit?

— L-am auzit pe Tyler discutând despre asta cu Charlene, înainte de funeraliile lui Madison.

Victoria simți un fior de ușurare. Ceea ce spunea Gregory avea mult mai mult sens decât ideea că Tyler era un ucigaș. Fiind o persoană nepăsătoare, care se bucurase întotdeauna de mult noroc, Tyler presupusese, în mod normal, că va găsi o cale să-și rezolve problemele fără să recurgă la crimă.

— Ai spus asta poliției? întrebă Victoria fără suflu.

— La ce-ar fi folosit? întrebă Gregory. Tyler și Charlene ar fi negat. Poliția e satisfăcută de ideea că tatăl meu l-a ucis pe Rex. Doreau un caz închis, pentru a-i liniști pe cei din familia Rogers. În plus, am iubit-o pe Madison și am pierdut-o. La momentul acela, numai la asta mă gândeam. De atunci încoace, viața mea a fost pustie. În timp ce vorbea, Gregory își mângâia verigheta. Când am văzut o corabie închisă într-o sticlă, m-am văzut pe mine însumi în capcana în care mă aflu acum. M-am întrebat adesea: „Cum să scoți corabia din sticlă fără să spargi sticla?” Mi-aș dori să știu. Aș da orice să mă eliberez de trecut.

— Eu... eu sper că mă pot baza pe discreția ta, murmură Victoria. Nu mi-ar plăcea să aflu Tyler că ți-am făcut confidențe.

Gregory zâmbi amar:

— Greșești dacă-l suspectezi pe Tyler. Este în totalitate nevinovat. Nimeni nu trebuie să știe ce o să-ți spun acum. Badger... el l-a ucis pe Rex...

Victoria era stupefiată.

— Dar dacă știai că Badger este vinovatul, de ce nu ai spus poliției?

— Presupui că știam, în momentul acela, că el este vinovatul?

— Îmi spui că nu?

Gregory se uită la sticla de votcă, apoi își turnă un pahar.

— Mai bine ai pleca. Am spus prea multe. Elaine se va îngrijora din cauza ta.

CAPITOLUL 28

Luna atârna din cer ca un felinar deasupra golfulețului pustiu.

Pe înserate, Badger veni la țarm cu barca și cină împreună cu familia. Era vremea fluxului, iar Victoria și Elaine nu avură probleme să tragă barca înapoi la apă.

— Sper că știi ce faci, spuse Elaine.

— Fii fără grijă. Dacă lucrurile merg prost, le iau asupra mea.

Victoria știa că ceea ce urmau să facă era ilegal, dar era hotărâtă să afle motivul uciderii lui Jennifer. După ce revenise la casa de pe plajă, îi povestise conversația pe care o avusese cu Gregory și, după ce întorseseră problema pe toate părțile, cele două femei deciseră să caute în iahtul lui Badger proba vinovăției lui.

La început, Elaine fusese greu de convins.

— Trebuie să fiu întru totul cinstită, Victoria, și să-ți spun că nu-l pot vedea pe Badger ucigaș. El a fost profund traumatizat de moartea lui Madison. Mă îndoiesc că a fost atât de puternic după aceea, fizic și psihic, încât să comită o crimă așa de violentă.

— Pentru Badger a fost extrem de neplăcut când l-a întâlnit pe Rex, argumentă Victoria. Potrivit celor spuse de Tyler, a fost eliberat din armată pe motive medicale. Nu ar fi singurul veteran din Vietnam care este incapabil să coopereze cu ceilalți, în timp de pace, și care a devenit fanatic.

— Mda... s-ar putea să ai dreptate, spuse Elaine. Hai să presupunem, pentru moment, că Badger este ucigașul. Crezi că Gregory îl șantajează?

— Nu mă aștept ca Gregory să se poarte elegant și să fie mulțumit. Dimpotrivă, a vorbit cu amărăciune reală. Ar fi putut să păstreze tăcerea din loialitate față de Madison, pentru că ea îl adora pe Badger. Sau să vrea ca toată lumea să-l acuze pe tatăl lui de uciderea lui Rex, pentru că o chinuise pe mama lui pe când era copil.

— Un motiv ciudat pentru a păstra tăcerea, spuse Elaine. Eu nu aș fi putut face asta.

— Cea mai potrivită explicație este că Gregory și-a dat seama, întâmplător, de adevăr, după ce Rex a fost ucis, când toate probele fizice fuseseră distruse. E posibil să se fi hotărât să-l lase pe Badger nepedepsit, decât să aducă iarăși la lumină întreaga poveste tragică.

Cele două femei traseră paralel cu iahtul lui Badger și Elaine opri motorul bărcii. Călătoria durase numai câteva minute. Victoria legă o funie de o

stinghie și urcă la bordul iahtului. Era la fel de nervoasă ca și Elaine, dar nu avea de gând să recunoască asta, ca nu cumva decizia prietenei să slăbească.

Trapa era întredeschisă și cele două intrară în bucătăria vasului și aprinseră lumina, ciulind în tot acest timp urechile, în căutarea zgomotului vreunui vas care s-ar fi apropiat: Avură un sentiment de ușurare că singurul sunet pe care-l auzeau era cel al valurilor care se loveau de coca iahtului. În ciuda faptului că scotociră sistematic vasul de sus până jos, nu găsiră nicio urmă a fotografiei sau a negativului care dispăruseră din casa de pe plajă.

Deja optimismul Victoriei pălea. Deschise ușa dulăpiorului de lângă soba de gaz. Raftul de jos era plin cu sticle de gin goale. Pe raftul de deasupra era o cutie de carton cu hârtii, inclusiv o copie a testamentului lui Madison și actele de proprietate ale iahtului, pe numele lui Badger.

— Asta este interesant, spuse Victoria, cu vocea schimbată.

Este o scrisoare de la o firmă de contabili publici acreditați. Este datată cu câteva săptămâni înainte de uciderea lui Rex. Victoria citi scrisoarea cu voce tare.

Stimate domnule Bridges,

Ca urmare a recente scăderi a valorii acțiunilor dumneavoastră la bursă, nu vă puteți plăti datoriile, ceea ce înseamnă că sunteți în insolvență.

În situația în care nu reușiți să strângeți banii sau să ajungeți la o înțelegere cu creditorii dumneavoastră, ar fi prudent să solicitați declararea falimentului.

Vă rog să mă informați imediat cu privire la planurile pe care le aveți.

Al dumneavoastră,
Sam L. Kramer

— Tocmai mi-am amintit ceva, spuse Elaine. Când Madison s-a întors din luna de miere, Badger demisionase de la companie. Nu putea înțelege de ce își vânduse apartamentul din Brooklyn și își cumpăraseră un iaht la mâna a doua. Trebuie că deja avea probleme financiare.

— De ce nu i-a cerut ei ajutorul? Întrebă Victoria.

— Din mândrie, cred. El dezaproba faptul că ea moștenise Rogers Enterprises. De asemenea, criticase deschis căsătoria ei și probabil că se gândise că ea ar fi refuzat să-l ajute.

— Acum crezi că Badger este ucigașul? Întrebă Victoria.

— Scrisoarea asta îi dă un motiv mai serios pentru a-l ucide pe Rex decât credeam noi, dar nu prea poate fi o dovadă convingătoare, spuse Elaine.

— Ce credeai că vei găsi? Vocea Victoriei era plină de sarcasm. O mărturisire semnată?

Elaine ezită, apoi spuse repede:

— Grăbește-te și pune scrisoarea la loc unde-ai găsit-o. După ce li s-a întâmplat lui Rex și lui Jennifer, nu cred că vom scăpa vii de aici, dacă Badger află că suntem pe urmele lui.

Cele două lăsară lucrurile exact așa cum le găsiseră, urcară în bărcuța cu care veniseră și se îndepărtară. La puțin timp, Elaine opri motorul și simțiră fundul bărcii frecându-se de țarm. Săriră din barcă și o traseră pe uscat.

Elaine spuse gâfâind:

— Victoria, crezi că acesta este locul exact în care am găsit barca? Mie îmi este greu să spun, din cauza fluxului.

— Așa pare, spuse ea.

Intrarea spre aleea ce ducea de la golf la casa familiei Rogers era marcată cu o baliză luminoasă. Badger le văzuse apărând din întuneric și intrând în conul de lumină al acesteia. Părea trist și singur, pentru că tocmai avusese o ceartă aprinsă cu familia, după întoarcerea de pe iahtul lui Lazenby. Tyler și Charlene îl acuzaseră că bea prea mult și nu face destul pentru salvarea companiei.

— Nu am vrut să vă sperii, stimate doamne.

— Victoria și cu mine ne-am gândit să facem o plimbare înainte de a merge la culcare, spuse Elaine. Fluxul v-a deplasat barca. Am tras-o noi pe uscat, să fie în siguranță.

Badger se uită ciudat la ele.

— Prea multă băutură strică.

— Vă gândiți la regrete din trecut? spuse Victoria pe un ton blând.

— Nu mi-am făcut datoria înainte de moartea lui Madison, spuse Badger. Nu contează ce spune lumea. Am fost prea indulgent în ultima vreme. Am decis, în seara aceasta, în deplinătatea facultăților mintale, să renunț. Când voi ajunge pe iaht, voi arunca sticla de gin peste bord. Eram singura persoană care o putea slava, în dimineața aceea. Nu mai era nicio ambarcațiune în golf, cu excepția unui iaht pe care îl ancoraseră doi marinari, în noaptea dinainte. Dar era cu mai mult de 300 de metri mai departe decât al meu. Am încercat s-o salvez, dar m-am împiedicat în plasa de pescuit și harponul mi-a căzut peste bord. Madison nu a mai avut nicio șansă după aceea. Era acolo și în clipa următoare nu mai era, apoi suprafața apei s-a înroșit de sângele ei. Am văzut coada rechinului trecând prin fumul provenit de la iahtul meu și afundându-se în apele adânci. Nu trece o zi fără să-mi aduc aminte...

Badger tremura. Izbucnirea lui le surprinse pe cele două femei care se întrebau dacă era o formă de exorcism sau o justificare a propriilor fapte.

— A fost un șoc teribil pentru dumneavoastră, spuse Victoria.

— Lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă ea ar fi trăit. Numai eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat.

— Ce vrei să spunei prin asta? Întrebă Elaine.

Badger păru că nu dorește să mai continue. După câteva clipe se adună, spuse noapte bună și plecă. Sunetul motorului reverberă ușor, în aerul cald al nopții, mult timp după ce barca dispăruse în întuneric.

∴

O jumătate de oră mai târziu, Elaine și Victoria stăteau în fața lui Graham Abel, în biroul acestuia din Prospect Resort din North Island. Responsabilul cu securitatea era un bărbat solid, cu o mustață pe oală, ceea ce-i dădea un aer de onestitate, macho și obiectivitate.

— Nu voi spune nimănui că ați fost pe iahtul lui Badger, le liniști el. V-aș putea acuza de încălcare a proprietății și intrare prin efracție.

Orice satisfacție cu privire la activitățile lor nocturne dispăruse pentru cele două femei. Se simțeau frustrate, știind că ucigașul era încă în libertate; erau îngrijorate cu privire la ce vor face în continuare și neliniștite în ce privește rezultatele investigațiilor lor.

Așezat în fața unui șir de monitoare care arătau mișcările oaspeților în interiorul resortului, Graham Abel remarcă:

— După cum știți, am fost ofițer în cadrul poliției din Kettering Harbor. Nu am nicio obiecție în a discuta despre cazul lui Rex Fifield cu dumneavoastră, atâta timp cât uciderea lui Jennifer pare a avea legătură cu el.

— Ați cunoscut-o pe Jennifer? Întrebă Victoria curioasă.

— Nu foarte bine. Dar eram prieteni. Ea avea o personalitate spumoasă care nu se potrivește deloc cu teoria că era pe punctul să orbească. Cred că Elaine a avut dreptate să ceară poliției din Kettering Harbor să se facă autopsia.

— De ce ați plecat din poliție? continuă Victoria cu întrebările. Sunteți încă tânăr.

— Am patruzeci și trei de ani, confirmă Graham Abel. În urmă cu douăsprezece luni, un rottweiler mi-a rupt tendonul de la mâna stângă, într-un raid al poliției, la un depozit. Cariera mea s-a încheiat împotriva voinței mele. Șefii mă puteau trimite la o muncă de birou. Faulkner spune că a pus o vorbă bună pentru mine, dar eu știu bine că nu a făcut-o. L-am criticat din cauza modului în care a condus cazul Fifield și vorbele mele au ajuns la urechile lui.

— Ești supărat?

Graham Abel dădu din cap.

— Sunt mult mai mulțumit acum. Stresul muncii în poliție a lăsat urme.

Acum am o relație cu o chelneriță de pe insulă. Pentru mine, înseamnă foarte mult să mă căsătoresc și să-mi fac o familie. Nu vreau să ajung ca Faulkner, care nu are viață personală. El s-a însurat cu meseria, de ani buni. Tot ce va avea înaintea lui, când va fi la pensie, va fi să se îngrijească de grădină și să joace darts la bar.

Victoria întrebă:

— Te-ai certat cu Faulkner în legătură cu uciderea lui Rex?

— Faulkner era... este, trebuie să spun... un bun ofițer. Perspicace și sânguinos. Ar fi trebuit să depună mai mult efort să afle adevărul. Mult timp m-am gândit că ucigașul este încă în libertate.

Elaine îl privea gânditoare pe Graham Abel.

— Ai fost de acord să ne ajuți pentru că vrei să-i dai o lecție lui Faulkner?

— Sau îți pasă de adevăr? interveni Victoria.

— Amândouă motivele sunt destul de bune pentru mine.

— De ce crezi că Rex a fost ucis de altă persoană decât tatăl lui? întrebă Victoria.

— Joshua era prea bătrân pentru un atac atât de feroce, spuse Graham Abel. Faulkner a fost dirijat de superiori să spună că el era vinovat și să închidă cazul.

— Așadar... Joshua a devenit autorul crimei, spuse Elaine, fără să fie impresionată.

— Morții nu pot să lupte pentru nevinovăția lor, spuse Graham Abel. A fost o soluție convenabilă. Familia Rogers obține întotdeauna ce vrea.

Răspunzând la o întrebare pusă de Victoria, Graham Abel descrie în detaliu scena crimei, apoi concluzionează că medicul legist spusese că Rex fusese lovit cu securea de cel puțin douăzeci de ori.

Elaine își încrucișă brațele.

— Cu siguranță nu a fost nevoie de atâtea lovituri pentru a-l uide.

— Primele două-trei lovituri i-au provocat moartea. Medicul legist, care este renumit pentru umorul lui negru, a spus că nici cartofii pentru piure nu pot fi terciuiți așa de bine cum fusese pisată jumătatea de jos a torsului lui Rex.

Elaine făcu o grimasă și întrebă:

— Toți medicii legiști au un asemenea umor negru?

— Să fii medic legist este o meserie grea, spuse Graham Abel. Încearcă să îți imaginezi și îți vei da seama. Inventează diverse mecanisme de apărare care să-i ajute să reziste. Cazul a fost prea ciudat pentru gustul meu. Criminalul părea a fi dat atacul într-o criză de furie sângeroasă, cu toate că, la sfârșit, a curățat perfect și a șters cu meticulozitate orice urmă de amprente din casă.

— Geamul spart de la ușa din spate arată că ucigașul era străin, spuse Elaine.

Graham Abel avea alte idei.

— Poate că Joshua plecase în weekend fără cheie. Geamul era subțire. Trebuie că l-a spart, a băgat mâna și a răsucit cheia, descuind ușa ca să intre în casă.

— Dacă Joshua ar fi bătut la ușa din spate, Rex i-ar fi deschis să intre în casă? Întrebă Elaine.

Graham Abel își mângâie mustața.

— Depinde. Rex ar fi putut să nu-l audă. Putea să fie deja mort. Cred că menajera a sintetizat foarte bine situația când a spus că lui Rex îi păsa mai mult de colecția lui de discuri cu muzică din anii șaizeci decât de tatăl lui. Rex se aștepta ca Joshua să joace cum îi cânta el, fie că-i plăcea, fie că nu.

— A obiectat vreodată față de comportamentul dominator al lui Rex? Întrebă Victoria.

— Este ciudat ce spuneți, pentru că, cu două săptămâni înainte de crimă, s-au certat pentru că Joshua ascunsese securea în garaj. El i-a spus menajerei că se temea să nu calce pe ea. Rex era furios, pentru că o folosea să taie mărunț lemnele pentru foc, în lunile mai reci. A adus înapoi securea lângă căminul din bucătărie și a ținut garajul încuiat după aceea.

— Pentru ce?

Întrebarea lui Elaine primi o ridicare din umeri din partea lui Graham Abel, care spuse:

— Rex era de meserie dulgher și sudor. Nu-i plăcea ca tatăl lui să-i umble prin lucruri. De fapt, l-a amenințat pe Joshua cu un cuțit și i-a spus să stea la distanță de garaj. A fost nevoit să facă ce i s-a spus, pentru că Rex deținea controlul finanțelor lor.

Elaine ridică din sprâncene.

— Cum și-a putut permite Joshua să plece la Bostock, în weekendul în care a avut loc crima?

— Rex s-a lăudat față de colegii lui de pe șantierul de construcții că el i-a dat bani tatălui său să meargă la Bostock. Aparent, Rex și-a petrecut weekendul acasă, singur, uitându-se la televizor. DVD-ul fusese setat să înregistreze vreo două evenimente sportive, în ziua de duminică. Unul după-amiază, altul în noaptea aceea. Că făcuse acest lucru pentru că aștepta un vizitator sau pentru că voia, pur și simplu, să revadă înregistrările sportive, nu știu. Casa este situată pe un intrând retras al estuarului, ceea ce a permis ucigașului să vină și să plece fără să fie văzut. Presupunând că ucigașul este Badger, ce plănuieți să faceți în continuare?

Elaine oftă.

— Acțiunea logică ar fi să găsim destule probe pentru ca Badger să fie condamnat pentru omor, spuse ea. Presupunând, bineînțeles, că este vinovat. Eu nu sunt sigură de asta.

— De ce nu așteptați? sugerează Graham Abel. Dacă rezultatul autopsiei lui Jennifer vă confirmă suspiciunile, poliția va redeschide curând cazul.

— Nu putem sta așa și să nu facem nimic, spuse Victoria. Jennifer a fost prietena noastră. Elaine, cum poți să te îndoiești de faptul că Badger este vinovat, după ce l-am ascultat cum vorbește despre trecut?

— Este numai un presentiment, spuse Elaine. Sunt conștientă că aș putea greși și că Badger ar putea fi vinovat. Știind cât de mult l-a iubit Madison, eu... eu, cumva, nu mă pot obișnui cu ideea că el este un ucigaș. Îmi doresc să existe o altă explicație.

Graham Abel spuse:

— Sfatul meu pentru amândouă este să lăsați lucrurile așa cum sunt. Victoria, ești sigură că ai înțeles ce a spus Gregory?

Victoria era de neclintit.

— Jur că Gregory a spus: „A fost Badger... el l-a ucis pe Rex...”

— Atunci, de ce nu s-a dus la poliție? Întrebă Graham Abel.

— Eu m-aș gândi că răspunsul este evident, spuse Victoria. El nu are încredere în poliție. Acest lucru pare straniu pentru dumneavoastră și pentru mine, dar să nu uităm că poliția l-a acuzat pe tatăl lui pentru uciderea lui Rex.

— Gregory era cufundat într-o sticlă cu votcă când am vorbit cu el, îi reaminti Elaine Victoriei. Este posibil că a văzut sau a auzit ceva după uciderea lui Rex, ceea ce l-a condus să adune doi și cu doi și suma obținută să fie cinci.

Victoria scutură din cap cu încăpățănare.

— Gregory era așa de sigur. Sunt convinsă că el crede sincer că Badger l-a ucis pe Rex. Noi, pur și simplu, nu știm încă ce anume a văzut sau a auzit.

Graham Abel le privi meditativ, câteva momente.

— Dacă sunteți în căutarea unui fir, ați putea încerca la Spike Jones. Este un tip excentric care locuiește aici, în North Island. Poliția l-a interogat, după uciderea lui Rex, dar nu a fost de niciun ajutor. Recent, a sugerat că știe ceva, apoi a dat înapoi. Este dificil, dar ați putea încerca să aflați despre ce este vorba.

— A existat ceva la locul crimei care să vă impresioneze? Întrebă Victoria. Graham Abel replică:

— Decedatul a făcut un duș rece înainte de a muri.

Cele două femei se uitară la el surprinse.

— Un duș rece? repetă întrebător Victoria.

- De ce ar fi făcut Rex un duș rece? întrebă Elaine. Nu are niciun sens. Graham Abel ridică din umeri.
- Mă tem că nu vă pot ajuta.
- Victoria sugeră, căzută pe gânduri:
- Probabil deoarece privim cazul dintr-o perspectivă greșită...

CAPITOLUL 29

A doua zi, în jurul prânzului, Elaine Cawthorn și Victoria Hunt pleacă în căutarea lui Spike Jones.

Rămânând treze până târziu în noaptea anterioară, pentru că discutaseră despre caz și își împărtășiseră amintiri despre Jennifer, cele două femei erau nerăbdătoare să facă alte progrese și stabilirea unei strategii pentru a se descurca cu Spike Jones, în eventualitatea în care acesta ar fi fost într-una dintre stările lui mai dificile.

Spike Jones locuia într-o casă de plajă din lemn maro, cu acoperiș din tablă ondulată, așezată de-a lungul plajei la 200 de metri de debarcaderul pentru feribotul de mașini, care aducea vizitatorii la o distanță scurtă față de Prospect Resort. De verandă atârna o pancartă care anunța că Spike Jones închiriază biciclete, la fel ca și câteva nuci de cocos gravate manual cu fețe pictate strălucitor, cu rânjete maniacale și cu porecle potrivite, cum ar fi Mad Myrtle (Veselul nebun), Screaming Lizzie (Lizzie plângăcioasă), Bill-a Bong Billy și Sugar Daddy (Tăticul de zahăr).

— Vreți să cumpărați o nucă de cocos? Întrebă un bărbat slab cu fața osoasă, dinții îngălbeniți de tutun, care stătea pe verandă și descojea o portocală. Mai am destule înăuntru. Permiteți-mi să vă arăt.

Se ridică greoi și le conduse într-o încăpere murdară, ticsită cu nuci de cocos, câni pictate și unelte pentru pescuit. Sprijinite de perete, se aflau câteva biciclete disponibile pentru închiriere.

— Bună ziua. Dumneavoastră sunteți Spike Jones?

— Sunt sigur că nu sunt, în niciun caz, altcineva.

Elaine intră direct în subiect.

— Ce știți despre uciderea lui Rex Fifield?

Spike Jones își ținu respirația.

— Cine spune că știu ceva?

— Suntem prietenele lui Graham Abel, spuse Elaine. I-ați sugerat că știți ceva. Vrem să ne spuneți despre ce este vorba.

— A auzit greșit. Mie nu-mi plac femeile băgărețe.

— Vă rog s-o scuzați pe prietena mea, interveni Victoria. Așa este ea, băgăreață.

Elaine se repezi la prietena ei, făcând pe indignata.

— Victoria, eu nu sunt o băgăreață!

Aceasta o fulgeră cu privirea.

— Nu aveai niciun drept să-mi ascuți discurile cu Beatles fără să-mi ceri voie! Ieri, Elaine a lăsat un disc în mașină. S-a topit la soare. Eu numesc asta lipsă de respect, sunteți de acord cu mine?

Cele două aflaseră de la Graham Abel că Spike Jones colecționa discurile Beatles.

— Sunteți fan Beatles? Întrebă el cu interes.

Victoria dădu din cap.

— Sub conducerea lui Brian Epstein, Beatles și-au făcut prima apariție majoră pe scena Empire Theatre din Liverpool, în Anglia, în octombrie 1962, într-un proiect condus de Little Richard. Am primul lor album *Please Me*. Pe clapetă, am autografele celor patru Beatles.

— Mă omori!

Victoria scoase albumul dintr-o pungă neagră de hârtie; era din colecția pe care i-o lăsase, prin testament, Jennifer. Pe fața lui Spike Jones apăru o expresie de uimire, dar se adună rapid.

— Nu sunt interesat să-l cumpăr.

Victoria nu era dezamăgită de felul lui nonșalant de a fi.

— Sunt gata să ți-l dau pe degeaba, doar dacă îmi răspunzi la niște întrebări. Ce știi despre uciderea lui Rex Fifiel?

— Nu este treaba mea. Cumpărați o nucă de cocos și plecați.

Victoria era stupefiată de perechile de fâlcii care atârnavă pe pereți.

— Ați prins singur toate astea?

Privirea lui Spike Jones căpătă o lucire de plăcere sadică.

— Tata le-a prins. A navigat peste tot în lume, el le-a prins. Mi-au rămas mie, după ce a murit, în urmă cu doi ani. Vezi fâlcile acelea de deasupra capului tău?

Provin de la un rechin alb. Lung de 4 metri. Tata l-a capturat lângă Cape Town. Cel mai mare rechin pe care l-a prins a avut 5,5 metri. Printre pescari, este o zicală: Mulți oameni ar vrea să cumpere aceste fâlcii, ca amintire, dar eu îi refuz dacă nu-mi plac ochii lor. Așa era tatăl meu. Cu doi ani înainte de a muri, a vândut o pereche unuia care pretindea că vânașe unul de 3,5 metri. Nu pot spune dacă tata l-a crezut sau nu, dar s-a asigurat că cumpărătorul s-a despărțit, de asemenea, de albumul *Yesterday... and Today* al lui Beatles, cu acea copertă rarisimă a lui Butcher. Mulți ar vrea să aibă unul dintre aceste trofee. Le-ar plăcea să-și impresioneze prietenii spunând că ei le-au prins.

Elaine smulse discul din mâinile Victoriei.

— Domnule Jones, dacă nu-mi spui ce vreau să știu, prietena mea îți va da acest disc și coperta lui în bucăți.

— Elaine, nu fi egoistă, spuse Victoria, prefăcându-se că o crede. Mă tem

că prietena mea chiar vorbește serios. Elaine, promite-i lui Spike că nu strici discul și nici coperta lui.

Bătrânul Jones îi aruncă o privire lui Elaine.

— Am văzut ceva în noaptea când a fost ucis Fifield. Nu voi spune ce anume, decât dacă nu veți mai spune nimănui. Numai să nu vă țineți gura și ale mele sunteți.

— Promitem, minți Elaine.

Victoria luă discul și coperta de la Elaine și se uită în așteptare la informatorul lor.

— Badger Bridges a plecat de pe insulă cu feribotul pentru mașini, spuse Jones. Autoturismul avea husa pe ea, dar știu că era el, pentru că este singura mașină verde de pe insulă.

— La ce oră s-a întâmplat asta? Întrebă Victoria.

— Nu știu. Înainte de a se întuneca. Am ațipit ascultând la radio, pe verandă. Când am deschis ochii, l-am văzut plecând și m-am întrebant unde se ducea. Mi s-a părut ceva ciudat în momentul acela.

— Badger a spus poliției că și-a petrecut noaptea în casa familiei Rogers din South Island, spuse Elaine.

— Și-a lăsat mașina parcată în North Island. Avea obiceiul să meargă la cumpărături în Kettering Harbor în fiecare weekend.

— L-ai văzut întorcându-se pe insulă în noaptea aceea? Întrebă Elaine.

— Nu. Am ațipit din nou. Dar trebuie să se fi întors, pentru că i-am văzut mașina în parcare în dimineața următoare.

— De ce n-ai spus asta poliției? Întrebă Elaine.

— Nu mă amestec eu cu bogătanii. Asta-i tot ce știu. Acum, vaea.

Convinsă că ar fi inutil să-l mai preseze pe Spike Jones, Victoria îi dădu discul și coperta, îi mulțumi pentru ajutor, apoi plecă împreună cu Elaine.

— Ce om enervant! exclamă Elaine. Ce să faci cu el?

— Nu este idealul meu de soț, replică Victoria. Intenționez să rămân deschisă pentru orice variantă. Pentru că, ce este cel mai rău, eu cred că spune adevărul.

Elaine dădu din cap.

— Și eu la fel. Graham Abel spune că poliția i-a interogat pe cei doi muncitori de la feribot. Aceștia au spus că niciun membru al familiei Rogers nu a folosit feribotul în noaptea aceea. Dacă Badger este vinovat, trebuie că i-a plătit bine.

— Cu siguranță, așa pare. Victoria era ezitantă și nesigură.

— Ce ți-a venit? Noaptea trecută erai convinsă că Badger este vinovat.

Victoria era îngrijorată.

— Dacă poliția îl caută pe Badger pentru interogatoriu, Gregory ar putea

vinde acțiunile lui Ian Lazenby. Nu vreau să se întâmple asta, de dragul lui Tyler. Este disperat să recapete controlul asupra Rogers Enterprises.

Elaine o privi surprinsă.

— Credeam că nu mai ai niciun fel de sentimente pentru fostul tău soț.

— Așa este... nu mai am.

— Atunci ce propui să facem?

— Nimic... cel puțin pentru moment, spuse Victoria.

∴

— Nu voi pierde timpul cu introducerea, spuse Gregory. Sunt sigur că veți scăpa cu toții de griji.

Gregory se afla pe terasa casei, în fața membrilor familiei Rogers și a lui Ian Lazenby. Cele două părți, care se luptaseră public pentru controlul asupra Rogers Enterprises și se certaseră atât de rău în privat, erau pe punctul să afle care ofertă va fi acceptată de Gregory. Tensiunea era mare în ambele tabere.

— Ca să n-o mai luăm pe ocolite, nu voi accepta oferta ta pentru acțiunile mele, Lazenby.

Ian era vizibil șocat.

— Dacă ți s-a făcut o ofertă mai bună, sunt gata să...

— Sunt alte aspecte, în afara banilor, pe care a trebuit să le iau în considerație.

— Sper că ruperea logodnei mele cu Charlene nu ți-a influențat decizia, pentru că, dacă... Ian se întrerupse cu o privire disperată în ochi, recunoscând că făcuse o greșală tactică.

— Uitasem de logodna voastră, spuse Gregory. Nu că ar conta, pentru că asta este o chestiune separată. Am întors spatele la o mulțime de oameni după moartea lui Madison, pentru că nu am putut să mă descurc cu toată suferința. În dimineața asta, Charlene mi-a amintit că lucrul cel mai important din viață este familia. Banii care mi s-au oferit în schimbul acțiunilor mele îmi vor permite să o iau din nou de la capăt. Vreau să le dau cea mai bună utilizare. Madison ar vrea să-mi continui viața.

— Sunt sigur de asta, Gregory...

— Poți să pleci, Lazenby. Dacă nu cumva vrei să rămâi să sărbătorim la un pahar de șampanie.

Ian zâmbi, încordat.

— Vreau să știi că îți respect decizia. Am însă mai multe treburi de rezolvat la întoarcerea pe iaht.

După ce dădu mâna cu Gregory și îl felicită pe Tyler, Ian plecă. Charlene făcu un semn și servitorii oferiră șampanie Bollinger și apetitive. Au fost felicitări, zâmbete, îmbrățișări și strângeri de mână.

Elaine și Victoria intrară de pe o latură a casei.

— Am sosit la timp pentru sărbătorire?

— Cu siguranță, așa pare, spuse Elaine și continuă: Ian arăta cam șifonat când a plecat. Să fi fost de la ceva ce a mâncat?

— Nu, i-am refuzat oferta pe care mi-o făcuse pentru a-mi cumpăra acțiunile.

Gregory părea la fel de încântat ca și familia Rogers să le vadă pe cele două femei.

Râdeau toți, erau veseli că aveau un motiv pentru a-și exprima deschis bucuria în fața lui Gregory.

— Am aprecia dacă ai semna un contract cât mai curând posibil, îi spuse Tyler lui Gregory.

— Îi voi trimite avocatului meu o copie a contractului, pe fax, promise Gregory. Ar trebui să aveți semnătura mea mâine-dimineață cel mai târziu.

Charlene era adânc emoționată că negocierile ei avuseseră ca rezultat câștigarea acțiunilor de preluare. Ea propuse un toast, fapt pentru care ridicară cu toții paharele în sănătatea lui Gregory și pentru viitorul companiei Rogers Enterprises.

CAPITOLUL 30

Elaine și Victoria pleacă de la vila familiei Rogers în jur de ora 5.00. Nu se putuseră întoarce în casa de pe plajă a lui Jennifer, pentru că, în absența lor, fusese împrejmuită cu un cordon, fiind considerată loc al crimei.

La cererea poliției, cele două femei merseă în North Island și rezervară o cameră în Prospect Resort. Locotenentul Faulkner sosi mai târziu.

— Rezultatele autopsiei arată că nu era nimic în neregulă cu vederea lui Jennifer, spuse el. Era drogată puternic și inconștientă când ucigașul i-a tăiat venele.

Cu toate că acesta era rezultatul pe care-l așteptau, cele două femei erau încă șocate și triste. Făcându-și curaj, îi spuseră polițistului tot ce știau, inclusiv despre conversația avută cu Spike Jones.

Locotenentul Faulkner le ascultă cu o privire lipsită de orice expresie, care nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea. Când, două ore mai târziu, polițistul plecă, se simțeau secătuite emoțional, pentru că răspuseseră la multe întrebări.

La scurt timp după aceea, au fost vizitate de Graham Abel. Responsabilul pentru supraveghere auzise de rezultatul autopsiei lui Jennifer la radio, pe canalul care funcționa foarte bine pe insulă, și voia să-și exprime compasiunea și să le ofere sprijin moral.

— Am pus câteva întrebări de când am vorbit ultima oară, spuse el. Badger Bridges nu și-a folosit mașina personală în noaptea crimei asupra lui Rex. O pană de motor a lăsat echipa de supraveghere fără un Land Rover, așa că au împrumutat jeepul lui Badger. Avea obiceiul să lase cheia fostului șef al supravegherii, ca să nu riște să o piardă. Unul dintre băieții noștri a mers cu jeepul lui Bridges până în Kettering Harbor și l-a adus pe Ian Lazenby înapoi la vila familiei Rogers din South Island.

— Asta explică totul, spuse Elaine ușurată. Începusem să cred că mă înșelasem în privința lui Badger și că, în cele din urmă, era vinovat.

— Spike Jones a văzut jeepul de la o distanță de 200 de metri, sublinie Victoria. Avea husa pe el și a presupus că la volan era Badger.

Graham Abel stătea pe gânduri.

— Tocmai mi-am amintit ceva despre noaptea uciderii lui Rex. În declarația inițială făcută poliției de Ian Lazenby, acesta a spus că a plecat de pe Prospect Island cu elicopterul și a dus-o pe Charlene acasă la părinții lui, în New York. Soții Lazenby au susținut povestea fiului lor. Charlene nu. Mai

târziu, ea a făcut o declarație în fața unui om al lui Faulkner, în care a spus că și-a petrecut noaptea aici, pe Prospect Island. Poliția a aflat că părinții lui Lazenby au cinat la restaurantul lor favorit din New York, ceea ce înseamnă că Ian nu are alibi...

— Așadar, a fost corect să suspectez că Ian Lazenby este ucigașul! exclamă Elaine. El plănuise să se căsătorească cu Charlene pentru bani.

Graham Abel își mângâie mustața.

— În orice investigație de omucidere, există întotdeauna o piesă vitală între dovezile care structurează cazul. Dacă nu găsim veriga care lipsește, Ian Lazenby va scăpa de acuzarea pentru comiterea a doua crime.

Victoria tăcea.

— N-am mâncat nimic toată ziua, spuse Elaine. Să comandăm ceva la room-service și să ne continuăm discuția, nu?

Graham Abel aprobă, dând din cap.

— Bună idee.

— Nu contați pe mine, oftă Victoria. Eu mă simt obosită. Cred că voi face o baie.

Se duse în baie și imediat își simți mușchii relaxându-se în apa caldă. Era convinsă că veriga lipsă va fi găsită. Numai dacă ar putea să-și dea seama de semnificația unor lucruri care i se spusese...

∴

— Ian, ești un tâmpit! Ne-ai implicat pe mama ta și pe mine în uciderea lui Rex Fifield!

— Despre ce vorbești?

— Poliția a descoperit că alibiul pe care ți l-am dat ție și lui Charlene este fără valoare, pentru că, în seara aceea, noi am fost la restaurantul lui Sardi, la cină.

— Trebuie să le spui că te-ai înșelat cu privire la ziua când ați făcut asta.

— Dacă mama ta și cu mine suntem acuzați de obstrucționarea poliției, te voi dezmoșteni. Auzi ce-ți spun, Ian?

∴

Ian Lazenby se făcu ghem când își aminti conversația pe care o purtase tatăl lui cu el după ce poliția declanșase o investigație pentru a afla cine îl ucisese pe Rex în duș.

„Uciderea lui Rex mi-a provocat mai multe complicații decât mi-am putut imagina vreodată, se gândea Ian. Ar fi trebuit s-o consult pe Charlene, înainte de a spune poliției că și-a petrecut seara cu familia mea. M-am gândit că, dacă am mințit pentru a o proteja, legătura dintre noi va deveni mai puternică și ea își va da seama cât de mult o iubeam. Nu puteam face o greșală mai mare”.

Ian luă cina singur, pe iaht. Ulcerul i se agravase și era furios că pierduse licitația.

„Nu trebuia să spun despre ruperea logodnei cu Charlene. Numai asta l-a readus pe Gregory la realitate. Trebuie că familia ei s-a bucurat în fiecare secundă a înfrângerii mele. Cel puțin, Gregory mi-a comunicat cu tact vestea”.

Strateg din naștere, instinctul îi spunea lui Ian că actul de vânzare dintre cele două părți nu fusese încă semnat, altfel familia Rogers nu ar fi arătat atât de surprinsă când Gregory anunțase că le va vinde lor acțiunile. Probabil, el va avea nevoie de încă douăzeci și patru de ore pentru ca actele să fie redactate și legalizate de avocații lui.

„Trebuie să fiu calm, se gândea Ian. Există măcar o șansă ca Gregory să se răzgândească și să-mi vândă mie acțiunile, dacă îi trece prin gând că familia Rogers nu îi este destul de recunoscătoare. Încă mai este timp să răstorn situația în favoarea mea și să-mi asigur controlul companiei Rogers Enterprises...”

Un servitor îi puse în față un platou cu salată Caesar.

— Salata asta arată groaznic, izbucni el. Ia-o de-aici, imediat.

— Sigur, domnule.

Ian bău încă puțin vin, în așteptarea felului principal, și continuă să se gândească la evenimentele petrecute cu câteva ore în urmă. Poliția venise pe iaht fără să-l anunțe în prealabil.

∴

— Sunt locotenentul Faulkner. Poate ați auzit că investighez uciderea lui Jennifer Anderson. Sunt curios să știu dacă vi s-au intersectat vreodată cărările, domnule Lazenby.

— Locotenente, nu este nici urmă de adevăr în sugestia dumneavoastră.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat. Este important pentru mine să elimin cât mai multe persoane din lista posibililor ucigași.

Trăgând din țigară, Ian își spunea în sinea lui că fusese înțelept că ascunsese raportul lui cu femeia moartă. Exista o singură persoană care știa că fusese la casa de pe plajă în noaptea crimei, și acea persoană era victima însăși – Jennifer Anderson.

Ian îl apelă pe căpitan pe punte.

— Pregătește barca, îi ordonă el. Trebuie să merg la magazinul din Prospect Resort și să iau ceva pentru ulcerul meu. Mă supără din nou. După aceea, îi voi face o vizită lui Gregory Fifield, la casa din South Island. Sună la Prospect Resort și închiriază un jeep care să mă ducă acolo.

Câteva minute mai târziu, căpitanul îl sunase pe Ian să-i spună:

— Barca este pregătită pentru îmbarcare, domnule Lazenby.

Ian își strecură un pistol placat cu aur în buzunarul de la piept al hainei și urcă pe punte.

∴

Barca lăsa o dâră de spumă în urmă, în timp ce se îndrepta cu viteză spre Prospect Island. Gândurile îl duseră înapoi la noaptea uciderii lui Jennifer.

După ce îl vizitase pe Gregory în camera lui de lucru, Ian plecase satisfăcut de modul în care mergeau negocierile pentru vânzarea acțiunilor. Își aprinsese o țigară și începuse s-o fumeze stând în picioare la capătul terasei. Ferestrele erau deschise și auzise familia Rogers vorbind:

— Nu ar fi trebuit să o lași pe Jennifer să plece cu albumul...

— Fotografiile dovedesc că nu Joshua l-a ucis pe Rex. Trebuie să o împiedicăm să i le arate lui Gregory, altfel ar putea refuza să ne vândă nouă acțiunile...

Jennifer nu fusese deloc bănuitoare când Ian apăruse lângă casa de pe plajă, imediat după aceea.

— Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Ian Lazenby...

— Știu deja cine sunteți. Jennifer era toată numai amabilitate și zâmbete. Toată lumea de pe insulă vă admiră iahtul.

— Mama este un mare fan de-al dumneavoastră, doamnă Anderson. Mă întrebam dacă aș putea primi un autograf pe un exemplar din cărțile dumneavoastră.

— Desigur. Tocmai am făcut cafea. Nu ați vrea una? Ian o făcuse să vorbească despre ea însăși, în timp ce dădea autograful pe un exemplar din *Dragostea schimbă totul*, notând: „Cele mai bune urări doamnei Lazenby, de la Jennifer Anderson”.

Pe la jumătatea conversației, Ian auzise un Land Rover trăgând lângă casă. Apoi o bătaie în ușa din spate și Jennifer se dusesse să deschidă. Împietrise la gândul că Jennifer l-ar putea invita pe musafirul ei în living. De afară, sunetul de voci prietenoase ajunsese până la el. Nu putuse identifica vocea bărbatului care venise în vizită la ea.

Jennifer se întorsese după câteva minute cu un homar uriaș.

— Nu-i așa că este fabulos? Mă înțeleg bine cu un tip de la serviciul de pază, de aici, de pe insulă. Nu a fost amabil că s-a gândit la mine și mi-a adus asta?

Ian auzise Land Roverul îndepărtându-se, în timp ce Jennifer punea homarul în frigider. Cu puțin noroc, nu va mai avea și alți vizitatori. Era vremea să treacă la treabă.

Ian spusese cu voce amabilă:

— Familia Rogers mi-a zis că le-ați arătat albumul dumneavoastră cu fotografii, mai devreme.

— Sunt fan Luciano Garibaldi. Jennifer se așezase pe canapea și începuse să bea din ceașca de cafea pe jumătate plină, pe care o lăsase pe masa din fața lui Ian. Am făcut niște fotografii cu el la intrarea în scenă, la Opera Metropolitană din New York.

— Ce coincidență! Și eu sunt un mare fan al lui, doamnă Jennifer. V-ar deranja să văd și eu pozele cu Luciano Garibaldi?

Jennifer căscase.

— Nu este momentul potrivit. Se face târziu...

— Am o idee grozavă! exclamase deodată Ian. De ce nu iei prânzul cu mine pe iahtul meu luxos mâine? Poți aduce atunci albumul cu fotografii. Îți voi face un tur al iahtului. Va fi un bun subiect pentru una dintre viitoarele tale povestiri minunate.

— Pare o idee grozavă.

— Vei aduce albumul de fotografii? insistase Ian.

Jennifer aprobase dând din cap, fără șovăială.

— Este stabilit, avem întâlnire.

Ian zâmbise larg.

— Splendid. Bea-ți cafeaua cât mai este caldă. Este prea bună pentru a fi irosită.

∴

În timp ce barca acosta de-a lungul debarcaderului din North Island și Ian cobora pe țărm, își aduse aminte că lăsase cartea pe care Jennifer îi dăduse autograf pentru mama lui pe masa din living.

„Să fie acesta principalul motiv pentru care locotenentul Faulkner m-a vizitat astăzi?”

∴

Victoria se ridică din cadă simțindu-se revigorată după baie. În ochi avea o sclipire ciudată.

Prietenii ei mâncau sandvișuri încălzite la toaster și împărțeau o sticlă de Muscadet aduse de room-service.

— Știu cum a murit Rex, spuse ea.

Uluit de expresia Victoriei, Graham Abel întrebă:

— Ai descoperit veriga lipsă?

Victoria dădu din cap:

— Ai vorbit despre colecția de discuri din anii '60 a lui Rex, spuse ea. Despre care anume?

Graham Abel se încruntă făcând eforturi să-și amintească.

— Beatles și Rolling Stones. Nu-mi pot aminti alte nume.

— Când a făcut Badger operația de cataractă? întrebă Victoria.

— La șase luni după uciderea lui Rex, răspunse Elaine.

Victoria dădu din cap cu satisfacție.

— Toată lumea a insistat, în permanență, că Rex a ieșit din închisoare cu intenția de a distruge căsătoria lui Gregory. Mi-ar plăcea să știu dacă Tyler se află în spatele accidentelor atribuite lui Rex.

Graham Abel întrebă:

— Ce te face să crezi că Tyler era responsabil?

— Lui Tyler îi displacea că Madison moștenise Rogers Enterprises, spuse Elaine. Probabil speră să o detroneze din funcția de președinte.

Fruntea Victoriei se luminează.

— Nu cred că Tyler trebuie acuzat pentru acele accidente, spuse ea. Am vrut pur și simplu să văd reacția voastră.

— Victoria, cum poți fi sigură că ai găsit veriga lipsă? întrebă Elaine tăios.

— Nu mi-am dat seama imediat, dar ceva ce spunea Antigona într-una dintre piesele tebane m-a condus la adevăr. Victoria se întoarce spre Graham Abel. Crezi că poți vorbi cu locotenentul Faulkner pentru mine?

— Faulkner are multe pe cap în perioada aceasta, spuse Graham Abel. Sâmbătă, un iaht din partea locului s-a ciocnit de un vas de pescuit, la 32 km de aici. Șeful de la Kettering Harbor raportează că un al doilea a fost găsit pe fundul oceanului. Faulkner va ști mai multe mâine, după ce echipa de salvare va analiza mai îndeaproape situația. Vrea să aibă dovezi puternice înainte de a-l aresta pe Ian Lazenby sub acuzația de omor. Tu ce dovadă ai?

— Tot ce am, pentru moment, este o teorie care se bazează pe fiecare fapt știut deja, anunță Victoria, încruntată.

— Ce ne lipsește este o mărturisire, zise Elaine.

Graham Abel zise:

— Singura cale de a obține o mărturisire este să-i întindem ucigașului o cursă.

Victoria spuse pe ton liniștit:

— Este exact ceea ce sper să fac, cu sprijinul vostru. Înainte de asta, este ceva ce ar trebui să știți...

∴

O oră și jumătate mai târziu, Graham Abel termină apelul făcut de pe telefonul mobil și se întoarce spre Victoria.

— Polițiștii sunt ascunși în zonă. Ne vom pune planul în practică sub instrucțiunile poliției, când se întoarce Elaine.

Cei doi se aflau în camera de deasupra hangarului pentru bărci al familiei Rogers, din South Island. Încăperea era plină cu vechituri. În principal, obiecte casnice aruncate, inclusiv un dulap, un divan mare, un covor rulat și un paravan japonez. Printr-o ușă din peretele din spate, se trecea într-o încăpere goală. Cei mai buni doi ofițeri ai lui Graham Abel, Luscardi și

Tucket, stăteau aproape, pregătiți să primească ordine.

Victoria spuse:

— Ai făcut o treabă excelentă convingându-l pe Faulkner să colaboreze cu noi.

Graham Abel îi simți nervozitatea și zise:

— Știe să facă mai multe decât să se certe cu mine, când sunt hotărât. Ceea ce i-ai spus este logic. Se întrerupse și răspunse la telefonul mobil.

După ce termină de vorbit, zise:

— Era Martin, unul dintre ofițerii de pază. A fost la casa de pe plajă în noaptea în care a murit Jennifer.

Ochii Victoriei se măriră de surpriză.

— Ce făcea acolo? Întrebă ea.

— A trecut pe-acolo pentru a-i da un homar. Nu l-a invitat în casă, dar ușa din spate era deschisă și a văzut cine era în living. Ian Lazenby.

În momentul în care intră Elaine, toți înțepeniră, pentru o clipă. Abia putea să respire, pentru că alergase de la casa familiei Rogers.

Victoria o întrebă:

— Cum a primit familia Rogers vestea că Jennifer a fost ucisă?

Elaine făcu o grimasă și răspunse:

— Au fost prea șocați pentru a ști ce să creadă. Oricum, asta este impresia pe care mi-au făcut-o. N-au fost deloc fericiți când poliția le-a cerut să rămână pe insulă încă douăzeci și patru de ore.

— Ce căuta Ian Lazenby la ei acasă? Întrebă Graham Abel.

Elaine răspunse:

— Făcea o ultimă încercare să cumpere el acțiunile.

Graham Abel îi spuse lui Elaine:

— Tocmai am identificat un martor care l-a văzut pe Ian Lazenby în casa de pe plajă înainte de uciderea lui Jennifer.

— La ce oră a fost asta? Întrebă Elaine.

— La ora 10.00.

După câteva discuții, Graham Abel le ceru să tacă, în timp ce tasta pe mobilul lui numărul de telefon al ucigașului. Apăsă tasta pentru apelare și îi dădu Victoriei mobilul.

— Salut, sunt Victoria, spuse ea, recunoscând vocea familiară care răspunsese. Ceva în legătură cu moartea lui Jennifer nu se potrivește... Sunt sigură că nu știi nici tu, dar vreau să vorbim, înainte de a mă duce la poliție... Ne întâlnim în zece minute în camera de deasupra hangarului pentru bărci...

••

Ian Lazenby termină conversația și-și închise telefonul mobil. Se foi pe scaun și tuși ca să-și curețe gâtul.

— Scuze pentru întrerupere, spuse el. A fost greșeală.

Unde rămăsesem?

— Îți pierzi timpul, Lazenby, spuse Gregory cu o voce plictisită. Am promis deja familiei soției mele...

— La dracu' cu ce le-ai promis lor. Vreau aceste acțiuni și nu-mi pasă cât plătesc pentru ele.

Cei doi bărbați erau singuri în biblioteca din casa familiei Rogers.

— Așa, de curiozitate, cât de departe ești pregătit să mergi? întrebă Gregory.

Ian scoase din buzunar pistolul placat cu aur și apăsă pe trăgaci. O flacără portocalie țâșni din țeava acestuia. Își aprinse o țigară și trase un fum adânc în piept.

— Care este prețul tău, spuse el, expirând un nor de fum chiar în fața lui Gregory. Am ajuns prea departe, pentru a mă refuza acum tu, nenorocitul, care te crezi corectitudinea în persoană.

— Norocul tău tocmai s-a dus pe apa sâmbetei, spuse Gregory, savurând expresia de uluire de pe fața lui Ian. Am semnat contractele cu familia lui Madison mai devreme, în această seară.

∴

Afară, în hol, inima lui Tyler o luase la goană. Se uita lung la telefon și rememora cuvintele Victoriei: „Ceva în legătură cu moartea lui Jennifer nu se potrivește... Sunt sigură că nu știi nici tu, dar vreau să vorbim, înainte de a mă duce la poliție...”

Fusese o zi cu emoții contradictorii pentru el – euforie nebună la primirea acțiunilor, urmată de șoc și neîncredere când poliția dezvăluise că sinuciderea lui Jennifer era, în realitate, crimă. Câteva minute mai târziu, răspunsese la telefon și împietrise la solicitarea Victoriei de a se întâlni.

Abia închise telefonul, că Gregory îl luă prin surprindere, făcându-și apariția din camera lui de lucru cu o sticlă de votcă în mână. Tyler se prefăcu că citește ziarul care zăcea pe masa din hol. Gregory se uită o clipă la el, cu curiozitate, apoi traversă holul și intră în bibliotecă, unde Ian aștepta să mai bea un pahar.

Tyler respiră ușurat. Trebuie că Victoria îl sunase de la hangarul pentru bărci.

Era evident că știa deja prea multe.

Avea Victoria intenția să-l șantajeze? Sau plănuia să spună poliției tot ce știa?

Indiferent ce planuri are, își spuse Tyler cu înverșunare, nu mă va mai ține mult timp în întuneric...

Când ieși din casă fu izbit de vântul puternic. Se uită discret în spate,

pentru a se asigura că plecarea lui nu fusese observată, apoi aprinse lanterna pe care o luase dintr-un sertar de la biroul lui Gregory și se grăbi să traverseze peluza spre poteca ce ducea la golfuluț...

∴

„Ce dracu’ a fost asta?”

Toți cei din încăperea de deasupra hangarului înghețară.

Victoria făcu schimb de priviri, neliniștită, cu Elaine. „Cineva a închis ușa de jos”.

Graham Abel făcu un gest brusc și toți se ascunseră repede.

Numai Victoria rămase în picioare, singură, în mijlocul încăperii. Auzi pași urcând scările. Privirea îi era ațintită pe trapa care se deschise cu o izbitură și căzu, făcându-se țandări pe podea.

Tyler intră cu pași mari. Expresia de pe fața lui era dură și hotărâtă. Victoria își aminti că văzuse aceeași privire în noaptea în care Rex murise, sub duș. Tyler nu-i mulțumise niciodată pentru că mințise în favoarea lui în fața poliției, oferindu-i un alibi fals.

— Ce naiba crezi că faci? Întrebă el. Șantajul este un joc nebunesc.

Victoriei i se uscaseră gâtul.

— Nu este vorba despre șantaj, spuse ea. Ci despre dreptate pentru cel mort. Jennifer a fost ucisă și din albumul ei lipsește fotografia lui Joshua.

— Tyler, ce cauți aici?

Tyler se întoarse, revenindu-și repede din surpriză, în timp ce toți ceilalți ieșeau din locurile în care se ascunseseră.

Ca răspuns la întrebarea lui Elaine, el zise:

— Am auzit apelul Victoriei la telefonul de acasă și am tras cu urechea.

Cei doi ofițeri, Luscardi și Tucket, păreau bucuroși să-l vadă pe Tyler. Era evident că se așteptaseră la necazuri și se simțeau mai bine cu încă un bărbat alături, în eventualitatea în care ceva nu ar merge bine.

— Ce se întâmplă? Întrebă Tyler.

— Avem nevoie de tine să cooperezi cu noi, spuse Graham Abel.

— Când ai fost ultima oară la casa de pe plajă?

Întrebarea Victoriei îl surprinse pe Tyler, dar spuse exact cum stăteau lucrurile:

— Ieri-dimineață... la două zile după ce a fost ucisă Jennifer. Am căutat albumul, dar fotografia nu era la locul ei. Cum ai ghicit...?

— Elaine a fost cu un pas înaintea ta, spuse Victoria. Înainte de a merge în Kettering Harbor, a pus o șuviță de păr între paginile albumului. Când s-a întors, șuvița dispăruse.

— De unde știai că aș fi căutat albumul? Întrebă uluit Tyler.

— Era genul de lucru pe care l-ai face, vorbi Victoria cu siguranța

confortabilă a unei foste soții care își cunoaște bine soțul.

— Am trăit șocul vieții mele când am auzit că Jennifer a fost ucisă, spuse Tyler.

— Sunt pe punctul să-l determin pe ucigaș să mărturisească, anunță Victoria.

— Ești tare, zise Tyler.

Zgândărită de admirația evidentă a lui Tyler față de Victoria, Elaine spuse:

— Nu prea este momentul pentru complimente în situația de față.

Privirea lui Tyler se îndreptă spre ea și se mai împlânzi, în clipa aceea, Victoria știu că cei doi se simțeau atrași unul de celălalt. Nu era chiar o surpriză, pentru că, probabil în subconștient, întotdeauna știuse că cei doi se plăceau, numai că nu făcuseră nimic în acest sens, pentru că, la vremea aceea, fiecare avea un alt partener de viață.

— Tyler, este ceva ce nu înțelegem, spuse Victoria. Noi am descoperit că Ian Lazenby a fost la casa de pe plajă în jurul orei zece, în noaptea în care a fost ucisă Jennifer. Știi ceva despre asta?

— Este nou pentru mine ceea ce spui, replică Tyler. Doar nu crezi că...

Victoria dădu din cap:

— Jennifer era vie după ce a plecat Ian, pentru că a sunat-o pe Elaine la 10.40.

Elaine trăgea cu ochiul afară, prin spațiul dintre draperii.

— Șșșșttt...! șopti ea. Ascundeți-vă! Vine cineva.

Luscardi și Tucket dispărură în camera alăturată și închiseră ușa. Elaine se opri să-i spună „Noroc” Victoriei, apoi dispăru din peisaj, ascunzându-se împreună cu Tyler după divan. Graham Abel făcu un semn de încurajare înspre Victoria și se ascunse din nou, în spatele paravanului japonez.

Victoria respiră îndelung. Ușa se izbi din cauza vântului de peretele lateral al hangarului pentru bărci și, de această dată, scările se auziră scârțâind sub greutatea ucigașului.

CAPITOLUL 31

În timp ce aștepta apariția ucigașului, Victoriei îi veneau lacrimi în ochi. Se gândea la Jennifer și la cum îi fusese scurtată viața. „Nu trebuie s-o abandonez. Voi obține o confesiune de la ucigașul ei, altfel nu mi-o voi ierta niciodată”.

Inima începu să-i bubuie când acesta intră în încăpere prin trapă.

— Păreai îngrijorată la telefon. Ai venit singură aici?

— Da, trebuie să vorbesc singură cu tine, spuse Victoria. Au venit rezultatele autopsiei lui Jennifer. Nu era în pericol să orbească. Era drogată puternic când i-au fost tăiate venele. Asta nu poate însemna decât un singur lucru.

— Crimă.

— Da... de unde știi?

Se încruntă.

— Mai devreme a venit poliția și a pus întrebări. Mă tem că nu le-am putut spune nimic care să le fie de ajutor. De ce m-ai chemat aici?

— Contabilul lui Jennifer spune că a lăsat multe datorii, spuse Victoria. Moștenirea mea nu are nicio valoare. Am sperat că m-ai putea ajuta.

— Nu prea cred.

Interlocutorul Victoriei părea acum plictisit.

— În noaptea uciderii lui Jennifer, ai avut destule probleme până ai reușit să furi poza lui Joshua din albumul ei cu fotografii, spuse ea. Ceea ce nu ai știut este că Jennifer a lăsat un jurnal. În el povestește cum a stat lângă Joshua la Opera Metropolitană, urmărind concertul, exact în intervalul în care se presupunea că se afla în Kettering Harbor și îl omora pe Rex.

O privi îngrijorat pe Victoria.

— De ce-mi spui mie povestea asta?

— Dacă plătești, îți dau jurnalul lui Jennifer, veni Victoria cu o ofertă.

— Unde este acum jurnalul?

Vocea Victoriei deveni dură.

— Am vorbit cu avocatul lui Jennifer. Are instrucțiuni să dea jurnalul poliției, dacă se întâmplă ceva cu mine. Cineva care a comis o crimă rareori se reține de la a mai face încă una. Nu intenționez să fiu următoarea ta victimă.

— De ce ai fi tu o amenințare pentru mine?

— Se întâmplă să știu că prima ta victimă a fost Madison.

— Ești nebună?

Gregory Fifield se uita la Victoria uluit, apoi îl cuprinse furia. Ea observă cât de încordați îi erau umerii și gâtul.

— Madison a fost ucisă de un rechin, spuse el.

— Țsta a fost planul tău, nu-i așa? zise Victoria. A fost așa de ieșit din comun de inteligent încât nimeni nu a bănuț ce ai făcut.

— N-aș fi putut niciodată să o ucid pe Madison. Am iubit-o.

În vocea lui Gregory se simțea o notă de panică.

— Te-ai căsătorit cu ea pentru bani. Rex era complicele tău și la fel de lacom ca și tine.

— Nu am nici cea mai vagă idee...

— Despre ce vorbesc? Oh, eu cred că ai, Gregory. Permite-mi să-ți reîmprospătez memoria, vrei? Madison avea obiceiul să se ducă înot până la iahtul lui Badger, în fiecare dimineață. Rex făcea scuba-diving. Când Madison s-a apropiat de iaht, Rex a ucis-o cu un harpon. De harpon era legată o frânghie și el l-a tras la fund, ascunzându-l vederii. Tu manevrai un motor submersibil care avea montate deasupra două aripi dorsale false de rechin. Oamenii de pe plajă erau convinși că văzuseră un rechin atacând-o pe Madison.

— Ce te face să crezi că Rex a împușcat-o?

— Mă provoci făcând pe surprinsul, replică Victoria. Are sens ca Rex să fi făcut asta, de vreme ce el era fratele dominator. Tu mi-ai spus că Rex era un ucigaș. Că nu crezi niciodată că un om este ucigaș până nu e surprins asupra faptei sau dacă nu știi tu cu siguranță că este. Ții minte?

Gregory trase adânc aer în piept.

— Rex și cu mine eram captivi într-un război amar.

— Existau între voi destule resentimente, după ce a ieșit din pușcărie. Ceea ce nu a înțeles Madison a fost că Rex și cu tine făceați tărăboi de ochii lumii. Până la urmă, vă iertați unul pe celălalt, dar aveți grijă să nu spuneți nimănui, din cauza testamentului lui Madison.

Gregory își mângâia verigheta cu degetul mare. Îi era prea strâmtă pe deget. De ceva timp se gândea s-o taie ca să o scoată de pe deget.

— Ceea ce a declanșat uciderea lui Madison a fost boala ei în fază terminală și presiunea pusă de familie asupra ei pentru a-și schimba testamentul, spuse Victoria. Când soția ta ți-a spus de stadiul bolii ei, a sperat să fii alături de ea, dar trauma lăsată de moartea mamei tale din cauza cancerului ovarian te-a făcut să nu poți trece din nou printr-un chin asemănător.

Ochii lui Gregory o fulgerară.

— Madison nu merită să fie comparată cu mama mea. A fost o

manipulatoare. Nu era fericită până nu făcea toată lumea cum voia ea. Chiar și Rex a spus asta. A fost foarte încântat când avocatul ei i-a trimis o copie după testament.

— Ah... așadar, voi doi erați în termeni buni dacă vorbeați unul cu altul, spuse Victoria. Pariez că Madison nu știa asta. Mă întreb cum a făcut Rex pace cu tine? Am dreptate când mă gândesc că el a transferat responsabilitatea pentru accidente pe care le-ai avut pe umerii lui Tyler?

Gregory reuși un zâmbet palid.

— Rex susținea că motivul lui Tyler era să recupereze averea de la Madison, pentru că aceasta îi luase pe nedrept moștenirea, dar, adânc în sufletul meu, am știut că el era vinovatul. Nu m-am supărat, pentru că am meritat toate lucrurile pe care mi le-a făcut. Aș fi procedat exact la fel, dacă aș fi ajuns la închisoare.

— După ce ați terminat cu vrajba, Rex te-a convins să o ucizi pe Madison, înainte ca ea să dea curs cererilor familiei și să vă scoată pe amândoi din testament. A cui a fost ideea cu atacul rechinului?

— Rex a venit cu ea și am stabilit împreună detaliile. I-am fraierit pe toți lăsându-i să creadă că dușmănia noastră era încă vie.

Victoria spuse:

— Ai făcut o treabă excelentă prostind pe toată lumea, inclusiv pe Madison. Am o variantă bună despre ce ai făcut împreună cu Rex în noaptea dinaintea crimei. Permite-mi să-ți dezvălui teoria mea. Poți să mă corectezi dacă greșesc pe undeva. Ați vâslit amândoi până la insulă și ați ancorat în golf. Tu ai traversat pe sub apă, până la iahtul lui Badger și ai fixat dispozitivul tăios de fundul stâncos al mării. Pun pariu că Rex cumpărase o pereche de fâlcii de la tatăl lui Spike Jones, în schimbul unor bani și al albumului *Yesterday... and Today*, al Beatlesilor, cu coperta rară a lui Butcher. Fâlcile au fost tăiate pe jumătate de la încheietură și dispozitivul tăios a fost adaptat să le închidă cu putere.

— Cum de ești așa de sigură că Rex a cumpărat fâlcile? Întrebă Gregory. Aș fi putut, foarte ușor, să fiu eu cumpărătorul.

— Căsătoria ta cu Madison a avut parte de prea multă publicitate în presă, replică Victoria. Tatăl lui Spike Jones te-ar fi putut recunoaște. În plus, ție îți place muzica clasică. Era mult mai bine ca Rex să negocieze cu el, de vreme ce el era un străin și un fan Beatles.

— Dispozitivul tăios, cum numești tu arma crimei, a fost făcut în întregime din fier forjat, spuse Gregory. Fâlcile de rechin ascuțite ca niște lame pe care Rex le-a cumpărat de la Spike Jones au fost fixate pe dispozitiv. Era expert în sudură. Eu l-am ajutat făcând proiectul. După ce am stabilit dispozitivul tăios pe fundul mării, dedesubtul iahtului lui Badger, i-am pus

droguri în alcool. Plănuisem să-l drogăm și să-l ținem deoparte când avea loc atacul.

— Badger nu și-a băut paharul obișnuit de dinainte de culcare, pentru că era îngrijorat că avea o problemă cu băutura, spuse Victoria. La întoarcerea pe iaht, a aruncat sticla cu gin peste bord. În dimineața următoare, a crezut că era martor la atacul unui rechin. A încercat să o salveze pe Madison, luându-și harponul, dar a făcut un pas greșit. Arma a căzut peste bord, lansând, în mod accidental, harponul, în apa întunecată. Rex a fost lovit de harpon și, mai târziu, a murit, nu-i așa?

— Badger este un bătrân idiot care și-a băgat nasul! spuse Gregory cu furie. A fost o întâmplare teribilă. Una pe care nu o putusem prevedea. Cu câteva momente înainte ca Rex să o împuște pe Madison cu harponul lui și să o tragă sub apă, a primit șocul vieții lui când a fost lovit de harponul lui Badger. În ciuda durerii, și-a scos harponul dintre coaste și a tras trupul inconștient al lui Madison pe fundul mării și l-a tăiat în două.

— Badger nu s-a îndoit nicio clipă că atacul rechinului nu a fost real, continuă Victoria. Auzul lui este prost și vederea îi era împăienjenită din cauza cataractei la vremea aceea. Pentru că fusese meteorolog, tatăl tău știa totul despre vreme și despre marea. Partea superioară a torsului lui Madison a fost adusă la mal de flux. Aceasta le-a permis autorităților să folosească amprenta ei dentară pentru identificarea cadavrului. Altfel, legea spune că, în absența unui cadavru, trebuie să treacă o perioadă de șapte ani pentru ca o persoană dispărută să fie declarată, în mod legal, decedată. Ceva ce Rex și cu tine nu voiați să se întâmple. Erați amândoi nerăbdători să revendicați bunurile lui Madison, cât de repede posibil.

Gregory spuse:

— Ai dreptate în tot ce spui... Numele submersibilului era C-Quester, un submarin cu un singur loc. A costat 128.000 de dolari și a fost adus printr-un intermediar care habar n-avea că urma să-l folosim pentru a comite crima perfectă. Era prevăzut cu un cadru special proiectat, care să susțină aripioarele dorsale false... exact cum ai presupus tu. După ce a ucis-o pe Madison, Rex a legat dispozitivul tăios de spatele C-Quester, astfel încât eu să pot să-l trag departe de la locul crimei. A revenit pe iahtul nostru cu partea inferioară a torsului lui Madison și a demarat spre larg. L-am urmat cam 30 km, apoi am ieșit la suprafață și am urcat și eu pe iaht.

Aripioarele dorsale false au fost ascunse în cabină. Cu trupul lui Madison. Apoi, am tăiat țevile de scurgere, am deschis valva de umplere, am încuiat trapele și am lăsat peste bord bărcuța cu motor pe care o ascunsese Rex acolo. Am privit iahtul cu încărcătura lui înspăimântătoare coborând în mormântul de apă. Rex chiar că dăduse lovitura cu asta, pentru că închiriasse

iahtul cu un card de credit furat. C-Quarter împreună cu dispozitivul tăios au fost scufundate la scurtă distanță în larg.

— Timpul se împruțina pentru Rex.

— Mă aștept să știi deja ce s-a întâmplat după aceea, spuse Gregory. Ne-am întors la debarcaderul din spatele grădinii lui Rex. Niciunul dintre noi nu și-a dat seama că rana de la ficat îi provoca o hemoragie internă care a dus la moartea lui, câteva ore mai târziu. La început ne-am gândit că a mâncat ceva otrăvit. Am ascultat la radio știrea că Madison fusese ucisă de un rechin. Eram fericiți că reușiserăm să-i înșelăm pe toți. În jur de ora șapte, în acea seară, mi-am dat seama pentru prima oară că starea lui Rex ar putea fi serioasă.

Atitudinea calmă a Victoriei nu dădea niciun indiciu despre oroarea și dezgustul pe care le simțea.

— Ți-ai luat măsura de a suna la familia soției de pe telefonul mobil, spunând că ai auzit la radio groaznica veste a morții lui Madison. I-ai lăsat să înțeleagă că ești în drum spre Prospect Island, cu barca cea nouă, pe care o cumpăraseși pentru aniversarea zilei ei de naștere. Toți au crezut că ai ancorat la Deacon Bay pentru a înnopta acolo, deoarece erai prea înnebunit de durere pentru a continua călătoria.

— L-am îngrijit pe Rex cât de bine am putut, spuse Gregory cu glas răgușit. Starea lui s-a înrăutățit treptat, dar a refuzat să meargă la doctor. Nu l-am putut ajuta. A insistat să facă un duș rece pentru că avea călduri și era transpirat. După ce s-a dus sub duș, a leșinat. Știa că va muri. Ultimele lui cuvinte au fost: „Suntem frați de sânge pe veci”, și a murit...

Gregory se opri din vorbit. Tremura de emoție.

Victoria își înăbuși replica arogantă care îi veni pe buze:

— Trebuie că erai înnebunit. Dacă nu te mișcai repede, uciderea lui Madison se putea încă să-ți fie atribuită.

— Am ascuns imediat rana provocată de harpon, măcelărind torsul lui Rex cu securea. Atâta timp cât lumea credea că a fost ucis, știam că voi fi în siguranță, pentru că nu aveam motive să-l omor eu însumi. Moartea neașteptată a lui Rex avea ca rezultat trecerea venitului de la contul discreționar la Tyler, Charlene și Badger. Eu rămâneam fără niciun șfanț. Am avut norocul ca tata să vină acasă mai devreme și să se autoincrimineze luând securea în mână. În ziua următoare, am sosit la Prospect Island în rolul soțului îndurerat. M-am prefăcut a fi oripilat să descopăr că fratele meu a fost ucis. Mi-am jucat rolul așa de bine, încât familia lui Madison a crezut că-i bănuiam pe ei.

Victoria întrebă:

— Am dreptate să cred că dispozitivul tăios și aripioarele dorsale au fost

confectionate în garajul lui Rex?

— Da, de ce întrebi?

— Asta explică de ce Rex l-a amenințat pe tatăl vostru cu un cuțit și i-a spus să stea departe de garaj, zise Victoria. Ai pus ceasul lui Tyler în bucătărie, ca poliția să-l considere suspect?

— Nu. Rex furase ceasul când a fost la Prospect Island, pentru prima dată, să cunoască familia lui Madison. Avea pasiunea de a șterpeli mărunțișuri. Dacă tu nu i-ai fi oferit un alibi lui Tyler, poliția l-ar fi putut aresta pentru uciderea lui Rex.

Victoria nu-și putu ascunde dezgustul pe care-l simțea față de Gregory.

— Cum te-ai simțit când Jennifer ți-a arătat fotografia pe care i-o făcuse tatălui tău? Întrebă ea. Trebuie că ai avut un șoc, târătoare ce ești.

Gregory pufni, apoi spuse cu voce joasă:

— Am luat prânzul împreună săptămâna trecută. Nu știa nimic despre semnificația fotografiei. I-am sugerat să aducă albumul la cină.

— Știind că aceasta va arunca suspiciunea asupra familiei lui Madison, presupun, încheie Victoria.

Gregory aprobă, dând din cap.

— Jennifer era moartă la 7.30. Nu ar fi trebuit să duc până la capăt omorul... nu după ce ea îmi salvase viața când am făcut infarct.

— Atunci, cum ai putut?

Gregory ridică din umeri.

— Nu-mi plac mărunțișurile. Am vrut să plec demult de pe insulă, dar mi-au lipsit banii ca s-o fac. Înainte de a suferi operația de bypass, nu-mi păsa dacă trăiesc. Dar acum, totul se schimbă. Încercarea de preluare a companiei Rogers Enterprises îmi permitea să-mi vând acțiunile familiei lui Madison pentru o sumă exorbitantă.

— Trei persoane au murit din cauza ta, spuse Victoria. Patru... dacă-l număr și pe tatăl tău.

— Numără cinci. Gregory își scoase cureaua, își înfășură capetele ei pe mâini și se apropie de Victoria. Ai fost nebună să vii aici singură.

— Aici greșești, se auzi vocea lui Tyler, ai cărui ochi ardeau de furie, în timp ce toți ceilalți ieșeau din ascunzișurile lor.

Uluit, Gregory aruncă cureaua.

— Țasta-i capătul drumului, începu Graham Abel.

— Atenție! strigă Tyler, în timp ce Gregory scoase un pistol din buzunar și o imobiliză pe Victoria.

Ea își pierdu respirația din cauza șocului, când simți la gât gura rece a pistolului.

— Înapoi, altfel o omor! mârâi Gregory. A cui este barca aceea cu motor

de la capătul debarcaderului?

— Aparține zonei Prospect Resort, răspunse Graham Abel.

— Dați-i cheia lui Elaine sau apăsați pe trăgaci.

— Faceți cum spune, strigă Elaine.

Graham Abel se supuse rapid. Gregory îi ordonă lui Elaine să iasă afară și să pornească barca. Ea alergă, albă ca varul din cauza șocului.

— Jos la podea, acum! le ordonă Gregory celor rămași.

La mai puțin de un minut, auziră motorul bărcii.

— Dacă vreunul dintre voi ne urmărește, Victoria moare.

Gregory o târî afară. Mâna lui încleștată ca o menhină pe brațul ei îi provoca durere și inima îi bătea cu putere. Era înțepenită din cauza tensiunii și respira greu.

Elaine îi aștepta în barcă, la capătul debarcaderului. Sclipirea de frică din ochii ei atinse o coardă sensibilă în inima Victoriei, care se uita la ea neputincioasă. Tot ce avea de făcut acum era să se urce la bord și să le lase pe cele două femei în urmă. Dar era oare atât de sănătos la cap, încât să facă un asemenea act rațional? Era posibil să le ia ostatice. De asemenea, putea să prefere să apese pe trăgaci și să le șteargă de pe fața pământului pentru totdeauna. Nu aveau de ce să se aștepte la milă de la el.

Gregory îi aplică Victoriei o lovitură între omoplați și ea căzu. Suprafața dură și rece a debarcaderului se clătină sub ea. Victoria căzu, lovindu-se la coșul pieptului și gemu din cauza loviturii. Părul îi veni pe față și nu o mai putu vedea pe Elaine.

— Sari în apă!

Ordinul răspicat al lui Gregory a fost urmat de un plescăit zgomotos. În mod evident, Elaine sărise în apă, preferând asta decât să-și riște viața. Victoria voia să se roage pentru amândouă, dar era incapabilă să-și amintească cuvintele vreunei rugăciuni pe care o învățase în copilărie.

— Predă-te! Victoria era uimită să se audă stăruind pe lângă el. Se uită în sus și îl văzu stând dominator deasupra ei, cu o expresie plină de ură pe față. Niciodată nu vei scăpa de trecut.

— Taci din gură!

Victoria se ghemui când Gregory îndreptă pistolul spre ea. Pentru scurt timp, în fața ochilor ei văzu niște puncte roșii, dar, din motive pe care niciodată nu le-a înțeles, el nu a apăsat pe trăgaci.

Barca țâșni înainte, controlată de Gregory. Îl trecu un fior asemănător cu o ușurare triumfătoare. Nodul din gât avea totuși gustul amar al înfrângerii.

Privind peste umăr, văzu debarcaderul care se distanța. Ceilalți ieșiseră din hangarul pentru bărci și le ajutau pe Elaine și pe Victoria. Polițiștii alergaseră și ei din ascunzători, dar prea târziu pentru a pune mâna pe el.

Gregory își puse în aplicare planul de scăpare. „Este fără greșală. Nimeni nu mă poate prinde”. Lăsă să-i cadă pistolul pe punte. Nu va mai avea nevoie de el de-acum. Văzu că se scurgea benzină din carburator. „Ar fi periculos dacă cineva ar aprinde un chibrit și l-ar arunca acolo”.

„Nu pot crede că toate visele mele s-au spulberat”. Se simți tulburat și amorțit. Era bucuros că cerul acoperit cu nori nu-i permitea să vadă numele mamei lui scris cu stele; îi era prea rușine de el însuși. „Nu asta și-a dorit mama pentru mine”. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai suporta să își amintească de ea. Era mai sigur să se gândească la tatăl lui, pentru că întotdeauna îl urâse pe Joshua. Își aducea aminte cum era să fii un copil fără apărare, cu un tată care îi freca cearșafurile pe față pentru că le udase în somn.

Gregory avea încredere în calculele lui. Șaua Diavolului se afla la 70 de metri în fața lui, pe latura dinspre port. Fluxul atinsese punctul culminant și știa că aflorimentul periculos era sub apă. Potrivit unui articol publicat recent în ziar, un pescar se trezise cu o gaură în barcă. Putea să vadă iahtul lui Badger, *Guiding Light*, care era la încă 90 de metri mai departe, în largul mării.

Frica lui se transformă într-o disperare furibundă când ambarcațiunea căpităniei din Kettering Harbor veni pe lângă extremitatea sud-estică a insulei pentru a-i tăia drumul. Din cer, venea un zgomot asurzitor care creștea în intensitate. Un elicopter al poliției se apropia de el, orbindu-l cu reflectorul fixat asupra lui. Curentul de aer de la lamele rotorului făcea marea încă și mai agitată. Pentru câteva clipe, scăpă din mână cârma și barca se înclină prea mult spre babord.

Ambarcațiunea căpităniei din Kettering Harbor se apropia de barca lui Gregory, pe partea tribordului. O parte din el se simțea abandonat și îngrozit; cealaltă era neîndurătoare și hotărâtă. „Nu voi merge la închisoare”. Își aminti cuvintele Victoriei: „Nu vei scăpa de trecut”.

Existaseră multe momente în care Gregory și-ar fi vândut cu bucurie sufletul ca să facă exact acest lucru. Acum, se gândea triumfător: „Voi, nenorociților, nu veți pune mâna pe mine viu”.

Simți o zguduitură puternică când barca se izbi de Șaua Diavolului. Ancora a fost aruncată afară din apă când stânca intră în carenă, apoi barca explodă provocând o minge de foc spectaculoasă care luminează cerul nopții pe o arie de mai mulți kilometri.

CAPITOLUL 32

Mai târziu în seara aceea, Victoria se afla împreună cu prietenii ei în jurul unei sticle cu vin, în livingul casei familiei Rogers. Se considera norocoasă că era vie și era bucuroasă că Elaine și ceilalți nu pățiseră nimic. Moartea lui Gregory îi oripilase, dar nimeni nu putea să spună că simțea vreo tristețe.

Graham Abel lipsea. Victoria își închipuia că ajuta poliția să pună împreună toate piesele cazului. Îi era recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dăduse, deși era conștientă că el se condamna că nu reușise să-l dea pe Gregory pe mâna poliției.

— Contribuabilii din America au pierdut un proces scump, îi spusese Victoria, și simțise, după lucirea din ochii lui, că vorbele ei nu-i aduceau nicio mângâiere. Oricum, ofițerul de securitate mai câmpise prietenia lui cu locotenentul Faulkner. Acesta din urmă venise pe insulă cu elicopterul, împărtășea tristețea lui Graham Abel de a-i fi fost refuzată șansa de a-l vedea pe Gregory în fața judecătorilor pentru uciderea lui Madison și a lui Jennifer.

— Cine și-ar fi închipuit că Gregory era un criminal? spuse Tyler. Mie încă nu-mi vine să cred... cu toate că am auzit mărturisirea pe care a făcut-o în fața ta!

— Când l-am cunoscut, am fost impresionată de aura de tristețe care-l înconjură, spuse Victoria. Dar mi-a venit repede ideea că nu era soțul iubitor și îndurerat care afirma că este. În mod deliberat, arunca vina pe familia voastră, pentru că voia să-i faceți o ofertă mai bună pentru acțiunile lui.

— Nu prea văd cum puteai ști lucrul acesta cu siguranță, spuse Tyler.

— La un moment dat, Gregory a folosit un citat dintr-una din tragediile lui Sofocle, spuse Victoria. „Avem puțin timp să ne bucurăm de viață, dar avem eternitatea să-i iubim pe cei morți”.

— Gregory și-a bătut joc de o mulțime de oameni, remarcă Charlene. Victoria, ce te-a făcut să-l suspectezi de uciderea lui Madison?

— Suspiciunile mele au apărut după ce mi-a spus Badger: „Acum era acolo și în clipa următoare dispăruse, apoi toată suprafața apei s-a înroșit de sângele ei”. Două atacuri de rechini nu seamănă niciodată – cu excepția unui singur aspect: când își apucă victima între fălci, își scutură prada dintr-o parte într-alta pentru a o rupe. Nimeni nu a zărit, de fapt, rechinul – martorii au văzut, pur și simplu, ceea ce părea a fi aripioara dorsală a unui rechin. După ce am văzut colecția de fălci a lui Spike Jones, am ajuns la concluzia că urmele de dinți de pe corpul lui Madison se putea, foarte ușor, să fi fost false.

Cei mai mulți ucigași nu sunt chiar atât de complicați pe cât par. În acest caz, o moștenitoare bogată a murit imediat după semnarea unui testament care îi favoriza pe soțul și cumnatul ei. În mod nesurprinzător, Rex și Gregory nu aveau alibi pentru intervalul în care s-a produs atacul rechinului. După săptămâni întregi în care, practic, și-a înfometat tatăl, Rex i-a dat lui Joshua bani să plece la Bostock în weekend. DVD-ul lui era programat să înregistreze două evenimente sportive de la televizor, dar nu a apărut niciun martor care să certifice că el a stat acasă toată ziua. Gregory a afirmat că a fost la vila din New York și a lucrat la niște planuri de arhitectură pentru care avea termen imediat. Servitorii nu au putut confirma acest lucru, pentru că fuseseră liberi în acel weekend.

Nu a durat mult să aflu care dintre frați a împușcat-o pe Madison cu harponul. Gregory a spus despre Rex: „Nu văd niciun motiv să fiu trist, pentru că a murit un ucigaș”. Remarca lui extrem de indiscretă mi-a oferit cheia misterului. „Badger... el l-a ucis pe Rex...” La început, am crezut că Gregory îl acuza pe Badger că era ucigașul. Asta ar fi fost o ironie – un ucigaș care să omoare un alt ucigaș, pentru o avere enormă. Dar, nu o dată, mi se spusese că Badger era așa de traumatizat de moartea lui Madison, încât era puțin probabil să fi avut suficient de multă forță să ridice securea împotriva lui Rex.

Atacul părea să fi fost făcut într-o criză de furie sângeroasă. Dar, la sfârșit, criminalul a făcut, metodic, curățenie, după ce a șters toată casa ca să nu rămână nicio amprentă. Partea inferioară a corpului lui Rex fusese lovită de douăzeci de ori sau mai mult cu securea. Și totuși, se considerase că numai două sau trei lovituri ar fi fost suficiente pentru a-l ucide.

Era împotriva logicii ca Badger – sau oricare alt membru al familiei – să fi făcut ca un accident să pară crimă atacând corpul lui Rex cu securea. Singura armă pe care Badger pusese mâna în acea zi a fost harponul. Toate informațiile s-au așezat fiecare la locul ei când mi-am dat seama că Rex trebuie să fi fost rănit atunci când Badger a scăpat din mână harponul, care a căzut peste bordul iahtului și arma s-a declanșat în apă.

— Mă bucur că Rex a fost împușcat de afurisitul de harpon, spuse Badger. A primit ce a meritat.

Victoria putea spune că, pentru Badger era o mare ușurare să știe că familia lui nu-l mai acuza că nu reușise s-o salveze pe Madison de atacul rechinului.

— Nu a fost dificil să-mi imaginez ce s-a întâmplat cu Rex după aceea, continuă Victoria. Cineva cu rană la ficat, care are hemoragie internă și refuză ajutorul medical, preferă să atribuie durerea din ce în ce mai mare și disconfortul mâncării otrăvite. Cum starea i se deteriorează și temperatura

îi crește, în mod normal, persoana respectivă simte nevoia să facă un duș rece. Singurul care avea de câștigat din moartea accidentală a lui Rex, făcută să pară crimă, era Gregory. S-a gândit chiar să spargă geamul de la ușa din spate, pentru a lăsa impresia că atacul cu securea fusese opera unui străin.

Elaine spuse cu tremur în glas:

— Îmi doresc să nu o fi ajutat pe Madison să se căsătorească cu Gregory în secret.

— Tu de unde puteai să știi? spuse Tyler, mângâindu-i mâna pentru a o liniști.

Charlene se înfioră.

— Se poate spune că oricine poate fi atât de rău. Victoria, cine crezi că era fratele dominator?

— Rex, fără urmă de îndoială, răspunse Victoria. Cea mai mare greșeală pe care a făcut-o Gregory a fost să-i fie loial, respectând dorința mamei lor. Idolatrizându-i în asemenea măsură amintirea, Gregory și-a construit standarde nerealiste pentru femei. Rex a distrus cele câteva relații pe care le avusese Gregory cu diverse femei sau el însuși le pusese capăt când își dăduse seama că fratelui său nu-i plăceau. Gregory a încercat să-și creeze o viață independentă, plecând din casa din Kettering Harbor, dar dominația lui Rex asupra lui a fost, în cele din urmă, prea puternică.

Tyler își puse brațele în jurul umerilor lui Elaine și spuse:

— Victoria, ai făcut o treabă nemaipomenită descoperind adevărul. Familia mea îți este foarte recunoscătoare.

— Lui Madison și Jennifer li s-a făcut dreptate, spuse Victoria încet. Asta contează cel mai mult pentru mine, acum.

Se uită la Tyler și la Elaine și zâmbi. Își luase revanșa față de Tyler, pentru divorțul dureros, când îi oferise alibi în noaptea morții lui Rex. Ceea ce voia era un bărbat care să trateze viața ca pe o aventură și care să o ajute să descopere misterele universului. Tyler era concentrat pe Rogers Enterprises și avea nevoie de o soție hotărâtă, care să-l adore și care să-i ordoneze viața.

„Tyler are nevoie de Elaine, se gândea Victoria cu afecțiune. Ea îi apreciază inteligența și mărinimia. I-ar plăcea să-l ajute să facă din viața lui un succes. De asemenea, el o va învăța să râdă mai mult”.

Victoria privi împrejur, prin încăpere, înspre prietenii săi și simți un val de recunoștință pentru dragostea și sprijinul lor.

— Îmi doresc să fi putut să-l împiedicăm pe Gregory să scape de judecată, spuse Charlene cu tristețe.

— A uitat de Șaua Diavolului, spuse Elaine. Norocul l-a părăsit când a intrat în coliziune cu stânca.

— Da? spuse Victoria pe gânduri. Norocul l-a părăsit cu mult timp în

urmă. Nu cred că Gregory a încercat să scape de justiție. Seara trecută îmi spusese: „Când văd o corabie captivă într-o sticlă, asta îmi arată cum sunt eu prins în capcană. Adesea mă întreb cum să scot corabia din sticlă fără să o sparg”. Cred că la asta se gândea când a spus că ar face orice pentru a scăpa de obsesia trecutului. În ce ne privește pe noi ceilalți, este vremea să ne uităm înainte spre viitor cu dragoste și speranță în suflete...

Astăzi s-au făcut alte descoperiri în legătură cu moștenitoarea Madison Rogers, care a fost ucisă cu patru ani în urmă. Soțul și cumnatul ei, Gregory și Rex Fifield, au ucis-o înscenând atacul unui rechin. Cu o săptămână în urmă, o echipă de salvare din Kettering Harbor a făcut o descoperire sinistă, când a examinat epava scufundată a unui iaht găsit la 1,5 km spre est de Prospect Island. Experții au confirmat că resturile părții inferioare a scheletului găsite în interiorul iahtului sunt aproape sigur ale lui Madison Fifield. De asemenea, s-a descoperit o aripioară dorsală de rechin confecționată din fibră de sticlă...

— Victoria, ai aflat ultimele noutăți? întrebă Elaine într-o doară.

— După cum aud, Tyler și cu tine sunteți subiect de presă, zise Victoria pe un ton calm. Să cred ce se spune?

Blonda planturoasă suna din Grecia. Îl lăsase pe vărul ei să aibă grijă de agenția ei de film și televiziune din New York și-și petrecuse ultimele trei luni călătorind prin Europa, pentru a nu împiedica povestea romantică dintre Tyler și Elaine.

— Tyler m-a invitat la cină în seara asta, spuse cu nervozitate în glas Elaine. În ultima vreme, a făcut ceva aluzii. Cred că are de gând să-mi ceară să ne căsătorim...

Victoria se bucura sincer pentru cei doi.

— Tyler este unul dintre cei mai vânați burlaci din America, îi aminti ea lui Elaine. Nu uita să stabilești regulile prin contract prenuptial, înainte de a-ți pune pirostriile.

De când moștenise averea lui Jennifer, Victoria, care era un spirit liber, avea bani să facă orice-și dorea. Trăia un sentiment minunat și știa că trebuia să fie mai recunoscătoare decât era, dar gratitudinea și fericirea nu merg întotdeauna mână-n mână. Îl căuta încă pe bărbatul visurilor ei; era convinsă că el era pe undeva pe-aproape. Nu era îngrijorată că nu-l găsisese încă, de vreme ce considera viața o călătorie, nu o destinație.

Elaine spuse cu o notă de surpriză în glas:

— Victoria, nu pot crede că primești vestea aceasta cu atâta calm.

Victoria râse:

— Vă potriviți atât de bine și meriți să fii fericită...

În noaptea aceea, ochii de un verde intens ai lui Tyler scânteiară când

Elaine intră în restaurantul Hudson Plaza Sky. Ea se gândea ce bine îi stătea lui Tyler în smoching. El o sărută și îi oferi un singur trandafir.

— Ești cea mai frumoasă femeie din restaurant în seara aceasta... îi spuse el.

Elaine era așa de agitată, de parcă niște pui de elefanți jucau tontoroii în stomacul ei. „Dar dacă mă înșel și el nu mă va cere în căsătorie? Nu... nu trebuie să gândesc în acest fel. Nu voi face decât să mă simt prost”.

Tyler remarcase neliniștea ei. Era un iubit extraordinar care, în mod constant, pregătea momente speciale pentru ea și îi spunea ce frumoasă e. Se simțea așa de fericită, de parcă picioarele ei nu mai atinseseră pământul de secole.

— Nu mă pot obișnui cu faptul că suntem așezați în mijlocul restaurantului și nimeni nu se uită la noi, spuse Elaine.

Tyler ridică din umeri.

— Probabil că oamenii s-au săturat să tot citească despre noi în ziare.

Chelnerii se agitau în jur cu șampanie Cristal și caviar Beluga. Tyler și Elaine erau așa de emoționați, încât mâncară foarte puțin din farfuriile puse înaintea lor. Imaginea uluitoare a New York-ului luminat îi lăsa rece, conversația pe care o purtau era înnebunitor de dezlănătă și totuși nu se puteau abține să nu se uite unul la celălalt și să nu zâmbească.

„De ce se joacă Tyler cu emoțiile mele? se întrebă Elaine. De ce nu mă cere pur și simplu?”

După ce a fost servit lichiorul, Tyler scoase o cutiuță din buzunar. Ridică încet capacul și cel mai frumos aranjament de safire pe care-l văzuse ea vreodată îi sclipi în fața ochilor. Cuvintele pe care le aștepta sunară magic în urechile ei:

— Vrei să te căsătorești cu mine? El o privea cu adorație, foarte sigur de răspunsul ei.

— Da, da, da! spuse ea și îl îmbrățișă.

Spre surpriza ei, toți cei din restaurant se ridicară în picioare și îi aplaudară.

— Ce se întâmplă? întrebă Elaine.

— Am rezervat restaurantul și am închiriat oaspeții prin agenția de recrutare a Victoriei.

— Cred că Victoria are un amestec în asta!

— Am vrut să fie un moment intim, departe de paparazzi și de privirile publicului! adăugă Tyler. Un singur lucru am uitat să te întreb. Îți plac câinii? Mie îmi plac, în special dalmățienii.

— Poți să ai cât de mulți vrei. Dar, în mod sigur, nu au voie în dormitor.

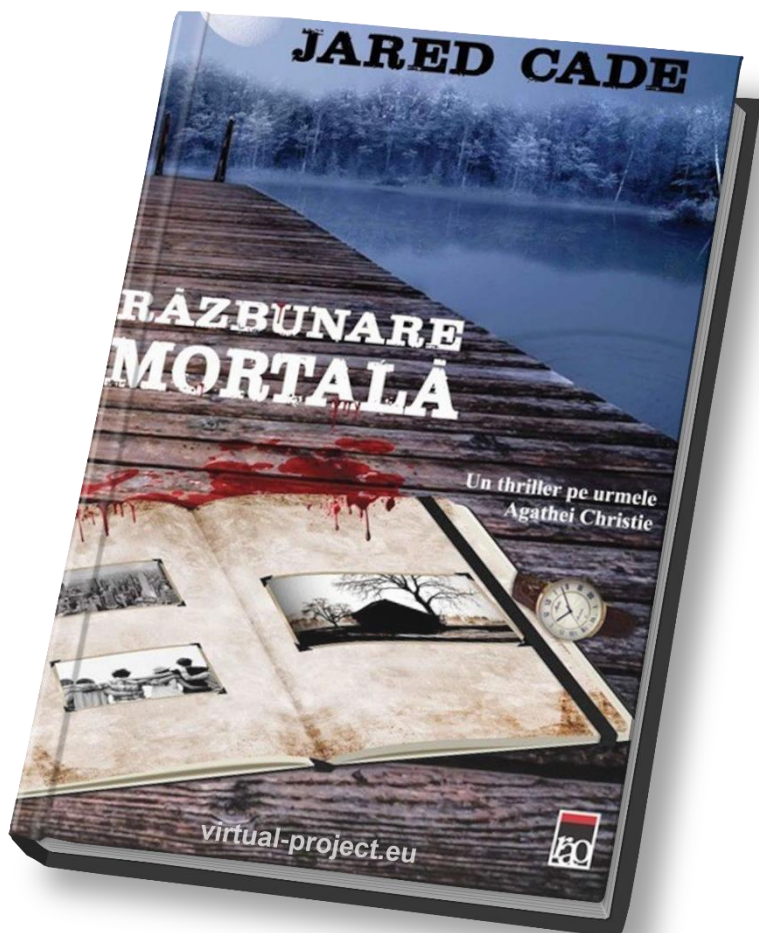
Spre uimirea lui Elaine, o trupă începu să cânte, însoțită de oaspeții care

intonară *Tonight I Celebrate My Love For You*. Tyler o conduse pe Elaine pe ringul de dans.

— Ești nebun de legat, râse ea.

— Nebun după tine, spuse el surâzând.

SFÂRȘIT

virtual-project.eu